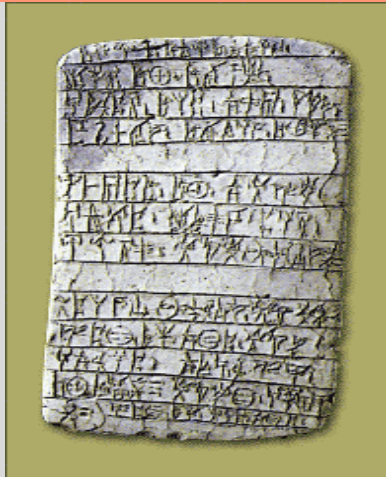

**ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ (ΜΑΚΗΣ)
Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ**

Η ΓΡΑΦΗ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ, ΤΑ ΕΙΔΗ ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η εφευρέτης, η ιστορία και οι τεχνικές του κάθε είδους της γραφής. Οι ιδεογραφικές γραφές: αιγυπτιακή ιερογλυφική, κινέζικη κ.α. Οι αρχαίες και οι νέες φωνογραφικές γραφές: σφηνοειδή, γραμμική, ιερατική, φοινικική, αραβική, ινδική, ρωσική κ.α. (αλφάβητα, τεχνική κ.α.). Η αρχαία και η νέα ελληνική γραφή και οι αναλήθειες που λέγονται γι αυτήν. Ο πραγματικός λόγος που υπάρχουν στην ελληνική γραφή τα ομόφωνα γράμματα ω & ο, ι & η & υ & ει.... Οι ιστορικές γραφές: λατινική, αγγλική, γαλλική κ.α. Η ελληνική γραφή είναι η πιο τέλεια και η πιο εύκολη γραφή του κόσμου κ.α.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Η ΑΘΗΝΑ» 2014, Α' ΕΚΔΟΣΗ 1977
SBN 960 – 85089 – 2 – 4**

Η ΓΡΑΦΗ - Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ (ΜΑΚΗ) ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ

(Δ/ντη Υπουργείου Πολιτισμού, συγγραφέα)

Τα βιβλία του συγγραφέα κ Α. Κρασανάκη για τη γλώσσα και γραφή: ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ, Η ΓΡΑΦΗ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ κ.α.) σύμφωνα με τις αρ. πρωτ. Γ2/1105/12-2-1992 και Γ1/4/3-2-1992 αποφάσεις του Υπουργού Παιδείας (Ύστερα από πρόταση των Δ/σεων Σπουδών της Α/βάθμιας και Β/βάθμιας Εκπαίδευσης), έχουν εγκριθεί για αγορά προς εμπλουτισμό των βιβλιοθηκών όλων των Δημοτικών Σχολείων και όλων των Γυμνασίων και Λυκείων της Ελλάδος.

Περιεχόμενα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο.....	4
ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ - ΑΠΑΡΧΕΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	4
1. Η ΓΡΑΦΗ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΜΦΥΤΟ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΕΠΙΚΤΗΤΟ - ΕΙΝΑΙ ΚΩΔΙΚΕΣ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ.....	4
2. Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	5
3. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ, ΟΙ ΦΘΟΓΓΟΙ, ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥΣ.....	9
4. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ Ή ΟΧΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ.....	11
5. Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΦΟΙΝΙΚΙΚΟ ΨΕΥΜΑ».....	11
6. Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΥΛΗ: ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ, ΠΑΠΥΡΟΙ, ΒΥΒΟΣ > ΒΙΒΛΙΟ, ΔΙΦΘΕΡΕΣ, ΠΕΡΓΑΜΗΝΕΣ ΚΛΠ.....	21
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο.....	24
Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ = ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	24
1. ΟΙ ΠΕΛΑΣΓΟΙ ΚΑΙ Η ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ= ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	24
2. ΟΙ ΜΙΝΩΙΤΕΣ ΚΑΙ Η ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ = ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ Α' ΚΑΙ Β'.....	25
3. Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	36
4. ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΝΩΙΤΕΣ - Ο ΜΙΝΩΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΙΝΩΙΤΕΣ ΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΚΡΗΤΗ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΡΗΞΗ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΟΥ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ.....	36
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο.....	41
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	41
1. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	41
2. ΟΙ ΦΘΟΓΓΟΙ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	43
3. Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	44
4. ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	46
5. ΤΑ ΦΘΟΓΓΙΚΑ ΠΑΘΗ, Η ΑΠΟΣΤΡΟΦΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: ΒΒ(ββ), ΓΓ(γγ), ΜΜ(μμ)... ..	47
6. ΤΑ ΔΙΨΗΦΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΟΙ ΔΙΦΘΟΓΓΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΛΥΤΙΚΑ.....	47
7. ΙΔΙΟΠΡΟΦΕΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ.....	48
8. ΤΑ ΛΗΚΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ Σ(ς), Ν(ν) & ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ –Σ.....	49
9. Η ΑΠΟΒΟΛΗ ΤΟΥ ΛΗΚΤΙΚΟΥ –Ν.....	49
10. ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	50
11. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ.....	52

12. ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ	53
13. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ (ΓΡΑΜΜΙΚΗ) ΓΡΑΦΗ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΗ (ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ) ΓΡΑΦΗ.....	54
14. ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ	55
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ^ο	61
ΟΙ ΣΥΛΛΑΒΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ: ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ, ΕΒΡΑΙΚΗ, ΑΡΑΒΙΚΗ, ΠΕΡΣΙΚΗ Κ.Α.	61
1. ΟΙ ΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΣΥΛΛΑΒΙΚΕΣ Ή ΣΥΜΦΩΝΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΦΘΟΓΓΙΚΕΣ	61
2. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ, ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ	61
2. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΜΕ ΤΗ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ	64
3. Η ΑΡΑΜΑΪΚΗ, Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΓΡΑΦΗ	65
4. ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ	67
5. Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΓΡΑΦΗ	68
6. Η ΠΕΡΣΙΚΗ ΓΡΑΦΗ	86
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 ^ο	89
Η ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	89
1. Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	89
2. Η ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΚΗ, Η ΙΕΡΑΤΙΚΗ (ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ) ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	90
4. Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ	103
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 ^ο	106
Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ:	106
ΙΤΑΛΙΚΗ, ΑΓΓΛΙΚΗ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΛΠ	106
1. Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ: ΑΛΦΑΒΗΤΟ, ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΚΛΠ	106
2. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕ ΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	108
3. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	109
4. ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ (ΟΙ ΓΡΑΦΕΣ ΜΕ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥΣ ΧΑΡΑΧΤΗΡΕΣ): ΑΓΓΛΙΚΗ, ΓΑΛΛΙΚΗ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ Κ.ΛΠ.....	110
5. Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΡΑΦΗ	112
6. ΤΑ RHONETICS - ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΗ ΑΠΟ ΤΑ RHONETICS SYMBOLS ΚΑΙ ΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ = Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ	113
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7 ^ο	115
ΟΙ ΚΥΡΙΛΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ:.....	115
ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ, ΡΩΣΙΚΗ, ΣΕΡΒΙΚΗ ΚΛΠ	115
Α. ΤΟ ΚΥΡΙΛΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ.....	115
Β. ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ	116
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8 ^ο	119
Η ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	119
1. Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ.....	119
2. Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ.....	120
3. Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΦΩΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.....	121
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9 ^ο	125
Η ΣΦΗΝΟΕΙΔΗΓΡΑΦΗ	125
1. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ, Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΣΦΗΝΟΕΙΔΟΥΣ ΓΡΑΦΗΣ	125
2. ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΣΤΗ ΣΦΗΝΟΕΙΔΗ ΓΡΑΦΗ.....	126
3. Η ΣΦΗΝΟΕΙΔΗ ΓΡΑΦΗ ΟΥΓΓΑΡΙΤ (UGARIT CUNEIFORM SCRIPT)....	127
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10 ^ο	128
ΙΝΔΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ	128

1. Η ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΙΠΕΣ ΙΝΔΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΣ	128
2. ΟΙ ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΙΝΔΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ	132
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	150
ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:	150

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ - ΑΠΑΡΧΕΣ ΓΡΑΦΗΣ

1. Η ΓΡΑΦΗ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΜΦΥΤΟ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΕΠΙΚΤΗΤΟ - ΕΙΝΑΙ ΚΩΔΙΚΕΣ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ

Γραφή λέγεται η αποτύπωση σε μια επιφάνεια, πέτρας, χαρτιού κ.α., με τη χρήση ενός γραφικού μέσου και ενός συνόλου σημείων ή συμβόλων, γνωστού και ως σύστημα γραφής, της σκέψης ή του προφορικού λόγου, δηλαδή του τι σκεφτόμαστε ή το τι λέμε σε κάποιον κ.α., για να μην τα ξεχάσουμε ή για να τα αναμεταδώσουμε σε άλλους κ.α.

Η γραφή, όπως και η γλώσσα, δεν είναι κάτι το έμφυτο, αλλά κάτι το επίκτητο, κάτι που κάποιος ή κάποιοι από κοινού δημιούργησαν και στη συνέχεια διδάσκεται. Ειδικότερα η γραφή και η γλώσσα είναι συγκεκριμένοι κώδικες που δημιουργήθηκαν από τον άνθρωπο χάρη της γλωσσογραμματικής ικανότητας που του χάρισε η Φύση, ο Θεός. Απλά η γλώσσα είναι κώδικας που γίνεται με συγκεκριμένους ήχους (φθόγγους, συλλαβές και λέξεις), ενώ η γραφή με συγκεκριμένα σήματα (γράμματα). Άλλωστε για αυτό υπάρχουν και πάρα πολλές γλώσσες και πάρα πολλά είδη γραφής και όχι μια γλώσσα και μια γραφή. Αν παρατηρήσουμε τον άνθρωπο κατά τη στιγμή της γέννησης του, θα δούμε ότι δε γνωρίζει ούτε να γράφει-διαβάζει ούτε και να μιλά. Το μόνο που μπορεί-ξέρει να κάνει είναι να βγάζει άναρθρες κραυγές, που είναι ανάλογες με τη συναισθηματική κατάσταση που τον διακατέχει, κάτι ως κάνουν και τα άλλα ζώα. Στη συνέχεια οι γονείς ή οι δάσκαλοι του μαθαίνουν τη συγκεκριμένη γλώσσα και γραφή που θέλουν, δηλαδή είτε ελληνικά είτε αγγλικά κ.τ.λ. Ομοίως, αν παρατηρήσουμε δυο ανθρώπους που αναγκαστικά πρέπει να διαβιώσουν μαζί και συνάμα δε μιλούν την ίδια γλώσσα ή δε γνωρίζουν την ίδια γραφή, θα δούμε ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα δημιουργούν μια κάποια δική τους γλώσσα και μια κάποια δική τους γραφή. Επομένως η γλώσσα και η γραφή δεν είναι κάτι το έμφυτο, αλλά κάτι το επίκτητο, κάτι που διδάσκεται. Έμφυτη είναι η γλωσσο-γραμματική ικανότητά. Άλλωστε, αν αυτά ήταν κάτι το έμφυτο ή κληρονομικό, τότε όλοι οι άνθρωποι θα μίλαγαν την ίδια γλώσσα και θα έγραφαν με την ίδια γραφή. Ειδικότερα οι διάφορες γλώσσες και οι διάφορες γραφές είναι ανθρώπινες επινοήσεις, κώδικες επικοινωνίας, που δημιουργήθηκαν λόγω της γλωσσικής-γραμματικής ικανότητας που χάρισε ο Θεός, η Φύση στον άνθρωπο.

Η γραφή αποτέλεσε το βασικό συντελεστή στην όλη εξέλιξη του ανθρώπινου γένους. Με τη γραφή έγινε δυνατή η μεταβίβαση της σκέψης των μεγάλων ανδρών και των ανακαλύψεων της επιστήμης που τόσο πολύ

συντέλεσαν στην τεχνολογική εξέλιξη και στον πολιτισμό. Χάρη στη γραφή έγινε δυνατό η ανθρωπότητα να πληροφορηθεί την ύπαρξη των επών του Ομήρου (Ιλιάδα-Οδύσσεια), τη φιλοσοφία του Αριστοτέλη, του Πλάτωνα, τις σαιχηρικές τραγωδίες, των Ευαγγελίων κ.ά.

2. Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ο Πλάτωνας ονομάζει τη γραφή τέχνη («...ως ουσαν γραμματικήν τέχνην επεφθέγγατο προσειπών.» Πλάτωνα, Φίληβος 18 c). Ομοίως ο Διονύσιος Θράκας, ο οποίος εκδίδει την Ελληνική Γραμματική με τον τίτλο «Γραμματική Τέχνη» και έτσι είναι, γιατί η γραφή σε όλες τις γλώσσες γίνεται όχι τυχαία ή όπως να 'ναι, αλλά με τεχνική, δηλαδή με καλά και συγκεκριμένα γράμματα, καθώς και με κανόνες χρήσης, άλλως δε βγαίνει νόημα είτε λόγω ανορθογραφιών είτε λόγω των ομόηχων λέξεων κ.α. Άλλο τα καλό, καλή (τα επίθετα γράφονται με -ο,η) και άλλο το καλώ, καλοί (τα ρήματα γράφονται με -ω, ει) κ.α. Με άλλα λόγια η γραφή, όπως κι η γλώσσα, είναι κώδικας, όμως αυτός ο κώδικας δεν είναι κάτι που γίνεται τυχαία ή όπως να 'ναι, αλλά με τεχνική, ήτοι με συγκεκριμένα σε σχήμα γράμματα, με συγκεκριμένους κανόνες χρήσης των γραμμάτων κ.α, τα οποία διδάσκονται.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΥΛΛΑΒΙΚΕΣ ΚΑΙ ΛΕΞΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ, ΑΛΛΑ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΓΡΑΦΗΣ

Λέγεται ότι οι γραφές διακρίνονται σε αυτές που τα γράμματά τους παραστούν συλλαβές, σε αυτές που τα γράμματά τους παραστούν λέξεις και σε αυτές που άλλα γράμματά τους παραστούν φθόγγους και άλλα συλλαβές, κάτι που είναι λάθος. Η αλήθεια είναι ότι οι γραφές διακρίνονται σε δυο είδη, τις ιδεογραφικές και τις φωνογραφικές, οι οποίες επιτυγχάνονται με διαφορά επινοητικά τεχνάσματα, γιατί:

α) Οι διαφορετικές λέξεις σε όλες οι γλώσσες είναι πάρα πολλές, αμέτρητες, άρα δεν είναι αδύνατο να υπάρξει γραφή που να έχει τόσα γράμματα όσες και οι λέξεις μιας γλώσσας, γιατί κανένας δε θα τα θυμούνταν. Απλά και για λόγους βραχυγραφίας στις γραφές υπάρχουν και λεξογράμματα, π.χ. κ. = κύριος, Δρ = δραχμή, κ.α.= και άλλα.

β) Οι διαφορετικές συλλαβές των λέξεων σε όλες τις γλώσσες είναι επίσης πάρα πολλές, αμέτρητες, άρα δεν είναι δυνατόν να υπάρξει γραφή που να έχει τόσα γράμματα, όσο και οι διαφορετικές συλλαβές, γιατί κανείς δεν θα τα θυμούνταν.

γ) Οι διαφορετικοί φθόγγοι των λέξεων όλων των γλωσσών είναι ναί μεν λίγοι, μόλις 20, όμως δεν είναι δυνατόν να υπάρξει γραφή που να έχει τόσα γράμματα όσοι μόνο οι φθόγγοι των λέξεων, γιατί έτσι δε θα διακρίνονται οι ομόηχες λέξεις.

Οι διαφορετικοί φθόγγοι των λέξεων που έχουν όλες οι γλώσσες είναι σχετικά λίγοι, είναι μόλις 20, οι εξής: α, ε, ο, ου, ι, κ, γ, χ, τ, δ, θ, π, β, φ, μ, ν, λ, ρ, σ, ζ, όμως, αν καταγράψουμε τις λέξεις μόνο όπως έχουν φθογγικά, δε θα διακρίνονται οι ομόηχες, πρβ π.χ.: «τίχι» = τείχη, τοίχοι, τύχη, τύχει, «καλί» = καλοί & καλή & καλεί... άρα δεν είναι δυνατόν να υπάρξει γραφή που να έχει τόσα γράμματα όσοι και οι διαφορετικοί

φθόγγοι των λέξεων, γιατί έτσι θα γίνονται συνεχώς παρανοήσεις λόγω των ομόηχων λέξεων, πρβ: καλό & καλό, καλή και καλοί και καλεί, λύρα και λίρα κ.α.

Προ αυτού του προβλήματος και της ανάγκης καταγραφής του προφορικού λόγου οι λαοί κατέφυγαν σε διάφορα τεχνάσματα (συστήματα γραφής). Ο λόγος που οι αρχαίοι θεωρούσαν τη γραφή «τέχνη», Γραμματική τέχνη, και εφεύρημα των μουσών.

Στην ιδεογραφία με νοηματικές γραπτές παραστάσεις συμβόλων αποδίδεται το νόημα του λόγου. Για παράδειγμα στην αιγυπτιακή γραφή υπάρχουν ενδεικτικά σημεία για υπόδειξη του γένους και του αριθμού μιας λέξης. Το ορθόγραμμα I δίπλα από ένα ιδεόγραμμα – λέξη δηλώνει τον ενικό αριθμό του σημαίνοντος (σε αντιδιαστολή με τα δύο, τρία ορθογράμματα, II, III... που είναι δηλωτικά του πληθυντικού αριθμού. Το επίθημα C (προφέρεται ετ) που ακολουθεί το δισυμφωνικό σημείο/ρίζα sw (προφέρεται σου) προσδιορίζει το θηλυκό γένος.

Στη φωνογραφία οι λέξεις γραφονται φθογγικά, όμως για διάκριση των ομόηχων λέξεων ακολουθούνται διάφορα τεχνάσματα, όπως τα εξής:

Α) Στην ελληνική για διάκριση των κύριων ονομάτων από τα κοινά γράφονται τα κύρια με κεφαλαίο γράμμα: καλός, καλή & Καλός, Καλή, νίκη και Νίκη, αγαθή και Αγαθή. Συνάμα υπάρχουν τα ομόφωνα γράμματα Ο(ο) & Ω(ω) , Η(η) = Υ(υ) = (ι) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει) που μπαίνουν με κανόνες για διάκριση του μέρους λόγου, του αριθμού και της πτώσης της λέξης, π.χ. καλό (με ο = επίθετο), καλώ (με ω = ρήμα), καλεί (με ει = ρήμα), καλοί (με οι = επίθετο πληθυντικός), καλή με η = θηλυκό) κ.α.

Β) Στις αγγλική γραφή προστίθεται κάποιο ή κάποια ψηφία του αλφάβητου στη γραφή μια λέξης, που ενώ γράφονται, δε προφέρονται στην ανάγνωση, όπως π.χ. τα ψηφία o, w στις αγγλικές λέξεις to = προς, two = δυο, too = πάρα πολύ (προφέρονται όλες «του»

Γ) Στη λατινική (και εξ αυτής στις λατινογενείς γραφές: αγγλική, γαλλική κ.α.) οι απλές λέξεις γράφονται με τα Β(b), D(d), G(g) και οι σύνθετες με τα ΜΠ(μπ), ΝΤ(ντ), Ν(Ν), π.χ. boba, compare, goal, banca... entire.... Επίσης κάποιες λέξεις γράφονται με το Q και κάποιες άλλες με το K.

Δ) Στη λατινική (και εξ αυτής στις λατινογενείς γραφές: αγγλική, γαλλική κ.α.) οι λέξεις που προέρχονται από την αρχαία ελληνική γράφονται αυτούσια ή ελαφρά παραποιημένα όπως έχουν στην ελληνική, άσχετα με το πως προφέρονται επακριβώς στη λατινική, αγγλική κ.α. γλώσσα, π.χ.: αλφάβητο > alphabet , Γραικία > Gaecia/ Greece, Ζεύς > Zeus...

ΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΓΡΑΦΗΣ - ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Σήμερα τα κύρια είδη της γραφής, τα κύρια τεχνάσματα ή άλλως συστήματα γραφής, είναι τα εξής:

α) Η ιδεογραφία κατά την οποία γράφονται όχι οι φθόγγοι ή οι συλλαβές ή οι λέξεις μιας γλώσσας, αλλά το νόημα του προφορικού λόγου ή απλά κάποιο νόημα με σχετικά ιδεογράμματα. Είναι γραφές κάτι όπως περίπου οι σημερινές χημικές, μαθηματικές και εμπορικές παραστάσεις, πρβ: Χημεία: $H + O_2$ («Ένα άτομο υδρογόνου συν δυο άτομα οξυγόνου μας κάνει το είναι νερό»). Εμπόριο: Λ.Τ. 16 e («λιανική τιμή 16 ευρώ το κιλό/μέτρο»), Μαθηματικά: $100 \text{ ΚΛ} - 16 \text{ ΚΛ} + 20 \text{ ΚΛ} \times 2 \text{ δρ} = 208 \text{ δρχ.}$ («Εκατό κιλά λάδι μείον 16 κιλά λάδι συν 20 κιλά λάδι επί δυο δραχμές το

κάθε κιλό μας κάνει 208 δραχμές.» Ιδεογραφικές γραφές είναι η Κινέζικη γραφή, αρχικά ήταν και η Γραμμική Γραφή, η Αιγυπτιακή ιερογλυφική γραφή κ.α., όπου βλέπε περισσότερα.

β) Η συλλαβογραφία ή σωστότερα συμφωνογραφία κατά την οποία γράφονται με γράμματά μόνα τα σύμφωνα της λέξης και τα φωνήεντα σημειώνονται με κουκίδες ή γραμμούλες που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα. Παράλληλα χρησιμοποιούνται και μερικά απρόφερτα γράμματα (το άλεφ, το αγίν κ.α.) για βοηθητικού λόγους, όπως για να μπαίνουν στη θέση των αρκτικών φωνηέντων των λέξεων, επειδή δεν έχουν σύμφωνο ή για να διακρίνονται ομόηχες λέξεις κ.α.

Ειδικότερα **οι** γραφές που αποκαλούνται σήμερα συλλαβικές ή συμφωνικές (Φοινικική, Εβραϊκή, αραβική κ.α.) είναι στην πραγματικότητα φθογγικές γραφές. Απλώς επειδή στη γραφή χρησιμοποιούν σημεία (μικρές κουκίδες ή γραμμούλες) για τα 5 φωνήεντα (= τα: α, ε, ο ου, ι) , που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα γράμματα των συμφώνων που έχουν φωνήεν νομίζουν μερικοί ότι έχουμε συμφωνογραφία, ενώ δεν είναι έτσι επακριβώς. Τα εν λόγω σημάδια δε φαίνονται στις αρχαίες πινακίδες είτε γιατί τα έχει σβήσει ο χρόνος είτε γιατί έχουν παραληφθεί ως εννοούμενων, κάτι όπως γίνεται και στην ελληνική με το τονικό σημάδι. Οι Φοινικες έγραφαν τα φωνήεντα με σημεία αντί με γράμματα για λόγους εξοικονόμησης γραφικού χώρου, επειδή παλιά δεν ήταν εύκολο να βρίσκεις. Για το ίδιο λόγο χρησιμοποιούσαν λεξογράμματα και συλλαβογράμματα, που ήταν κάτι όπως γίνεται και σήμερα με τα: κ. = κύριος, & = και, \$ = δολάριο, Δρ = δραχμή, π.χ. = παραδείγματός χάριν Για τον ίδιο λόγο βγήκαν και τα γράμματα b, d, g, x, ψ = μπ, ντ, γκ, κς, πς... (Περισσότερα βλέπε σε ειδικό κεφάλαιο).

γ) Η φθογγική ετυμολογική γραφή (ορθογραφία), κατά την οποία γράφονται όλοι οι φθόγγοι των λέξεων με ξέχωρα γράμματά, δηλαδή υπάρχουν γράμματα και για όλα τα σύμφωνα και για όλα τα φωνήεντα, όμως παράλληλα υπάρχουν και κάποια ομόφωνα γράμματα, τα: Ω(ω) = Ο(ο), Η(η) = Ι(ι) = Υ(υ) = ΟΙ(οι).... που μπαίνουν στη γραφή με κανόνες για υπόδειξη της ετυμολογίας (μέρους λόγου, αριθμού και πτώσης) των λέξεων, ώστε να διακρίνονται οι ομόηχες. Τέτοιο σύστημα γραφής είναι η ελληνική γραφή, όπου βλέπε περισσότερα.

δ) Η ιστορική γραφή κατά την οποία οι λέξεις γράφονται όπως στην αρχαία ελληνική ή τη λατινική γραφή, άσχετα αν εκεί προφέρονται κάπως αλλιώς. Ιστορικά γράφουν οι περισσότερες από τις γραφές που χρησιμοποιούν το λατινικό αλφάβητο (αγγλική, γαλλική κ.α. γραφές), όπου βλέπε περισσότερα. Η ίδια η λατινική γραφή ήταν ελάχιστα ιστορική.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗ ΦΩΝΟΓΡΑΦΙΑ

Παρατηρώντας τους ανθρώπους της υπαίθρου βλέπουμε ότι γράφουν επάνω σε πλάκες π.χ. το περίγραμμα ή τη ζωγραφιά της κεφαλής ενός βόδιου και δίπλα της τόσες γραμμές όσα και τα βόδια που έχουν προκειμένου να θυμούνται πόσα ζώα έχουν και η γραφή αυτή είναι ό,τι θα λέγαμε: 5ΒΔ = «Έχω πέντε βόδια». Ομοίως ζωγραφίζοντας ένα τόξο και ένα δρόμο εμπροσθέν του σήμαινε ό,τι θα λέγαμε με τις λέξεις --> === «πάω ίσια προς το χωριό ή το σπίτι κ.α. Παρατηρώντας ομοίως δυο ανθρώπους που

δε μιλούν την ίδια γλώσσα και θέλουν να συνεννοηθούν ή δυο ανθρώπους που ο ένας είναι μουγκός ή κουφός θα δούμε ότι συνεννοούνται όχι με λέξεις και γράμματα του σημερινού γραπτού και προφορικού λόγου, αλλά κάνοντας παραστάσεις με εικόνες και σύμβολα της φύσης, όπως π.χ. το σκίτσο ενός μήλου με τρεις γραμμές αντί των λέξεων «έχω τρία μήλα» κ.α. οπότε η γραφή ξεκίνησε για ενίσχυση της μνήμης και ιδεογραφικά.

Η πρώτη μορφή της γραφής ήταν η προσπάθεια πιστής ή ιδεατής ζωγραφικής αναπαράστασης των διάφορων αντικειμένων του εξωτερικού κόσμου, με την οποία ή εννοούσαν αυτά τα ίδια τα αντικείμενα τα οποία και ζωγράφιζαν ή διάφορες άλλες ιδέες που αντιστοιχούσαν στη ζωγραφική τους. Στη συνέχεια αυτά τα γραφήματα σμίκρυναν και έγιναν ιδεογράμματα, δηλαδή θύμιζαν αμυδρώς το αντικείμενο ή την ιδέα που παρίσταναν. Ο λόγος που η γραφή αυτή ονομάζεται ιδεογραφική και τα γράμματα της γραφής αυτής λέγονται ιδεογράμματα. Στη συνέχεια αναπτύχθηκαν τα φωνογραφικά συστήματα γραφής, τα οποία ήταν με γράμματά που παρίσταναν τους φθόγγους των λέξεων.

Με ιδεογραφία γράφουν όσοι λαοί: Κινέζοι, Ιάπωνες κ.α. έχουν άκλιτες λέξεις. Οι απλές λέξεις στην Κινέζικη γλώσσες-διαλέκτους είναι κάπου 250 – 270, κυρίως μονοσύλλαβες, μερικές των οποίων αλλάζουν έννοια και με τη διαφορετική ένταση του τόνου τους. Έτσι στην κινέζικη ιδεογραφία για κάθε μια από τις εν λόγω απλές λέξεις υπάρχει και ένα ιδεόγραμμα και μ' αυτά γράφονται και οι σύνθετες. Η ιδεογραφία δεν αποδίδει κατ' ανάγκη τον προφορικό λόγο παρά μόνο το νόημά του και είναι πάρα πολύ δύσκολη στην εκμάθησή της, επειδή τελικά εκεί υπάρχουν πάρα πολλά γράμματα. Απλώς, επειδή εκεί το κάθε ιδεόγραμμα έχει συνδυαστεί και με μια λέξη- έννοια, όποιος ξέρει τα ιδεογράμματα, μπορεί να καταλάβει και τι λέει ένα ιδεογραφικό κείμενο, ακόμη και δεν γνωρίζει τη γλώσσα εκείνου που το έγραψε, κάτι όπως γίνεται π.χ. και με τις μαθηματικές παραστάσεις: $\alpha\chi + \beta - 1 = 0$. (Περισσότερα βλέπε «Ιδεογραφικές γραφές»)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΗ (ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ) ΓΡΑΦΗ

Το τέχνασμα π.χ. που επινόησαν οι αρχαίοι Έλληνες προκειμένου να καταφέρουν να καταγράφουν ορθά, φωνητικά και ετυμολογικά, τις λέξεις ήταν η χρησιμοποίηση από τη μια τόσων γραμμάτων όσοι και οι φθόγγοι των λέξεων, φωνηέντων και συμφώνων, και από την άλλη των εξής παραλλαγών (ομόηχων γραμμάτων): $\Omega(\omega) = \text{Ο}(\omicron)$, $\text{Η}(\eta) = \text{Ι}(\iota) = \text{Υ}(\upsilon) = \text{ΟΙ}(\text{οι})\dots$, καθώς και των κεφαλαίων και μικρών γραμμάτων $\text{Α}(\alpha)$, $\text{Β}(\beta)$, $\text{Γ}(\gamma)\dots$ με τα οποία, βάσει κανόνων, υποδειχνεται η ετυμολογία (= το μέρος λόγου ή ο τύπος κ.τ.λ.) των λέξεων και έτσι έχουμε βοήθεια και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων. Υπενθυμίζουμε ότι στην ελληνική γράφουμε π.χ. τα ρήματα με τα γράμματα -ω,ει και τα πτωτικά με τα -ο,ι,η: καλώ & καλό, καλεί & καλή, σύκο & σήκω, φιλί & φυλή, φιλώ & φύλο... Ομοίως τα κύρια ονόματα γράφονται με κεφαλαίο γράμμα και τα κοινά και οι κοινές λέξεις με μικρό, για διάκριση τους: νίκη & Νίκη, αγαθή & Αγαθή.. (Περισσότερα βλέπε σε ειδικό κεφάλαιο)

Σημειώνεται ότι:

1) Το ελληνικό σύστημα γραφής αντέγραψαν οι Λατίνοι, όμως όπως ήταν στην εποχή που το αντέγραψαν. Δηλαδή τότε που δεν είχαν ακόμη επινοηθεί από τους Έλληνες αφενός τα ομόηχα γράμματα Ω , Η και

αφετέρου τα ορθογραφικά σημάδια (τονικά σημάδια, πνεύματα και διαλυτικά). Ο λόγος για τον οποίο η λατινική γραφή είναι πιο εύκολη, όμως πιο ελλιπή.

2) Οι λέξεις στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (αγγλική, γαλλική κ.α.) γράφονται άλλες όπως έχουν φθογικά με το λατινικό αλφάβητο, πρβ π.χ.: men, man, ten..., άλλες όπως έχουν επακριβώς στη ελληνική και λατινική γραφή, άσχετα αν εκεί μπορεί και να προφέρονται κάπως αλλιώς, π.χ. Ευρώπη (εβρόπι) > Europe (γιούροπ) και άλλες με την πρόσθεση στη φθογική γραφή της λέξης κάποιου γράμματος, που, ενώ γράφεται, δεν προφέρεται, πρβ π.χ. τις αγγλικές ομόηχες λέξεις: to & too & two, write & right & rite....

Η ΔΕΞΙΟΣΤΡΟΦΗ, Η ΑΡΙΣΤΕΡΟΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ Η ΒΟΥΣΤΡΟΦΗ-ΔΩΝ ΓΡΑΦΗ

Οι λέξεις στη φωνογραφική γραφή γράφονται σε στήλες, οριζόντιες ή κάθετες, και από αριστερά προς δεξιά ή το αντίθετο ή και ζικ-ζακ (βουστροφηδόν). Στην φοινικική και στην αρχαία αιγυπτιακή γραφή αρχικά οι λέξεις γράφονταν σε στήλες και όχι σειρές και από δεξιά προς αριστερά ή το αντίθετο, ανάλογα με το τι βολεύει. Στην Ελληνική Γραφή αρχικά οι λέξεις γράφονταν σε σειρές ή άλλως γραμμές από αριστερά προς δεξιά και βουστροφηδόν. Δηλαδή η πρώτη γραμμή άρχιζε από αριστερά προς δεξιά και στην επόμενη γραμμή από δεξιά προς αριστερά κλπ. Από τον 5ο/4ο αι. π.Χ. και εξής μόνο από αριστερά προς δεξιά.

3. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ, ΟΙ ΦΘΟΓΓΟΙ, ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥΣ

Αλφάβητο λέγεται το σύνολο των προτύπων λέξεων: α-άλφα, β-ήτα.... με τις οποίες παρουσιάζονται - υποδεικνύονται σε ένα φωνογραφικό σύστημα γραφής οι φθόγγοι λέξεων και τα γράμματά τους: α-λφα, β-ήτα, γ-άμα Η λέξη-ονομασία αλφάβητο προέρχεται από τις δυο πρώτες πρότυπες λέξεις άλφα - βήτα του ελληνικού αλφάβητου.

Σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν οι αυτοί φθόγγοι λόγω των ηχοποιήτων λέξεων και των γλωσσικών δανείων (= οι κοινές λέξεις που υπάρχουν στις γλώσσες και που επιβάλουν η θρησκεία, η γεωγραφία, το εμπόριο, οι τέχνες και οι επιστήμες), πρβ π.χ. ότι σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν οι λέξεις: Ολυμπία, Ευρώπη, Ιταλία, βους... = Olympia, Europe, Italy, bull Οι διαφορετικοί φθόγγοι σε όλες τις γλώσσες είναι 20, οι εξής: α, ε, ο, ου, ι, τ, δ, θ, π, β, φ, κ, γ, χ, μ, ν, λ, ρ, σ, ζ. Από αυτούς φωνήεντα είναι **πέντε**, οι εξής α, ε, ο, ου, ι και σύμφωνα οι υπόλοιποι **δεκαπέντε**, οι εξής: μ, ν, ρ, λ, σ, ζ, κ, γ, χ, τ, δ, θ, π, β, φ.

Ωστόσο στις διάφορες γλώσσες-γραφές δεν υπάρχουν τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι, επειδή:

α) Σε πολλές γραφές: φοινικική, εβραϊκή, αραβική κ.α. υπάρχουν γράμματα μόνο για τα σύμφωνα, επειδή τα φωνήεντα εκεί σημειώνονται με σημεία (κουκίδες ή παύλες) που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα και αυτό γίνεται μόνο για τους αρχάριους ή όταν δεν εννοούνται.

β) Σε πολλές γραφές- αλφάβητα (λατινικό, φοινικικό κ.α.) υπάρχουν για λόγους βραχυγραφίας και δισυμφωνικά σύμφωνα, ήτοι τα b=μπ, d=ντ, g=γκ, z= τζ... Στην ελληνική υπάρχουν μόνο τα Ξ = κς, ψ = πς.

γ) Σε πολλές γλώσσες - γραφές άλλα προφέρουμε και άλλα γράφουμε. Για παράδειγμα πολλές λέξεις στην αγγλική γράφονται είτε ως έχουν στην αρχαία ελληνική, άσχετα πως προφέρονται στη γλώσσα τους π.χ. Γραικία > Graecia . Greece. είτε με την πρόσθεση γράμματος που ενώ γράφεται δεν προφέρεται, π.χ. αγγλική "tu" > to = προς, two = δυο, too = πάρα πολύ

δ) Στην ελληνική γραφή οι φθόγγοι φωνήεντα φαίνονται περισσότερο από 5, επειδή εκεί υπάρχουν τα ομόφωνα γράμματα για τα φωνήεντα: Ο & Ω, Η & Υ & Ι ... με τα οποία γίνεται υπόδειξη της ετυμολογίας (μέρους λόγου, αριθμού, πτώσης και ρίζας) των λέξεων, ώστε ο αναγνώστης να έχει βοήθεια και στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ. : κρίνω, κριτής > κριτικός (με -ι) & Κρήτη > Κρητικός (με η), λείπει & λύπη & λίπη, καλή & καλοί & καλεί...

ε) Στις ξένες γραφές δεν υπάρχουν τα διαλυτικά, η απόστροφός και το τονικό σημάδι, που σε συνεργασία με τα ομόφωνα γράμματα: ο = ω, ε = αι, ι = η = υ = οι = ει.. σημειώνονται πέραν των άλλων οι τονιζόμενες και άτονες συλλαβές, καθώς και η προφορά με συνίζηση, με αποκοπή και με συναίρεση, οπότε εκεί δίδεται η εντύπωση ότι έχουμε διαφορετικούς φθόγγους, ενώ δεν είναι έτσι. Έχουμε απλώς τονισμό ή όχι, π.χ. μία και μιά (= συνίζηση), αφαίρεση ή όχι φθόγγου, π.χ. σου (εί)πα & σου 'πα (= αποκοπή), τιμ(ά)ω-τιμώ..... (= συναίρεση).

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

Α) Οι ξένες γραφές: φοινικική, εβραϊκή, αραβική κ.α. έγραφαν τα γράμματα των φωνηέντων με σημεία για λόγους εξοικονόμησης γραφικού χώρου που τότε ήταν δυσεύρετος. Για τον ίδιο λόγο δεν αφήνονταν κενό μεταξύ των λέξεων και για τον ίδιο λόγο υπήρχαν τα δισυμφωνικά γράμματα: b=μπ, d = ντ, g=γκ, x/j = κς, c = πς.

Β) Τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου , κάτι που συμβαίνει και στα άλλα αλφάβητα, είναι και αριθμοί: Α = 1, Β =2... Κ = 10, Κ = 11.. Μάλιστα λέγεται ότι στο ελληνικό αλφάβητο κανονίστηκε τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου να είναι 24 ψηφία, επειδή τόσες είναι και οι ώρες νυχθημερόν, σύμφωνα με τη «Γραμματική Τέχνη», του Δ. Θρακόγ: «Είκοσι τέσσαρα λέγουσιν αυτά είναι κατά μίμησιν των είκοσι τεσσάρων ωρών της νυχθημέρου».

Γ) Αρχικά οι πρότυπες λέξεις των αρχαίων ελληνικών αλφάβητων υποδείχνανε είτε πως γίνεται είτε πως προφέρεται το γράμμα που παραστούν, πρβ π.χ.: Σ-ίγμα = το γράμμα που προφέρεται σιγ(η)ματικά ή το γράμμα που γράφεται ως το "σάγμα" (= η σαγίτα > σαΐτα = το τόξο, C, Σ = σχήματα τόξων (σαΐτας), σ = σχήμα σφυρίχτρας. Λ-άβδα = Το γράμμα που γράφεται ως το σχήμα της Λαβ(ί)δας > Λά(μ)βδα, λ = το γράμμα που προφέρεται με ανασήκωμα της γλώσσας εσωστρεφώς. Γ-άμα = το γράμμα που γράφεται "γαμ-σά", δηλ. όπως το σχήμα Γ, ή όπως το της γάμ-πας (άρα και το του αγκώνα, της γωνίας...). "κάπ-τω, κάμ-ση> γαμ-σός,ή,ό = ο γυρτός - κυρτός,ή,ό".... Δ-ίγαμμα = το γράμμα που γράφεται ως δυο Γ, δηλ. το σχήμα F. Ο-μικρό και Ω-μέγα. Κ-άπα = το γράμμα που γράφεται όπως η "κάπη" = η φάνη, το καπά(κι) > κούπα ή κύπη ή κύπελλο, δηλ. το σχήμα C. Από το "κάπ(τ)ω = λυγίζω, "κε-καπ-μένο > κεκαμμένο"= κάτι ως το σχήμα C. Νεότερα το C έγινε Κ = το C(c) με μια κάθετη γραμμή από πίσω IC > K(k).....

4. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ

Όταν καταγράφουμε ολοκληρωμένα ένα προφορικό λόγο, δηλαδή χωρίς ελλείψεις προτάσεις, δεν απαιτείται η ορθογραφία, επειδή οι τυχόν ομόηχες λέξεις ξεκαθαρίζονται από τις άλλες λέξεις που υπάρχουν πριν και μετά από αυτές, πρβ π.χ.: «Καλό στο τηλέφωνο» (η λέξη «καλό» = ρήμα, άρα γράφεται με -ω, ήτοι καλώ). «Καλό παιδί ο Γιάννης (η λέξη «καλό» = επίθετο, άρα γράφεται με -ο).

Η ορθογραφία, δηλαδή η σωστή γραφή των λέξεων, στην ελληνική γραφή με τα ομόφωνα γράμματα: Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει), Μ(μ) = ΜΜ(μμ), Ν(ν) = ΝΝ(νν)... είναι απαραίτητη, όταν καταγράφουμε ελλειπείς προτάσεις, όπως π.χ. στους: τίτλους, υπότιτλους, επικεφαλίδες, επιγραφές, πινακίδες και λεξικά, επειδή εκεί λείπουν όλα τ' άρθρα, όλες οι αντωνυμίες, τα μόρια και οι σύνδεσμοι που υποβοηθούν με τις καταλήξεις της κάθε λέξης στην ετυμολογία (στο να κατανοήσουμε το μέρος λόγου, το γένος, τον αριθμό, την πτώση και τη ρίζα) των λέξεων οπότε εδώ δημιουργείται πρόβλημα με τις ομόηχες λέξεις. Τα πτωτικά μέρη λόγου (= ουσιαστικά, επίθετα και μετοχές) συντάσσονται με άρθρο: *το φυτό, το σύκο, το καλό, η καλή, ο καλός...* ενώ τα ρήματα συντάσσονται με αντωνυμία, σύνδεσμο ή μόριο: *εγώ φοιτώ, εσύ σήκω, να καλεί, αυτός καλεί, όταν/ αν/ όμως/ γιατί... καλώ, θα/ ας/ δεν/ μα μην/ ας μην... φοιτώ.* Τα θηλυκά συντάσσονται με το άρθρο η, τα αρσενικά με το άρθρο ο και τα ουδέτερα με το άρθρο το: *η μάνα, ο πατέρας, το παιδί.*

"Ήταν η παραγωγή τις κρίτες." = Ήταν οι παραγωγοί της Κρήτης. & Ήταν η παραγωγή της Κρήτης.

Θέλω έναν άντρα να με φιλάει." = Θέλω έναν άντρα να με φιλάει (στο γάμο μου) & Θέλω έναν άντρα να με φυλάει (από τους εχθρούς)

5. Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΦΟΙΝΙΚΙΚΟ ΨΕΥΜΑ»

I. ΠΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΙΟΝ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΕ Η ΓΡΑΦΗ

Μερικοί ισχυρίζονται ότι η γραφή επινοήθηκε από τους αρχαίους Έλληνες, άλλοι ότι αυτό έγινε από τους αρχαίους Αιγυπτίους, άλλοι ότι αυτό έγινε από του Φοίνικες κ.α. Η αλήθεια είναι ότι η γραφή, όπως θα δούμε στα παρακάτω, δεν είναι ένα μόνο σύστημα καταγραφής του προφορικού λόγου, αλλά πολλά, κάτι όπως συμβαίνει και με τις γλώσσες, και άλλο από αυτά επινοήθηκε από τους Πελασγούς ή άλλως αρχαίους Έλληνες, άλλο από τους αρχαίους Αιγυπτίους, άλλο από τους Φοίνικες κ.α., κάτι όπως συμβαίνει και με τις γλώσσες τους. Απλά όπως στις γλώσσες υπάρχουν και τα καλούμενα γλωσσικά δάνεια και αντιδάνεια, έτσι συμβαίνει και στις γραφές με κάποια από τα σύμβολά τους.

II. ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Μελετώντας το τι λένε οι αρχαίοι συγγραφείς, σχετικά με τον εφευρέτη των γραμμάτων, βλέπουμε ότι υπάρχουν τρεις απόψεις, απλά φαίνονται πολλές, γιατί ό,τι λένε μερικοί το λένε άλλοι με άλλα λόγια, οι εξής:

α) Τα γράμματα , η γραφή γενικώς, είναι δώρο από το θεό στους ανθρώπους, μόνο που ο Αισχύλος λέει ότι αυτό το έκανε ο Θεός των Ελλήνων με το όνομα Προμηθέας και ο Πλάτωνας ότι αυτό το έκανε κατά τους Αιγυπτίους ο θεός τους που λέγεται Τευθ ή Θωθ = ελληνικά Ερμής,

β) Τα γράμματα πρώτοι τα βρήκαν οι Φοίνικες , σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, και απο εκεί τα πήραν οι Έλληνες και

γ) Τα γράμματα δεν τα βρήκαν ο Φοίνικες, όπως λέει ο Ηρόδοτος λόγω λανθασμένων πηγών, αλλά οι Πελασγοί (Κρήτες, Πελοποννήσιοι κ.α.), οι οποίοι μετά απο τα Τρωικά μετονομάστηκαν σε Έλληνες, σύμφωνα με τους Διόδωρο Σικελιώτη, Δοσιάδη κ.α.

Και η αλήθεια είναι η εξής:

Α. Η ΓΡΑΦΗ ΓΕΝΙΚΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΟ-ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΧΑΡΙΣΕ Η ΦΥΣΗ, Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Δεδομένου υπάρχουν πάρα πολλές γραφές και αυτές δε δημιουργούνται τυχαία, αλλά είναι συγκεκριμένοι κώδικες που δημιουργούνται από τους ανθρώπους με τη γλωσσο-γραμματική ικανότητα που διαθέτουν, άρα πράγματι τη γραφή, τα γράμματα, τα έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο. Με άλλα λόγια τα γράμματα οφείλονται στο μυαλό, στη γλωσσο-γραμματική ικανότητα που χάρισε ο Θεός – η Φύση στον άνθρωπο. Απλά οι αρχαίοι Έλληνες, όπως μας πληροφορεί ο Αισχύλος, λέγανε ότι ο δικός τους θεός, ο Προμηθέας, είναι εκείνος που βρήκε και έδωσε τα γράμματα στους ανθρώπους και οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, καθώς μας πληροφορούν ο Πλάτων και ο Διόδωρος Σικελιώτης, λέγανε ότι ο δικός τους θεός, ο Θεός (σύμφωνα με όσα είπαν οι Αιγύπτιοι ιερείς στον Πλάτωνα) ή ο Ερμής (σύμφωνα με όσα είπαν οι Αιγύπτιοι στο Διόδωρο), είναι εκείνος που βρήκε και έδωσε τα γράμματα στους ανθρώπους.

« Προμηθεύς εξημερον αυτοις γραμμάτων τε συνθέσεις» (Αισχύλος, Προμηθεύς 460),

«Επειδή φωνήν απειρον κατενόησεν είτε τις Θεός είτε και Θειος άνθρωπος, ως λόγος εν Αιγύπτω Θεου τινά τουτον γενέσθαι λέγων, ος πρώτος τα φωνήεντα εν τω απείρω κατενόησεν ουχ εν οντα αλλά πλείω, και πάλιν έτερα φωνής μεν ου, φθόγγου δε μετέχοντα τινός, αριθμόν τινά τούτων είναι, τρίτον δε είδος γραμμάτων διεστήσατο τα νυν λεγόμενα άφωνα ημιν, το μετά τούτο διήρει τα τε άφθογγα και άφωνα μέχρι ενός εκάστου, και τα φωνήεντα και τα μέσα..... ως ουσαν γραμματικήν τέχνην επεφθέγγατο προσειπών. (Πλάτωνα, Φίληβος 18 c)

« Γιατί πρώτος ο Ερμής (ο ιερογραμματέας του θεού Όσιρι) διαμόρφωσε κοινή λαλιά για τους ανθρώπους κι έτσι πολλά αβάφτιστα, μέχρι τότε, πράγματα πήραν το όνομα τους, εκείνος επινόησε τα (ιερά, ιερογλυφικά) γράμματα κι εκείνος καθιέρωσε τις θρησκευτικές τελετές και τις θυσίες προς τιμή των θεών. (Διόδωρος 1,16)

Ο θεός Προμηθέας (προ + μήτις, μάθηση) ήταν ένας από τους πρώτους θεούς, τους καλούμενους Τιτάνες, σύμφωνα με τον Ησίοδο, η προσωποποίησή της θείας Πρόνοια του Ολυμπιακού πανθέου, τον οποίο τιμώρησε ο υπέρτατος Θεός Δίας, επειδή πήρε τη φωτιά από τον ουρανό και έπλασε τον άνθρωπο χωρίς την άδειά του . Υπενθυμίζεται επίσης ότι τα πρώτα γράμματα των αρχαίων Αιγυπτίων ήταν διαφορετικά από αυτά των Ελλήνων. Τα των Αιγυπτίων ήταν ιδεογράμματα, δηλαδή δεν παρίσταναν φθόγγους, αλλά νοήματα και προ αυτού οι Αιγύπτιοι θεωρούσαν τον Ερμή ως δημιουργό και ερμηνευτή των γραμμάτων, απ' όπου βγήκε και η ονομασία του θεού Ερμής ή αντίθετα από αυτόν προήλθε η λέξη ερμηνεύω.

Β. ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΕΝ ΤΑ ΒΡΗΚΑΝ ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΕΣ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΠΕΛΑΣΓΟΙ, ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΤΟΥΝ ΣΕ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ο Ηρόδοτος , σχετικά με το ποιος εφεύρε τα γράμματα, αναφέρει επακριβώς τα εξής:

<< Οι δε Γεφυραίοι, των ήσαν οι φονέες οι Ιππάρχου, ως μεν αυτοί λέγουσι, εγένεσαν εξ Ερετρίης την άρδήν, ως δε εγώ αναπυνθανόμενος ευρίσκω, ήσαν Φοίνικες.... Οι δε Φοίνικες ούτοι, οι συν Κάδμω απικόμενοι, των ήσαν οι Γεφυραίοι, άλλα τε πολλά οικίσαντες ταύτην την χώραν εσήγαγον διδασκαλία ες τους Έλληνες και δη τα γράμματα, ουκ εόντα πριν Έλλησι ως εμοί δοκέειν, πρωτα μ'εν τοισι και απαντες χρέωνται Φοίνικες' μετά δε χρόνου προβαίνοντες άμα τη φωνή μετέβαλον και τον ρυθμόν των γραμμάτων. Περιοίκεον δ'ε σφεας τα πολλά των χώρων τούτων τον χρόνον Έλλήνων 'Ιωνες", ολι παραλαβόντες διδαχη παρά των Φοινίκων τα γράμματα, μεταρρυθμισαντές σφέων ολίγα εχρέωντο, χρεώμενοι δε εφάτισαν, ώσπερ και το δικαίον έφερε εισαγόντων Φοινίκων ες την Ελλάδα, φοινικηία κεκλησθαι.... ιδον δε και αυτός Καδμήϊα γράμματα εν τω ιρω του Απόλλωνος του Ισμηνίου εν Θήβησι της Βοιωτ-ων επί τρίποσι τρισί [εγκεκολαμμένα, τα πολλά ομοια εόντα τοισι Ιωνικοισι"... (Ηρόδοτος, Τερψιχόρη 58 - 59)

Μετάφραση: Οι Γεφυραίοι, στους οποίους ανήκαν οι φονιάδες του Ιππάρχου, κατάγονταν αρχικά, κατά τα λεγόμενά τους, από την Ερέτρια, όμως, όπως εγώ εξακριβώσα ύστερ' από έρευνα, ήταν Φοίνικες..... Οι Φοίνικες που ήρθαν μαζί με τον Κάδμο στην Ελλάδα και μέρος τους ήταν οι Γεφυραίοι, κατοίκησαν πολλά και διάφορα μέρη σ' αυτήν τη χώρα, εισήγαγαν και τη διδασκαλία στους Έλληνες και μάλιστα τα γράμματα, που δεν ήταν πριν γνωστά τους, νομίζω, αφού οι Φοίνικες λέγεται ότι είναι αυτοί που ανακάλυψαν τα γράμματα και οι Έλληνες στον χρόνο συγχρόνως με την αλλαγή της γλώσσας (της φωνής) μετέβαλαν και την διάταξη των γραμμάτων ("τον ρυθμόν"). Διαβιούντες τότε οι 'Ιωνες με τους Γεφυραίους παρέλαβαν από αυτούς τα γράμματα και λίγα απ' αυτά τα μεταρρύθμισαν και ως απ' αυτό, και δικαίως, τα μεταρρυθμισμένα, τα ονόμασαν ιωνικά, μια και ήταν δικής τους εφεύρεσης και τα υπόλοιπα φοινικικά ως εισαγωγής από τους Φοίνικες:

Και επειδή ο Ηρόδοτος ειπε τα ως άνω, σήμερα πολλοί ισχυρίζονται ότι το 'Έλληνες πήραν το αλφάβητο από τους Φοίνικες και συνεπώς οι Έλληνες δε βρήκαν τα γράμματα κ.α. Ωστόσο παρατηρώντας τα ως άνω λεγόμενα του Ηρόδοτου βλέπουμε ότι μιλά με τα «ως δε εγώ αναπυνθανόμενος ευρίσκω» και «ως εμοι δοκέειν» (= «**όπως εγώ υπολογίζω**», «**όπως εγώ νομίζω**»), άρα δεν μιλά για σίγουρο γεγονός, αλλά για ένα υποθετικό προσωπικό υπολογισμό, σχετικά με εκείνον που εφεύρε τα γράμματα, άρα ως τέτοιος υπολογισμός μπορεί να είναι και λάθος. **Και είναι λάθος είτε από λάθος πληροφορίες είτε από λάθος υπολογισμούς, γιατί, όπως θα δούμε πιο κάτω, τα γράμματα ή τουλάχιστον τα ελληνικά, όπως προκύπτει από τα αρχαιολογικά ευρήματα, αλλά και από αυτά που λένε οι άλλοι αρχαίοι συγγραφείς με επιχειρήματα, δεν τα βρήκαν οι Φοίνικες, όπως υπέθεσε λανθασμένα ο Ηρόδοτος, αλλά οι Κρήτες, μια από τις φυλές των Πελασγών. Ειδικότερα:**

1) Ο Ηρόδοτος λέει ότι αφού κάποια γράμματα του ελληνικού αλφάβητου λέγονται Ιωνικά και αφού εγώ είδα στη Θήβα επιγραφές με Φοινικικά γράμματα, άρα, υποθέτει, όταν ήρθε ο Κάδμος με Φοίνικες και έκτισαν τη Θήβα στη Βοιωτία, έφεραν και το φοινικικό αλφάβητο, το οποίο πήραν οι 'Ιωνες των Ελλήνων και το μεταρρύθμισαν, όταν άλλαξε στο χρόνο η φωνή

τους, για να προσαρμοστεί στη γλώσσα τους. Ωστόσο αυτό είναι μια λάθος υπόθεση, γιατί:

Α) Όντως στη Θήβα της Βοιωτίας την εποχή του Ηρόδοτου πρέπει να υπήρχαν επιγραφές με φοινικικά γράμματα, γιατί την είχαν ιδρύσει οι Φοίνικες με τον Κάδομο, όπως λένε και οι άλλοι αρχαίοι συγγραφείς, όμως αυτό δε σημαίνει και ότι πιο πριν στην Ελλάδα δεν υπήρχε ντόπια γραφή, γιατί οι άλλοι αρχαίοι συγγραφείς λένε, κάτι που πιστοποιούν τα αρχαιολογικά ευρήματα, ότι στην Ελλάδα πριν έρθει ο Κάδομος με τους Φοίνικες υπήρχε ντόπια γραφή, αυτή που ο αρχαίος συγγραφέας Διόδωρος Σικελιώτης αποκαλεί Πελασγική γραφή και που ο Άγγλος αρχαιολόγος Έβανς την μετονόμασε σε Γραμμική Γραφή. Ειδικότερα ο Διόδωρος Σικελιώτης (3,67, 5 - 57 και 5, 75) επικαλούμενος έναν αρχαιότερο του ιστορικό, τον Διονύσιο Σκυτέα, απαντώντας σε όλους όσους λένε ότι οι Φοίνικες βρήκαν τα γράμματα πως κάνουν λάθος, γιατί αφενός οι Φοίνικες ναι μεν έφεραν τη γραφή τους στην Ελλάδα όταν έκτισαν τη Θήβα και γι αυτό ο Ηρόδοτος είδε ότι στη Θήβα υπήρχαν επιγραφές με φοινικικά γράμματα, όμως τα γράμματα δε τα βρήκαν οι Φοίνικες, αλλά οι Πελασγοί και απλά οι Φοίνικες άλλαξαν μερικώς το σχήμα των πελασγικών γραμμάτων και ως εξ αυτού μερικοί νομίζουν ότι οι Φοίνικες βρήκαν τα γράμματα, ενώ δεν είναι έτσι. Αναφέρει επίσης ότι τα γράμματα, τη γραφή, τα βρήκαν οι Μούσες, που ήσαν κόρες του θεού Δία, και τις οποίες λάτρευαν οι Πελασγοί, πρβ:

«Όταν, όμως, αργότερα έγινε ο κατακλυσμός στους Έλληνες και από τις βροχοπτώσεις χάθηκαν οι περισσότεροι άνθρωποι, μαζί μ' εκείνους συνέβη να καταστραφούν και τα γραπτά μνημεία, και γι' αυτή την αιτία οι Αιγύπτιοι, βρίσκοντας την ευκαιρία, ιδιοποιήθηκαν όλα τα περί αστρονομίας και επειδή λόγω της άγνοιας τους οι Έλληνες δεν μπορούσαν πλέον να επικαλεστούν τις γραπτές μαρτυρίες, ενισχύθηκε η άποψη ότι πρώτοι οι Αιγύπτιοι ανακάλυψαν τα άστρα. Με τον ίδιο τρόπο, μολοντί και οι Αθηναίοι ίδρυσαν πόλη στην Αίγυπτο, που ονομαζόταν Σάις, το γεγονός αυτό ξεχάστηκε λόγω του κατακλυσμού. Γι' αυτές, λοιπόν, τις αιτίες, πολλές γενιές αργότερα, ο Κάδομος του Αγήνορα θεωρήθηκε ότι πρώτος έφερε τα γράμματα από τη Φοινίκη στην Ελλάδα και από τον καιρό του Κάδομου και στο εξής, πίστευαν για τους Έλληνες ως έκαναν πάντα συμπληρωματικές ανακαλύψεις στην επιστήμη των γραμμάτων, καθώς ένα είδος καθολικής άγνοιας κατείχε τους Έλληνες». (Διόδωρος 5, 57)

«Ο Κάδομος, λοιπόν, τίμησε με αφιερώματα και τη Λινδία Αθηνά, μεταξύ των οποίων ήταν και χάλκινος λέβητας κατασκευασμένος σε αρχαϊκό ρυθμό, αυτός ο λέβητας είχε επιγραφή με Φοινικικά γράμματα, τα οποία, λένε, ήρθαν για πρώτη φορά από τη Φοινίκη στην Ελλάδα». (Διόδωρος 5, 58)

«Στις Μούσες, δόθηκε από τον πατέρα τους (το θεό Δία), η ανακάλυψη των γραμμάτων και η σύνθεση των επών, η λεγόμενη ποιητική. Σ' εκείνους που λένε πως οι Σύροι είναι οι εφευρέτες των γραμμάτων, πως οι Φοίνικες τα έμαθαν από εκείνους και τα παρέδωσαν στους Έλληνες και πως αυτοί οι Φοίνικες ήταν εκείνοι που έπλευσαν με τον Κάδομο στην Ευρώπη και πως γι' αυτό οι Έλληνες ονομάζουν τα γράμματα Φοινικικά, απαντούν πως οι Φοίνικες δεν ήταν οι αρχικοί εφευρέτες και πως το μόνο που έκαναν ήταν να αλλάξουν τη μορφή των γραμμάτων και, καθώς η πλειοψηφία των ανθρώπων χρησιμοποίησε αυτό το είδος γραφής, γι' αυτό τους δόθηκε η παραπάνω ονομασία» (Διόδωρος 5,74)

Β) Πράγματι ορισμένα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου λέγονται Ιωνικά, τα Ω, Η, ΕΙ, ΟΙ, όμως αυτά λέγονται έτσι όχι για τους λόγους που νομίζει ο Ηρόδοτος, αλλά επειδή αυτά αρχικά υπήρχαν μόνο στο Ιωνικό αλφάβητο, τα οποία προσθέσανε για τεχνικούς, ετυμολογικούς λόγους. Για υπόδειξη μέσω αυτών και των δίψηφων ΑΙ = Ε, Η = Υ = Ι = ΟΙ των μερών λόγου και του τύπου των λέξεων, πρβ: καλώ & καλό, καλή & καλοί & καλεί ... Υπενθυμίζεται ότι οι αρχαίοι Έλληνες δεν ήταν ένα ενιαίο κράτος, αλλά κάθε πόλη ήταν και από ένα κράτος: Αθήνα, Σπάρτη κλπ και προ αυτού δεν είχαν και κοινό αλφάβητο- σύστημα γραφής, αλλά κάθε κράτος-πόλη είχε και τα δικά.

Γ) Οι γλώσσες στο χρόνο αλλάζουν, όχι όμως στους φθόγγους (δηλαδή δεν αλλάζουν ή καταργούνται φθόγγοι και δημιουργούνται νέοι κ.α.), αλλά μόνο στις φθογγικές συνθέσεις τους, πρβ: παις > παδίον > παιδί, Ιωάννης > Γιάννης, Jhon...., οπότε δεν απαιτείται αλλαγή του αλφάβητου. Οι Ίωνες δε μεταρρύθμισαν τα γράμματα του φοινικικού προκειμένου να γράφονται και οι φθόγγοι της γλώσσας τους που δεν υπήρχαν στο φοινικικό αλφάβητο - φοινικική γλώσσα ("άμα τη φωνή μετέβαλον και τον ρυθμό των γραμμάτων"), όπως νομίζει ο Ηρόδοτος, αλλά οι Ίωνες πρώτοι πρόσθεσαν στο αλφάβητό τους τα ομόφωνα γράμματα: Ο & Ω, Η & Υ & Ι & ΕΙ & ΟΙ..., με τα οποία, βάσει κανόνων, υποδεικνύουν την ετυμολογία (μέρος λόγου, αριθμό, πτώση και ρίζα) των λέξεων, ώστε να έχουμε βοήθεια στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και διάκριση των ομόηχων. Παρέβαλε π.χ. ότι τα θηλυκά γράφονται με -η, τα ουδέτερα με ι/ο ενώ τα ρήματα με -ω/ει.....: καλό & καλώ, εκείνη & εκείνοι, κουτή & κουτή... Ο λόγος που στο φοινικικό αλφάβητο δεν βλέπουμε τα γράμματα Η, Ω, Υ, καθώς και τα ΑΙ, ΕΙ, ΟΙ, ΥΙ, ΜΜ, ΝΝ, ΣΣ....

Δ) Η διαφορά που υπάρχει μεταξύ της ελληνικής γραφής- ελληνικού και της φοινικικής γραφής- φοινικικού αλφάβητου δεν έγκειται στο ότι η ελληνική γλώσσα έχει διαφορετικούς φθόγγους από ό,τι έχει η Φοινικική, όπως νομίζει ο Ηρόδοτος, όλες οι γλώσσες, αρχαίες και νέες, έχουν τους αυτούς φθόγγους λόγω των γλωσσικών δανείων και των ηχοποιητών λέξεων, αλλά στο ότι άλλο το φοινικικό και άλλο το ελληνικό σύστημα γραφής, όπως θα δούμε πιο κάτω.

2) Ο ίδιος ο Ηρόδοτος λέει ότι η Ελλάδα - Έλληνες αρχικά λεγόταν Πελασγία - Έλληνες (βλέπε Ηρόδοτος Β. 56) και επίσης ότι το ελληνικό έθνος είναι ένα νέο έθνος που δημιουργήθηκε μετά από τα Τρωικά από τις φυλές όλων των Πελασγών (αρχικά μόνο από τους Δωριείς και μετά και από τους Ίωνες και τους Αχαιούς κ.α.) και κάποιους άλλους βάρβαρους (βλέπε Ηρόδοτος Α 54-58, Θ 85 κ.α.) και έτσι είναι, αυτό το λένε και άλλοι αρχαίοι συγγραφείς (Θουκυδίδης, Όμηρος κ.α.). Τους άλλους βάρβαρους δεν τους ονομάζει, όμως τους ονομάζουν οι άλλοι αρχαίοι συγγραφείς και αυτοί είναι η φυλή των Καδμείων ή Θηβαίων, τους οποίους έφερε ο Κάδμος από τη Φοινίκη και μετοίκησαν στη Θήβα της Βοιωτίας και οι Δαναοί που είχαν έρθει από την Αίγυπτο. Προ αυτού ο Ηρόδοτος θεωρεί ότι οι Έλληνες ως νέο έθνος δεν είχαν γραφή και καθιέρωσαν αυτή των Φοινίκων, όμως αυτό θα ήταν σωστό, αν οι Πελασγοί, που ήταν και το μεγαλύτερο έθνος από αυτά που αποτέλεσαν το ελληνικό έθνος, δεν είχαν γραφή, όμως οι Πελασγοί είχαν γραφή, όπως αποδεικνύεται και από τα αρχαιολογικά ευρήματα και από τα λεγόμενα των άλλων αρχαίων συγγραφέων, όπως είδαμε πιο πριν να λέει ο Διόδωρος Σικελιώτης.

Επίσης ο Δοσιάδης (επιγραμματοποιός του 3ου π.Χ. αι.) λέει ότι τα γράμματα είναι εφεύρεση των Κρητών: "εν Κρήτη φησίν ευρεθήναι ταύτα (τα γράμματα)"... («Γραμματική τέχνη Διονυσίου του Θρακός», *Anecdota Graeca* του Imm. Bekkeri II 782-7833, 7-14).

Επίσης ο Άγγλος αρχαιολόγος Αρθούρος Έβανς, όταν ανακάλυψε πινακίδες με τη Γραμμική Γραφή (= η Πελασγική γραφή), είπε, "Η γραφή της Κρήτης είναι η μήτηρ της Φοινικικής" (vol 1 Oxford 1909). Εγκυκλοπαίδεια "ΠΥΡΣΟΣ" : "Μετά ετών μελέτας ο Έβανς υπεστήριξε κατόπιν εις το βιβλίον του "Scripta Minora" μετά πολυμαθείας και πειστικότητας την θέσιν ότι η γραφή της Κρήτης πρέπει να θεωρηθη η μήτηρ της φοινικικής"

(εκδ 1928, τ. 4, σ. 108, λ. "καταγωγή του φοινικικού αλφαβήτου"). Εγκυκλοπαίδεια "ΗΛΙΟΣ" " Το φοινικικόν αλφάβητον προήλθεν εκ του Κρητικού.....παρέλαβον εκ των Κρητών τα σχήματα των γραμμάτων και οι Φοίνικες οι οποίοι περιόρισαν τον αριθμόν των εις 22 και μετέτρεψαν τας ονομασίας των εκ της Κρητικής γλώσσης εις την οποίαν εδήλουν τα ονόματα των εικόνων εκ των οποίων προήλθον εις την ιδικήν των γλώσσαν>> (τ. 7, 921)

3) Πράγματι πολλοί λαοί, όπως οι Εβραίοι, οι Άραβες κ.α. πήραν το αλφάβητό τους από τους Φοίνικες και ως εξ αυτού και δικαίως λένε ότι οι Φοίνικες ανακάλυψαν πρώτοι τα γράμματα. Όμως αυτό δε σημαίνει αυτόματα και ότι και οι Έλληνες πήραν τη γραφή τους (= τη γραφή που έχουν μετά από τη γραμμική) από τους Φοίνικες. Αυτό θα ίσχυε, αν οι δυο γραφές είχαν ίδιο μηχανισμό και ίδια ποσότητα και είδος γραμμάτων, ενώ δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Αυτό που ισχύει είναι ότι άλλο σύστημα γραφής είναι το ένα και άλλο το άλλο και το ότι κάποια τους γράμματα μοιάζουν είναι γιατί στις γραφές, όπως και στις γλώσσες υπάρχουν τα καλούμενα γλωσσικά και γραφικά δάνεια και αντιδάνεια.

4) Μερικοί ισχυρίζονται ότι η ομοιότητα των ελληνικών γραμμάτων με τα φοινικικά είναι οφθαλμοφανής και συνεπώς έχει δίκιο ο Ηρόδοτος που λέει ότι οι Έλληνες πήραν το αλφάβητο από τους Φοίνικες. Ωστόσο αυτό είναι επιδερμική και συνεπώς λάθος εξέταση, γιατί συγκρίνοντας την Ελληνική γραφή με τις σημιτικές γραφές (φοινικική, αραβική, εβραϊκή κ.α.) βλέπουμε ότι στις σημιτικές γραφές:

Α) Δεν υπάρχουν διαφορετικά κεφαλαία και μικρά γράμματα, όπως υπάρχουν στην ελληνική τα Α(α), Β(β)... και με τα οποία διακρίνουμε τις προτάσεις και τα κύρια ονόματα από τα κοινά. Εκεί τα κεφαλαία απλώς γίνονται πιο μεγάλα από τα μικρά.

Α) Δεν υπάρχουν γράμματα για τα φωνήεντα, όπως συμβαίνει στην ελληνική, αλλά σημεία που μπαίνουν πάνω ή κάτω από το σύμφωνο που έχει φωνήεν, που ενίοτε παραλείπονται, όταν εννοούνται. Για παράδειγμα στις π.χ. η λέξη «κριτικός» γράφεται ΚΡΤ'ΚΣ, ενώ στην ελληνική ΚΡΗΤΙΚΟΣ ή ΚΡΗΤΙΚΟΣ, ανάλογα με το τι εννοούμε. Και επειδή στις γραφές αυτές γίνεται παράλειψη τοποθέτησης των σημαδιών για τα φωνήεντα για λόγους εξοικονόμησης γραφικής ύλης σήμερα δε μπορούμε να δούμε πώς ακριβώς προφέρονταν οι λέξεις που βλέπουμε γραμμένες στις αρχαίες επιγραφές, επειδή δεν έχουμε ακούσει την προφορά τους, ώστε να εικάσουμε ποια φωνήεντα έχει η κάθε μια γραπτή λέξη.

Γ) Υπάρχουν δυο γράμματα, το άλεφ και το αγίν, που δεν είναι όπως τα ελληνικά άλφα και όμικρον με τα οποία μοιάζουν, αλλά γράμματα άφωνα, που απλώς μπαίνουν αρχικά των λέξεων που αρχίζουν από φωνήεν, αφενός για να μπαίνουν πάνω ή κάτω από αυτά το ανάλογο σημείο των φωνηέντων και αφετέρου για διάκριση τυχών ομόηχων λέξεων, βάζοντας σε άλλες το άλεφ και σε άλλες το αγίν, κάτι όπως γινόταν στην αρχαία ελληνική με τα πνεύματα, όπως π.χ. η λέξη εις (με φιλή = πρόθεση) και εις (με δασεία = αριθμός, το ένα).

Δ) Υπάρχουν τα δισυμφωνικά (για λόγους βραχυγραφίας) γράμματα Β = μπ, d = ντ, g = γκ, z = τζ, j = τσ, που δεν υπάρχουν στην ελληνική, επειδή αυτά στην ελληνική γραφή σημειώνονται αναλυτικά. Τα ελληνικά γράμματα β, γ, δ, είναι για άλλους φθόγγους: β = V, γ = gh, δ = dh.

Ε) Δεν υπάρχουν τα ομόηχα γράμματα $Υ (υ) = Ι(ι) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει)$, $Ω(ω) = Ο(ο)$, $ΑΙαι) = Ε(ε)$ που υπάρχουν στην ελληνική γραφή για λόγους υπόδειξη της ετυμολογίας των λέξεων- διάκριση ομόηχων.

Συνεπώς άλλο η ελληνική γραφή και άλλο οι άλλες. Και η ελληνική και οι σημειτικές γραφές γράφουν την προφορά των λέξεων, όμως η ελληνική γράφει επιπλέον και την ετυμολογία τους με τη χρήση επιπλέον γραμμάτων, ήτοι των κεφαλαίων και μικρών $Α(α)$, $Β(β)$, καθώς και των ομόηχων $Ω(ω)$ και $Ο(ο)$, $Ι(ι)$ και $Η(η)$ και $Υ(υ)$ και $ΟΙ(οι)$, πρβ «λιπι» = ελληνικά ΛΕΙΠΕΙ & ΛΙΠΗ & ΛΟΙΠΟΙ & ΛΥΠΗ., «λίρα» = λύρα και λίρα, «αγαθί» = Αγαθή και αγαθή και αγαθοί άρα άλλη γραφή η ελληνική γραφή και άλλη η φοινικική, η αραβική κλπ. Η ελληνική είναι πιο αξιόλογη.

Από τα πάρα πολλά γράμματα που έχει η ελληνική γραφή (τα 24 μικρά συν τα 24 κεφαλαία: $Α(α)$, $Β(β)$... συν τα δίψηφα $ΕΙ(ει) = ΟΙ(οι) = Ι(ι) = Υ(υ) = Η(η)$, $ΜΜ$, $ΝΝ$...) όμοια ή παρόμοια με τα φοινικικά είναι μόνο κάποια λίγα σύμφωνα κεφαλαία, τα: $Μ$, $Ν$, $Λ/Λ$, $Ι/Ζ$, $Σ/Σ$, $Κ$, $Ρ/Π$, $Τ$, $Θ$.

Και το ότι φοινικικό και το ελληνικό αλφάβητο έχουν κάποια όμοια γράμματα οφείλεται όχι στο ότι οι Έλληνες αντέγραψαν το φοινικικό αλφάβητο, αλλά στο ότι όλα τα συστήματα (κώδικες) γλώσσας και γραφής έχουν γλωσσικά δάνεια και αντιδάνεια.

5) Σαφώς οι Έλληνες δεν είναι εκείνοι που εφεύραν γενικά τη γραφή, αλλά οι πρόγονοί τους και αυτοί ήσαν, σύμφωνα με τους Ηρόδοτος, Θουκυδίδη, Διόδωρο κ.α., οι καλούμενοι Πελασγοί, όπως είδαμε πιο πριν να λένε ΗΔιόδωρος, Ηρόδοτος, Θουκυδίδης κ.α. Σαφώς και τα γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου δεν προέρχονται από την Πελασγική ή άλλως Γραμμική Γραφή Β', αφού αυτό είναι εμφανές και οφθαλμικά, όμως και το ότι κάποια από γράμματα του ελληνικού αλφάβητου μοιάζουν με κάποια από τα φοινικικά και το αντίθετο δε σημαίνει και ότι οι Έλληνες αρχικά δεν είχαν γραφή και προ αυτού πήραν το αλφάβητο των Φοινίκων και στο χρόνο το προσάρμοσαν στη γλώσσα τους. Σημαίνει ότι και το φοινικικό και το ελληνικό αλφάβητο – σύστημα γραφής προήλθαν από παλαιότερες ιδεογραφικές και φωνογραφικές γραφές ως νεότερα πιο εξελιγμένα αλφάβητα-συστήματα γραφής και ως εξ αυτού έχουν και διαφορετικά, αλλά και κάποια όμοια γράμματα, αφού από τη μια αρχικά στον αρχαίο κόσμο δεν υπήρχε ένα κοινό αλφάβητο – σύστημα γραφής, αλλά κάθε πόλη-κράτος είχε το δικό της και από την άλλη το φοινικικό σύστημα γραφής είναι διαφορετικά από το ελληνικό, όπως είδαμε πιο πριν. Ο λόγος άλλωστε που στις αρχαίες γραφές βλέπουμε τις ονομασίες «ιωνικά γράμμα» (της Ιωνίας) , «φοινικία γράμματα» (της Φοινίκης) κ.α.

Το ελληνικό αλφάβητο-σύστημα γραφής , όπως προκύπτει από την τεχνική ανάλυσή τους, αλλά και από τα λεγόμενα των αρχαίων συγγραφέων, δεν είναι δημιουργήμα της στιγμής ούτε και έργο ξένου, αλλά μια ελληνική λαϊκή εξελικτική επινόηση, που άρχισε ήδη επι Πελασγών με την τότε Γραμμική Γραφή και βελτιώνεται ακόμη και σήμερα. Όταν οι Έλληνες ανακάλυψαν τη φωνογραφική γραφή με το δικό τους σύστημα-τεχνική, επειδή δεν ήταν ενιαίο κράτος, δεν καθιέρωσαν ένα κοινό αλφάβητο, αλλά κάθε πόλη-κράτος είχε και το δικό της, το οποίο αποτελούνταν με γράμματα για όλα τα σύμφωνα και όλα τα φωνήεντα, ήτοι 20 – 24 (κανονικά οι φθόγγοι είναι 20, όμως αν βάλουμε και τα 4 για τα δισυμφωνικά (συμπλέγματα) $μπ > b$, $γκ > g$, $ντ > d$, $τζ > z = τζ$ γίνονται 24) . Δεν υπήρχαν κεφαλαία

και μικρά γράμματα ούτε και ομόηχα για διάκριση ομόηχων λέξεων. Ακολούθως οι Έωνες πρόσθεσαν τα ομόηχα γράμματα τα Ω = Ο, Η = Υ = ΕΙ = ΟΙ = Ι, Ι = Ε για διάκριση ομόηχων λέξεων με κανόνες χρήσης τους: καλή & καλοί και καλοί, λύρα και λίρα κ.α.. Ακολούθως οι Αλεξανδρινοί γραμματικοί πρόσθεσαν - επινόησαν τα σημεία στίξης, τα διαλυτικά, τα πνεύματα και τα τονικά σημάδια. Ακολούθως οι Βυζαντινοί επινόησαν την μικρογράμματο γραφή: α, β, γ... για διάκριση των προτάσεων ενός λόγου, καθώς και των κύριων ονομάτων από τα κοινά: κριτικός & Κρητικός, αγαθή και Αγαθή κ.α. Ακολούθως οι δημοτικιστές γλωσσολόγοι κατάργησαν τα πνεύματα και έκαναν αλλαγή του τονικού συστήματος. Αύριο ποιος ξέρει τι άλλη αλλαγή θα γίνει.

6) Ο Ηρόδοτος, όπως είδαμε πιο πριν, λέει «οι Γεφυραίοι, στους οποίους ανήκαν οι φονιάδες του Ιππάρχου, κατάγονταν αρχικά, κατά τα λεγόμενά τους, από την Ερέτρια, όμως, όπως εγώ εξακριβώσα ύστερ' από έρευνα, ήταν Φοίνικες.....».

Όσο το Ψήφισμα Δημοφώντος (Ανδοκίδης, "Περί των μυστηρίων" 96 - 98), ο Αριστοτέλης (Αθηναίων Πολιτεία, κεφ.18), ο Θουκυδίδης (Α, 20-21, Στ 53 - 60), ο Πλάτων (Ίππαρχος 229 b - e) κ.α. αναφέρουν ότι οι φονιάδες του Ίππαρχου (= ο γιος του Τύραννου Πεισίστρατου) δεν ήταν Φοίνικες Γεφυραίοι, όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος, αλλά οι Αθηναίοι αδελφοί Αρμόδιος και Αριστογείτονας κατά το κίνημα των δημοκρατικών εναντίον της τότε τυραννικής διακυβέρνησης των Αθηνών και γι αυτό οι δημοκρατικοί Αθηναίοι τελούσαν στη μνήμη τους αθλητικούς αγώνες. Μάλιστα ο αρχαίος συγγραφέας Πλούταρχος στο «Περί της Ηροδότου κακοηθείας» χαρακτηρίζει «κακοήθη» το Ηρόδοτο, επειδή μεταξύ άλλων είπε και ότι οι εν λόγω Γεφυραίοι ήταν φοινικικής καταγωγής: "Αριστογείτονα μέντοι ουκέτι κύκλω και κακώς, αλλ' αντικρυς δι' α πυλων εις Φοινίκην εξελαύνει, Γεφυραιον γεγονέναι λέγων ανέκαθεν' τους δε Γεφυραίους ουκ απ' Ευβοίας ουδ' Ερετριεις, ώσπερ οιοντα' ι τινες, αλλά Φοίνικας εινα' ι φησιν, αυτός ουτω πεπυσμένος".....(Πλούταρχος "περί της Ηροδότου Κακοηθείας" 860, 23, F

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

1) Το Πάριο χρονικό, ο Διόδωρος Σικελιώτης (Μ, Απόσπασμα 3 και 1, 23-24 και 28-29), ο Εκαταίος Μιλήσιος (Στράβων 7, 321), ο Ηρόδοτος (Α 54 - 58 κ.α) κ.α., αναφέρουν ότι οι Φοίνικες, οι Δαναοί και οι Εβραίοι πριν από τα Τρωικά, συγκεκριμένα το 1500 π.Χ., διώχτηκαν από την Αίγυπτο και από αυτούς οι Εβραίοι πήγαν στην Ιουδαία, οι Δαναοί στη Ρόδο και από εκεί πέρασαν στην Πελοπόννησο και οι Φοίνικες στη χώρα που από το όνομά τους ονομάστηκε Φοινίκη (= η Παλαιστίνη) και στη συνέχεια από εκεί Προ αυτού άλλοι λένε ότι οι Δαναοί έφεραν τα γράμματα απλό την Αίγυπτο και άλλοι ότι οι Φοίνικες έφεραν τα γράμματα απο τη Φοινίκη.

«...Των στοιχείων ευρετήν άλλοι τε και Έφορος έν δευτέρα Κάδμον φασί. της δε Φοινίκων ευρέσεως προς ημάς Διόσκορον γεγενήσθαι, ως και **Ηρόδοτος εν ταίς ιστορίαις** Πυθόδωρος δε ως εν τω περί στοιχείων αφι ληϊσ ο Δήλιος εν τω περί χρόνων προ **Κάδμου Δαναών μετακομίσει** αυτά φασιν. επιμαρτυρούσι τούτοις και οι Μιλησιακοί συγγραφείς, («Γραμματική τέχνη Διονυσίου του Θρακός», *Anecdota Graeca* του Imm. Bekkeri II 782-7833, 7-14)

Όσο αυτό είναι λάθος, γιατί στην Ελλάδα, όπως είδαμε πιο πριν, κατοικούσαν οι Πελασγοί, οι οποίοι είχαν τη δική τους γραφή, τη γραμμική.

2) Ο Λουκιανός στο «Δίκη συμφώνων» αναφέρει ότι τα γράμματα τα διαρύθμισε είτε ο Κάδμος είτε ο Παλαμήδης είτε ο Σιμωνίδης:

«και ο γε πρώτος ημίν τους νόμους τούτους διατυπώσας, είτε Κάδμος ὁ νησιώτης είτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, και Σιμωνίδη δε ἔνιοι προσάπτουσι την προμήθειαν ταυτηνού τη τάξει μόνον, καθ' ἣν αι προεδρίαί βεβαιούνται, διώρισαν, τι πρώτον ἔσται ἢ δεύτερον, αλλά και ποιότητας, ἄς ἔκαστον ημῶν ἔχει, και δυνάμεις συνείδον (Λουκιανός «Δίκη συμφώνων, 5»)

Μετάφραση: Ο πρώτος που διαμόρφωσε αυτούς τους νόμους για εμάς - είτε ήταν ο Κάδμος ο νησιώτης είτε ο Παλαμήδης, γιος του Ναυπλίου, κάποιιο αποδίδουν αυτή την πρόνοια και στον Σιμωνίδη - όχι μόνο οριοθέτησε τη σειρά στην οποία βασίζονται οι προτεραιότητές μας - δηλαδή ποιο (γράμμα) θα είναι πριν ή μετά - αλλά έλαβε επίσης υπόψη τις ιδιότητες και τις δυνάμεις που έχει το καθένα.

Στο λεξικό Σουίδα αναφέρεται ότι "Παλαμήδης Ναυπλίου και Κλημένης Ἀργείος εύρετής γέγονε του J στοιχείου και του θ και τό φ και του χ...». Στη «Γραμματική τέχνη Διονυσίου Ἐρακός» (Anecdota Graeca του Imm. Bekkeri II 782-7833, 7-14) αναφέρεται επίσης ότι σύμφωνα με το Στησίχορο τα γράμματα είναι επινόηση του Παλαμήδη: «Στησίχορος δε εν δευτέρω ορεστείας τον Παλαμήδην φησίν ευρηκέναι (τα γράμματα)».

3) Ο Πλάτωνας στον Τιμαίο αναφέρει ότι όταν επισκέφτηκε ο Σόλωνας την Αίγυπτο οι Αιγύπτιοι του είπαν ότι ο Ελληνικός Πολιτισμός ήταν 1000 χρόνια πιο παλιός του δικού τους, όμως οι Έλληνες τότε δεν το ήξεραν, επειδή ο ελληνικός πολιτισμός και τα μνημεία του είχαν καταστραφεί πολλά χρόνια πριν από κατακλυσμό.

Ο ΨΕΥΔΟ-ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΥ, ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ.

Πολλοί λένε ότι τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου έχουν προέλθει από το φοινικικό και τα αιγυπτιακά ιερογλυφικό όπως δείχνει ο παρακείμενος πίνακας, κάτι που είναι επιδερμική εξέταση και συνεπώς λάθος, γιατί η πλήρη αλήθεια είναι ότι ο εν λόγω πίνακας δείχνει μόνο μια κάποια πιθανή σχέση μερικών και μόνο γραμμάτων ως προς το σχήμα τους και απολύτως τίποτε άλλο, γιατί:

1) Παρατηρώντας τα αιγυπτιακά ιερογλυφικά του εν λόγω πίνακα βλέπουμε και με το μάτι ότι είναι άσχετα στο σχήμα με τα ελληνικά γράμματα Α(α), Β(β), Γ(γ)

Egyptian Hieroglyphic / Ägyptische Hieroglyphen	Phoenician / Phönikisch	(arch.)	Greek / Griechisch	(Clas.) / (Klas.)	Latin / Latein
	𐤀	Aleph	Α, α	Alpha	A
	𐤁	Beth	Β, β	Beta	B
	𐤂	Ghimel	Γ, γ	Gamma	G
	𐤃	Daleth	Δ, δ	Delta	D
	𐤄	He	Ε, ε	Epsilon	E
	𐤅	Waw	Ϝ, ϝ	Digamma	F
	𐤆	Zayin	Ζ, ζ	Zeta	Z
	𐤇	Cheth	Η, η	Heta	H
	𐤈	Theth	Θ, θ	Theta	Θ
	𐤉	Yod	Ι, ι	Iota	I
	𐤊	Kaph	Κ, κ	Kappa	K
	𐤋	Lamed	Λ, λ	Lamda	L
	𐤌	Men	Μ, μ	Mu	M
	𐤍	Nun	Ν, ν	Nu	N
	𐤎	Samech	Ξ, ξ	Xi	Ξ
	𐤏	Ayin	Ο, ο	Omikron	O
	𐤐	Pe	Π, π	Pi	P
	𐤑	Sade	Ϟ, ϟ	Goppa	Q
	𐤒	Resh	Ρ, ρ	Rho	R
	𐤓	Shin	Σ, Ϻ	Sigma	S
	𐤔	Tau	Τ, τ	Tau	T
			Υ, υ	Ypsilon	VV
			Φ, φ	Phi	Φ
			Χ, χ	Chi	X
			Ψ, ψ	Psi	Ψ
			Ω, ω	Omega	Ω

Comparative table of the basic signs of Egyptian hieroglyphic script, the Phoenician and the early Greek alphabet.

μπαινουν αρχικά των λέξεων που αρχίζουν από φωνήεν (σε άλλες λέξεις μπαίνει το άλεφ και σε άλλες το αγιν και αυτό για διάκριση τυχών ομόηχων) και πάνω από αυτά μπαίνει το ανάλογο σημάδι του φωνήεντος που υπάρχει εκεί. Δηλαδή ήταν κάτι όπως τα αρχαία πνεύματα της ψιλής και της δασείας στην αρχαία ελληνική. Το δε φοινικικό γράμμα he δεν είναι το φωνήεν ε, αλλά το σύμφωνο που στα ελληνικά σημειώνεται με το γράμμα χι. Ομοίως το φοινικικό γραμμα nan είναι όχι όπως το ελληνικό ύψιλον, αλλά το ελληνικό βήτα.

Στα φοινικικά η λέξη άλεφ σημαίνει βους, ενώ στα ελληνικά άλφα σημαίνει η αλφή = η αγέλη, τα ελάφια, . Αλαφιάζω = λαχανιάζω, ασθμαίνω, δηλαδή ανοίγω το στόμα και συνάμα αναπνέω βγάζοντας τον φθόγγο ά...λφα. Ετυμολογία από το αλέω -ώ > αλέφω ή αλείφω = το γράμμα που γράφεται περιστροφικά, όπως το σχήμα που κάνουμε όταν αλ(εί)φουμε, δηλαδή το σχήμα α (το σχήμα Α είναι νεότερο και με ευθυγράμμιση). "Άλφита (τα) = τα άλευρα, Αλφάδι = το επίπεδο, όπως το αλώνι (από το αλώω = περιτριφυρίζω). Αλφάνω ή αλφαινω = περιπλανιέμαι, μεταφορικά εμπορεύομαι, επιφέρω κέρδη κ.α. Αλφιστής = ο πλανόδιος πωλητής.

3) Οι πρότυπες λέξεις-γράμματα του φοινικικού αλφάβητου: μπέθ, γκίμελ, ντάλεθ.... είναι δισυμφωνικά, δηλαδή παραστούν δυο φθόγγους συμφώνων, τους b = μπ, d ντ, g = γκ, z = τζ, j = τα, κάτι όπως και τα ελληνικά κς(ξ), πς(ψ), και συνεπώς άσχετα με τα ελληνικά β, δ, γ, ζ , αφού αυτά παραστούν από ένα φθόγγο. Επομένως είναι λάθος που συγκρίνονται τα φοινικικά γράμματα μπεθ, γκίμελ, νταλεθ... με τα ελληνικά γράμματα: β-ήτα, δ-ελτα, γ-άμα, ζ-ήτα. Άλλο η λέξη G-imel (γκίμελ > καμήλα")

2) Στο φοινικικό αλφάβητο - φοινικική γραφή τα γράμματα τους είναι γραμμικά όπως και στην ελληνική, όμως εκεί δεν υπάρχουν γράμματα για τα φωνήεντα, αλλά σημεία, ήτοι κουκίδες και παύλες που μπαίνουν πάνω και κάτω από τα σύμφωνα, άρα κακώς στον παρακείμενο πίνακα συγκρίνονται τα φοινικικά σημεία: αλεφ, χε, αγιν, γιοντ με τα ελληνικά γράμματα των φωνηέντων: α-λφα, ε-ψιλον, ο-μικρον, ι-ώτα.

Στην ελληνική γραφή το ά-λφα και το ό-μικτον είναι γράμματα για τους φθόγγους φωνήεντα, ενώ στη φοινικική γραφή είναι απρόφερτα, τα οποία απλώς

και άλλο η λέξη Γ-άμα (= το γαμψό). Άλλο η λέξη D-aleth ("ντάλεθ" = θύρα) και άλλο η λέξη Δ-έλτα (= η δέλτος, δελτίο)..... Στην ελληνική γραφή προτιμήθηκε να γράφονται οι εν λόγω φθόγγοι αναλυτικά με τα ανάλογα γράμματα των συμφώνων που αποτελούνται, δηλαδή τα: ΜΠ(μπ), ΝΤ(ντ), ΓΚ(γκ), ΤΣ(τσ), ΤΖ(τζ). Τα δισυμφωνικά b = μπ, d = ντ, g = γκ, z = τζ, j = τα υπάρχουν μόνο στο λατινικό σύστημα γραφής και για λόγους ετυμολογίας. Τα συμπλέγματα mp = b, nc = g, nt = d γράφονται και μονοψήφια και δίψηφα. Στη σύνθεση χρησιμοποιούνται τα mp, nt, nc: imperium > imperium, in-commodus, in-tendo ... και στις άλλες περιπτώσεις τα: b, d, g: boba, grammar, dum ..

4) Αρχικά κάθε ελληνική πόλη-κράτος είχε και το δικό της αλφάβητο - σύστημα γραφής, το οποίο είχε τα δικά του γράμματα που δεν ήταν όλα όμοια ούτε με αυτά του κοινού ούτε και με αυτά των άλλων αλφαβήτων, οπότε κάποια από τα ελληνικά γράμματα μοιάζουν με τα φοινικικά. Στο κοινό ελληνικό αλφάβητο και π.χ. το γράμμα Λ παριστάνει το φθόγγο λ, ενώ πιο πριν και π.χ. στο αττικό αλφάβητο παρίστανε το φθόγγο γ. Αντίθετα το γράμμα Γ στο αττικό αλφάβητο παρίστανε το φθόγγο λ και σήμερα το φθόγγο γ. Ομοίως το γράμμα Ι σήμερα παριστάνει το φθόγγο [ι], όμως στο αττικό αλφάβητο παρίστανε το φθόγγο [ζ] και στο Ιωνικό το φθόγγο [ι]. Ομοίως το γράμμα Μ σήμερα συμβολίζει το φθόγγο μ, όμως παλιά σε άλλο αλφάβητο συμβόλιζε το φθόγγο σ και σε άλλο το φθόγγο μ. Ομοίως το γράμμα Σ,Σ σήμερα παριστάνει το φθόγγο [σ], όμως παλιά αλλού συμβόλιζε το φθόγγο ι και αλλού το φθόγγο σ. Επομένως κακώς λέγεται ότι το τάδε γράμμα του κοινού ελληνικού αλφάβητου προέκυψε από το τάδε του φοινικικού κ.α.

5) Στο φοινικικό αλφάβητο - γραφή δεν υπάρχουν τα ελληνικά κεφαλαία και μικρά γράμματα: Α(α), Β(β), Γ(γ)...., καθώς και τα ομόηχα δίψηφα : Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Η(η) = Ι(ι) = Υ(υ) = ΕΙ(ει), Μ και ΜΜ(μμ), Ν και ΝΝ(νν)....., με τα οποία, βάσει κανόνων χρήσης τους, υποδεικνύεται η ετυμολογία (μέρος λόγου, αριθμός, πτώση, ρίζα) των λέξεων και έτσι έχουμε και βοήθεια στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ (ρήματα με -ω,ε και πτωτικά με -ο,η,οι): καλό και καλώ, Καλή και καλή και καλεί και καλοί, Κρητικός και κριτικός....

Επομένως άλλο το φοινικικό σύστημα γραφής και άλλο το ελληνικό. Το ελληνικό είναι ένα τέλειο σύστημα γραφής, το οποίο κατά τη δημιουργία του άλλα σύμβολα (γράμματα κλπ) τα δημιούργησε από μόνο του και κάποια άλλα, λίγα σχετικά, τα πήρε από άλλα ως γραφικά δάνεια και αντιδάνεια, κάτι όπως γίνεται με τις γλώσσες όπου και εκεί υπάρχουν γλωσσικά δάνεια και αντιδάνεια.

6. Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΥΛΗ: ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ, ΠΑΠΥΡΟΙ, ΒΥΒΟΣ > ΒΙΒΛΙΟ, ΔΙΦΘΕΡΕΣ, ΠΕΡΓΑΜΗΝΕΣ ΚΛΠ

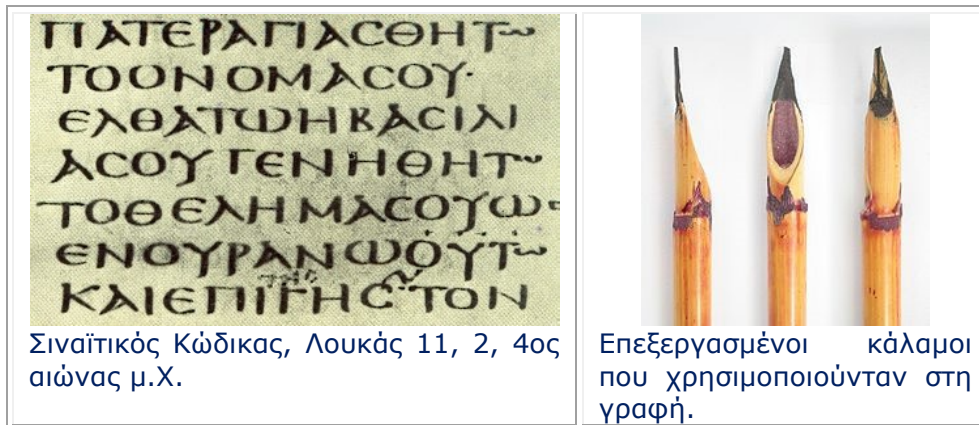
Αρχικά η γραφή γίνονταν πάνω σε λείες, πήλινες ή πέτρινες, επιφάνειες, που σήμερα λέγονται πίνακες ή πινακίδες. Τα γράμματα στις σκληρές επιφάνειες γίνονταν σκαλιστά (γλυπτά. απ' όπου και η ονομασία ιερογλυφικά) ή με μια αιχμηρή μεταλλική γραφίδα και στις νωπές επιφάνειες με τύπωμα ή με καλάμι, το οποίο είχε ξυστεί.

Ο πάπυρος (λατ. papyrus) ήταν κοινό υλικό γραφής σε ολόκληρη την κλασική Αρχαιότητα που κατασκευαζόταν από το ομώνυμο καλαμοειδές φυτό. Η λέξη δεν πρέπει να είναι ελληνική, αλλά γλωσσικό δάνειο από την αρχαία αιγυπτιακή γλώσσα. Με την ονομασία «βύβλος», απ'όπου και βιβλίο, λεγόταν το στέλεχος του φυτού πάπυρος, εκ του οποίου παραγόταν η ομώνυμη γραφική ύλη, και συνεκδοχικά τον περιτυλιγμένο με επεξεργασμένα φύλλα παπύρου δέμα, ρολό κ.α.. Αρχικά η λέξη γραφόταν με -υ- και θεωρείται ότι προέρχεται από την πόλη Βύβλο της Φοινίκης, η οποία ήταν φημισμένη για τις εξαγωγές παπύρου.

Τα παιδιά στα αρχαία ελληνικά σχολεία είχαν ξύλινες πινακίδες αλειμμένες με κερί. Πάνω σ' αυτές χάραζαν το μάθημά τους με τη μυτερή άκρη ενός ξύλου, που λεγόταν στύλος. Αργότερα στην Πέργαμο έφτιαξαν από λεπτό δέρμα την Περγαμηνή ή διφθέρα. Σ' αυτήν έγραφαν κι από τις δύο πλευρές και όποτε ήθελαν έξυναν τα γραμμένα και ξανάγραφαν.

Με την ονομασία «περγαμηνή» λέγονταν το υλικό γραφής για σελίδες βιβλίου, κώδικα ή χειρόγραφου, που παρασκευαζόταν από δέρμα μόσχου, προβάτου ή αίγας. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του Πλινίου (*Historia naturalis* 13.21), η περγαμηνή οφείλει την κατασκευή της στην προσωρινή διακοπή εισαγωγής του παπύρου από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου τον 2ο αι. π.Χ. Η εξάρτηση από την Αίγυπτο ως αποκλειστική πηγή εισαγωγής του παπύρου φέρεται να οδήγησε τον ηγεμόνα της Περγάμου Ευμένη (είτε τον Ευμένη Α', έτη βασιλείας 263-241 π.Χ., είτε τον Ευμένη Β', έτη βασιλείας 197-160 π.Χ.) στην απόφαση να προωθήσει την παραγωγή περγαμηνής ως υποκατάστατου του παπύρου ή στην ανάπτυξη της εμπορίας του. Ο Ηρόδοτος (5ος αι.) αναφέρει ότι οι Έλληνες της Μικράς Ασίας χρησιμοποιούσαν ως υλικό γραφής τη διφθέρα, η οποία ουσιαστικά δηλώνει το ίδιο υλικό. Ο Ηρόδοτος (βιβλίο 5, 58) αναφέρει: «Από παλιά οι Έλληνες ονομάζουν τα βιβλία διφθέρες, διότι όταν οι πάπυροι ήταν σπάνιοι, χρησιμοποιούσαν δορές αιγοπροβάτων. Νομίζω μάλιστα ότι και πολλοί από τους βαρβάρους σε τέτοιες διφθέρες γράφουν».

Η περγαμηνή κόβεται σε φύλλα, τα οποία μπορούν να συγκολληθούν με δύο τρόπους: α) ως κύλινδρος (λατ. volumen), ο οποίος είναι μια ομάδα φύλλων συρραμμένων κατά συνέχεια, ώστε να σχηματίσουν ρόλο (εν χρήσει έως τον 4ο-5ο αιώνα μ.Χ.). Ονομαζόταν χάρτης, αν ήταν άγραφος, και τόμος, όταν ήταν γραμμένος. και β) ως κώδικας (λατ. codex), ο οποίος είναι μια ομάδα φύλλων συρραμμένων με τη μορφή τετραδίου (στο έσω μέρος τους) και αποτελεί τον πρόγονο του σύγχρονου βιβλίου. Ο κώδικας, ως πιο εύχρηστος, επικρατεί μετά τον 4ο-5ο αιώνα. Στα παλαιότερα χρόνια, όταν ο τύπος αυτός του βιβλίου δεν ήταν ακόμη γνωστός, με τη λέξη codex αναφέρονταν σε μια εναλλακτική μορφή που την αποτελούσαν μικροί, ξύλινοι πίνακες γραφής, με επίστρωση κεριού, συνενωμένοι ανά δύο ή και περισσότεροι, με ιμάντα.

Το χαρτί, σύμφωνα με την παράδοση των Κινέζων, επινοήθηκε στα 105 μ.Χ. από τον Τσάι Λουν, μεγάλο αξιωματούχο της Αυλής του αυτοκράτορα Χο-Τι της δυναστείας των Χα. Ακολούθως, σε μάχη που έγινε μεταξύ Αράβων και Κινέζων το 751 μ.Χ. στο Τουρκεστάν, οι Άραβες συνέλαβαν αιχμαλώτους δύο Κινέζους στρατιώτες, χαρτοποιούς στο επάγγελμα και με τη βοήθεια τους, ο κυβερνήτης της Βαγδάτης ίδρυσε μια χαρτοποιία και έτσι μετά το χαρτί διαδόθηκε σε όλον το κόσμο. Το αρχαιότερο χρονολογημένο αραβικό χειρόγραφο σε χαρτί είναι του 866 μ.Χ.

Οι γραφίδες, τα κύρια εργαλεία για τη γραφή σε χαρτί, αρχικά ήταν κατασκευασμένες από κάλαμο (αραβ. qalam) ή από λεπτό αγκάθι φοίνικα (cava kalemi). Οι γραφίδες από φοίνικα εφαρμόζονται συχνά στη συνήθη λαβή από κάλαμο. Οι γραφίδες φτερού ήταν λιγότερο συνηθισμένες. Το μελάνι ή η μελάνη ονομάζεται έτσι, επειδή το πρώτο χρώμα που χρησιμοποιήθηκε γι αυτό ήταν το μαύρο (το μέλας). Σήμερα βέβαια υπάρχουν πολλά είδη και χρώματα μελάνης, που είναι κυρίως διαλύματα χρωστικών διάφορων ουσιών και αραβικού κόμμεος. Η μελάνη είναι γνωστή σε αρκετούς λαούς από τα αρχαία χρόνια, όπως στους Αιγυπτίους, τους Βαβυλώνιους και τους Κινέζους, απ' όπου και το όνομα "σινική" της ανεξίτηλης μελάνης. Αυτές οι μελάνες κατασκευάζονταν τότε με διάφορες ζωικές ή φυτικές ουσίες στις οποίες πρόσθεταν ζωική κόλλα ή κόμμι, όπως και μερικές πικρές ουσίες για να μην καταστρέφονται από τα έντομα. Το μελάνι αρχικά παρασκευαζόταν από αιθάλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ = ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

1. ΟΙ ΠΕΛΑΣΓΟΙ ΚΑΙ Η ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ= ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Α. ΠΕΛΑΣΓΙΑ - ΠΕΛΑΣΓΟΙ = Η ΑΡΧΙΚΗ ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ - ΕΛΛΗΝΕΣ

Με το όνομα Πελασγία - Πελασγοί αρχικά λεγόταν η χώρα που σήμερα λέγονται Ελλάδα - Έλληνες, καθώς αναφέρουν οι αρχαίοι συγγραφείς: Ηρόδοτος, Θουκυδίδης κ.α. Ο Ηρόδοτος π.χ. αναφέρει ότι αρχικά η Ελλάδα λεγόταν Πελασγία και οι Έλληνες Πελασγοί («πρότερον Πελασγία καλουμένη», Ηρόδοτος Β 56] και από τους Πελασγούς αποκόπηκαν πρώτοι οι Δωριείς (Ηρόδοτος Α 54 – 58, Θ 85 κ.α.) και αποτέλεσαν ξεχωριστό έθνος, το Ελληνικό έθνος, και μετά προσχώρησαν σ' αυτό όλοι οι Πελασγοί (= και οι Αχαιοί, οι Ίωνες ή Αθηναίοι, οι Αιολείς ή Θεσσαλοί κ.α.), καθώς και πολλοί άλλοι βάρβαροι (οι Δαναοί, οι Καδμείοι ή Θηβαίοι κ.α. λένε άλλοι συγγραφείς), άρα οι Πελασγοί είναι το προηγούμενο όνομα των Ελλήνων, πρβ:

«Το Ελληνικό έθνος αφότου φάνηκε, την ίδια πάντα γλώσσα μιλά - αυτό είναι η πεποιθησή μου, αφότου όμως ξέκοψε από το Πελασγικό, αδύνατο τότε και στην αρχή και μικρό, αυξήθηκε ύστερα και πλήθαινε σε έθνη, καθώς προσχώρησαν σ' αυτό κυρίως οι Πελασγοί, αλλά και πάρα πολλά άλλα βαρβαρικά φύλα. Τέλος είμαι της γνώμης ότι το Πελασγικό έθνος πρωτύτερα και εφόσον ήταν βαρβαρικό ποτέ δε γνώρισε μεγάλη δύναμη» (Ηρόδοτος Α, 57- 58)

«Οι Ίωνες όσο μεν χρόνον κατοικούσαν την Πελοπόννησο, τη λεγόμενη σήμερα Αχαΐα, και πριν έλθουν στην Πελοπόννησο ο Δαναός και ο Ξούθος, καθώς λέγουν οι Έλληνες, ονομάζονταν Πελασγοί Αιγιαλείς, μετονομάστηκαν δε Ίωνες από τον Ίωνα του Ξούθου (Ηρόδοτος Θ, 85)

Ο Όμηρος αναφέρει ότι οι Πελασγοί στην πόλη Ελλάδα που υπήρχε στην περιοχή Φθία .> Φθιώτιδα του Πελασγικού Άργους (= η Θεσσαλία) ήσαν αυτοί που πρώτοι ονομάστηκαν Έλληνες (φυλές τους ήταν οι Δωριείς, οι Αχαιοί, οι Ίωνες κ.α.), πρβ: «τους όσοι το Πελασγικόν Άργος έναιον οι τ' Άλον οι τ' Αλόπην οι τε Τρηχίν ενέμοντο, οι τα' είχαν Φθίην ηδ' Ελλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες δε κελεύντο και Έλληνες και Αχαιοί, των δ' αύ πενήτηκοντα νεών ήν αρχός Αχιλλεύς» (Ιλιάδα, Β, 681-5)

Ομοίως ο Θουκυδίδης (Α 1-19), επικαλούμενος τον Όμηρο, αναφέρει ότι αρχικά με την ονομασία Ελλάδα - Έλληνες λεγόταν μόνο όσοι διέμεναν στην πόλη Ελλάδα που υπήρχε στη Φθιώτιδα του Πελασγικού Άργους (= η Θεσσαλία) και από εκεί μετά από τα Τρωικά το όνομα αυτό έγινε κοινό για όλους που εκστρατεύσανε στην Τροία, οι οποίοι είχαν τα τοπικο-φυλετικά ονόματα Αργείοι ή Αχαιοί ή Δαναοί, Κρήτες κ.α. Αναφέρει επίσης ότι αφενός πριν από τα τρωικά δεν υπήρχαν οι ονομασίες Έλληνες και βάρβαροι, άλλως αυτό θα το ανέφερε ο Όμηρος και αφετέρου αρχικά στο μέρος που σήμερα καλείται Ελλάδα ζούσαν διάφορα νομαδικά φύλα με μεγαλύτερο αυτό των Πελασγών κ.α.

Ομοίως ο Απολλόδωρος (Επιτομή, 8) αναφέρει ότι πριν να ονομάσει ο Πέλοπας την Πελοπόννησο με το όνομά του, δηλαδή Πελοπόννησος, η νήσος λέγονταν **Άπια και Πελασγιώτιδα** και οι κατοικοί της Πελασγοί:

«Από τη Νιόβη και το Δία (η Νιόβη ήταν η πρώτη θνητή γυναίκα με την οποία κοιμήθηκε ο Ζεύς) γεννήθηκε ο Άργος, όπως λέει ο Ακουσίλαος και ο Πελασγός, από τον οποίον ονομάστηκαν έτσι

όσοι κατοικούσαν στην Πελοπόννησο και που ο Ησίοδος τον λέει αυτόχθονα. «(Απολλόδωρος Β, 1, 1-4)

«επανάγωμεν δε νυν πόλιν επί τον Πελασγόν, ον Ακουσίλαος μεν Διός λέγει και Νιόβης, καθάπερ υπέθεμεν, Ησίοδος δε αυτόχθονα. τούτου και της Ωκεανού θυγατρός Μελιβοίας, ή καθάπερ άλλοι λέγουσι νύμφης Κυλλήνης, παις Λυκάων ενένητο, ος βασιλεύων Αρκάδων εκ πολλών γυναικών πενήτηκοντα παίδας εγέννησε· Μελαινέα Θεσπρωτὸν Ἐλικά Νύκτιμον Πευκέτιον, Καύκωνα Μηκιστέα Οπλέα Μακαρέα Μάκεδνον, Ορχομενόν . . .» (Απολλόδωρος, Γ, 8, 1)

Β. Η ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ = Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Ο Διόδωρος Σικελιώτης (3,67, 5 - 57 και 5, 74) αναφέρει ότι λέγεται πως στην Ελλάδα αρχικά υπήρχε η Πελασγική Γραφή και κάποια στιγμή μετά ο Κάδμος (ο οικιστής της Θήβας) έφερε στην Ελλάδα απο τη Φοινίκη τη φοινικική γραφή, την οποία χρησιμοποίησε ο ποιητής Λίνος, γεγονός που ήταν η αιτία να λέγεται πως οι Φοινίκες βρήκαν τα γράμματα, ενώ η αλήθεια είναι ότι τα γράμματα δεν είναι έργο των Φοινίκων, όπως λέγεται, αλλά των Πελασγών, τα οποία ιδιοποιήθηκαν οι Φοινίκες, όταν λόγω κατακλυσμού αφανίστηκαν τα ελληνικά γραπτά μνημεία, ενώ αυτοί απλώς μεταβάλανε το σχήμα τους, πρβ:

<<Στους Έλληνες λέγεται ότι πρώτος ανακάλυψε τους ρυθμούς και το τραγούδι ο Λίνος και όταν ο Κάδμος έφερε από τη Φοινίκη τα λεγόμενα γράμματα, πρώτος αυτός μετέφερε στην ελληνική γλώσσα, όρισε την ονομασία του καθενός και χάραξε το σχήμα τους. Γενικώς όλα μαζί τα γράμματα ονομάστηκαν φοινικικά, επειδή μεταφέρθηκαν στους Έλληνες από τους Φοινίκες, ειδικά όμως, επειδή πρώτοι οι Πελασγοί χρησιμοποίησαν τους φερόμενους χαρακτήρες προσαγορεύτηκαν Πελασγικά..... (Διόδωρος Σικελιώτης, βίβλος 3, 67)

«Σε εκείνους που λένε πως οι Σύριοι είναι οι εφευρέτες των γραμμάτων, πως οι Φοινίκες τα έμαθαν από εκείνους και τα παρέδωσαν στους Έλληνες και πως αυτοί οι Φοινίκες ήταν εκείνοι που έπλευσαν με τον Κάδμο στην Ευρώπη και πως γι αυτό οι Έλληνες ονομάζουν τα γράμματα φοινικικά, απαντούν πως οι Φοινίκες δεν ήταν οι αρχικοί εφευρέτες και πως το μόνο που έκαναν ήταν να αλλάξουν τη μορφή των γραμμάτων και, καθώς η πλειοψηφία των ανθρώπων χρησιμοποίησε αυτό το είδος των γραμμάτων, γι αυτό τους δόθηκε η παραπάνω ονομασία..... >> (Διόδωρος Σικελιώτης. βίβλος 5, 74)

Και αφού αρχικά, πριν από τη σημερινή γραφή, στην αρχαία Ελλάδα υπήρχαν οι Πελασγοί που ήσαν το μεγαλύτερο φύλο απο αυτά που αποτέλεσαν το ελληνικό έθνος, άρα αφενός η Πελασγική Γραφή είναι ελληνική και αφετέρου η Πελασγική Γραφή είναι αυτή που ο Εβανς ονόμασε Γραμμική, λόγω του γραμμικού σχήματος των γραμμάτων της.

2. ΟΙ ΜΙΝΩΙΤΕΣ ΚΑΙ Η ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ = ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ Α' ΚΑΙ Β'

Α. ΟΙ ΜΙΝΩΙΤΕΣ ΚΡΗΤΕΣ, ΕΤΕΟΚΡΗΤΕΣ ΚΑΙ ΕΠΗΛΥΔΕΣ

Μινωίτες καλούνται οι αρχαίοι κάτοικοι της Κρήτης απο τον πιο φημισμένο βασιλιά τους το Μίνωα. Ειδικότερα και σύμφωνα με τους αρχαίους συγγραφείς: Ηρόδοτο, Στράβωνα, Διόδωρο κ.α. οι πρώτοι κάτοικοι της Κρήτης ήσαν οι καλούμενοι Ιδαίοι Δάκτυλοι ή Ετεοκρήτες. Μετά ήρθαν ως μετανάστες (και όχι κατακτητικά, όπως λένε πολλοί) κάποιες φυλές των Αχαιών, των Δωριέων και των Πελασγών από το Πελασγικό Άργος (= η Θεσσαλία) με Αρχηγό τον Τέκταμο (πρόγονο του Μίνωα), όταν

καταστράφηκε αυτό απο τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα και ως εξ αυτού οι πρώτοι κάτοικοι της Κρήτης (οι Ιδαίοι Δάκτυλοι) ονομάστηκαν Ετεοκρήτες, επειδή ήσαν οι ετεοί > τέοι, τέως (= οι πρώτοι, άρα γνήσιοι) Κρήτες και οι άλλοι (οι Αχαιοί, οι Δωριείς και οι Πελασγοί της Κρήτης) επήλυδες (από το επι+ ήλθον, ελήλυθα κ.α.), ήτοι έποικοι. Ακολουθως ο Μίνωας ένωσε τους Ετεοκρήτες με τους Επήλυδες Κρήτες σε ενιαίο σύνολο με έδρα την Κνωσό δημιουργώντας την περίφημη Κρητική πολιτεία και επίσης την περίφημη Μινωική Θαλασσοκρατορία, η οποία περιλάμβανε κατά καιρούς τις Κυκλάδες, κάποια παραλία της Μ. Ασίας, τη Σικελία, περιοχές της Κάτω Ιταλίας, την Αττική κ.α. (Περισσότερα βλέπε «Κρητική Ιστορία» Α.Γ. Κρασανάκη)

«Κατά τον Στάφυλο, ανατολικά της Κρήτης ζούνε οι Δωριείς, στα δυτικά οι Κύδωνες και στα νότια οι Ετεοκρήτες, με οικισμό τους τον Πράσο, όπου βρίσκεται το ιερό του Δικταίου Δία. Οι υπόλοιποι είναι πιο δυνατοί και κατέχουν τις πεδιάδες. Είναι εμφανές ότι Ετεοκρήτες και Κύδωνες είναι αυτόχθονες, ενώ οι άλλοι Επήλυδες. Ο Άνδρων λέει ότι οι Επήλυδες Κρήτες ήρθαν από τη Θεσσαλία, από την περιοχή που παλιά λεγόταν Δωρίδα και σήμερα Εσταιώτιδα. (Στράβων, Ι, ΙV 6 – 7)

«Η γλώσσα (των Κρητών) είναι «μεμειγμένη» (ανακατεμένη) και κατά τον ποιητή (Όμηρο): «εν δ' Ετεοκρήτες μεγαλύτερες, εν δ' Κύδωνες, Δωριέες τε τριχαΐκες δίοι τε Πελασγοί». Κατά τον Στάφυλο, ανατολικά της Κρήτης ζούνε οι Δωριείς, στα δυτικά οι Κύδωνες και στα νότια οι Ετεοκρήτες, με οικισμό τους τον Πράσο, όπου βρίσκεται το ιερό του Δικταίου Δία. Οι υπόλοιποι είναι πιο δυνατοί και κατέχουν τις πεδιάδες. Είναι εμφανές ότι Ετεοκρήτες και Κύδωνες είναι αυτόχθονες, ενώ οι άλλοι Επήλυδες. Ο Άνδρων λέει ότι οι Επήλυδες Κρήτες ήρθαν από τη Θεσσαλία, από την περιοχή που παλιά λεγόταν Δωρίδα και σήμερα Εσταιώτιδα. (Στράβων, Ι, ΙV 6 – 7)

«Ο Τέκταμος του Δώρου, του γιου του Έλληνα που ήταν γιος του Δευκαλίωνα, κατέπλευσε στην Κρήτη μαζί με Αιολείς και Πελασγούς κι έγινε βασιλιάς του νησιού, παντρεύτηκε την κόρη του Κρηθέα κι απόκτησε τον Αστέριο. Όταν, λοιπόν, ήταν αυτός βασιλιάς στην Κρήτη, ο Δίας, όπως λένε, άρπαξε την Ευρώπη από τη Φοινίκη, την έφερε στην Κρήτη, πάνω στη ράχη ενός ταύρου και σμιγνοντας μαζί της απόκτησε τρεις γιους, το Μίνωα, το Ροδάμανθου και το Σαρπηδόνα. Μετά από αυτό, παντρεύτηκε την Ευρώπη ο Αστέριος, ο βασιλιάς της Κρήτης' καθώς αυτός δεν είχε παιδιά, υιοθέτησε τους γιους του Δία και τους έκανε διαδόχους της βασιλείας του. Από αυτούς ο Ροδάμανθους έδωσε στους Κρήτες νόμους, ο Μίνωας διαδέχτηκε στο θρόνο τον Αστέριο, παντρεύτηκε την Ιτώνη, την κόρη του Λυκτία και γέννησε το Λύκαστο, ο οποίος τον διαδέχτηκε στο θρόνο. Ο Λύκαστος παντρεύτηκε την Ίδη, την κόρη του Κορυβάντα και γέννησε το Μίνωα τον δεύτερο, τον οποίο μερικοί αναφέρουν ως γιο του Δία. Αυτός, πρώτος από τους Έλληνες, συνέστησε αξιόλογη ναυτική δύναμη και έγινε θαλασσοκράτορας. Παντρεύτηκε την Πασιφάη, την κόρη του Ήλιου, και γέννησε τον Δευκαλίωνα, τον Κατρέα, τον Ανδρόγεω και την Αριάδνη, αλλά απέκτησε και πολλά νόθα παιδιά».... (Διόδωρος Σικελιώτης, βίβλος 4, 60)

Β. Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ Α' ΚΑΙ Β' = Η ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Γραμμική Γραφή λέγεται σήμερα η γραφή των Μινωικών Κρητών. Η ονομασία Μινωίτες είναι του άγγλου αρχαιολόγου Αρθούρου Έβανς, ο οποίος ονόμασε έτσι τους αρχαίους Κρήτες απο το πιο φημισμένο βασιλιά τους το Μίνωα.

Ο Άγγλος αρχαιολόγος Αρθούρος Έβανς, όταν ανακάλυψε τις πινακίδες με τη Γραμμική γραφή δήλωσε και τα εξής, "Η γραφή της Κρήτης είναι η μήτηρ της Φοινικικής" (vol 1 Oxford 1909). Εγκυκλοπαίδεια " ΠΥΡ-ΣΟΣ" : " Μετά ετών μελέτας ο Έβανς υπεστήριξε κατόπιν εις το βιβλίον του "Scripta Minoa" μετά πολυμαθείας και πειστικότητας την θέσιν ότι η γραφή της Κρήτης πρέπει να θεωρηθη η μήτηρ της φοινικικής" (εκδ 1928,

τ. 4, σ. 108, λ. "καταγωγή του φοινικικού αλφαβήτου"). Εγκυκλοπαίδεια "ΗΛΙΟΣ" " Το φοινικικόν αλφάβητον προήλθεν εκ του Κρητικού.....παρέλαβον εκ των Κρητών τα σχήματα των γραμμάτων και οι Φοίνικες οι οποίοι περιόρισαν τον αριθμόν των εις 22 και μετέτρεψαν τας ονομασίας των εκ της Κρητικής γλώσσης εις την οποίαν εδήλουν τα ονόματα των εικόνων εκ των οποίων προήλθον εις την ιδικήν των γλώσσαν>> (τ. 7, 921)

Οι πρώτες επιγραφές με Γραμμική Γραφή ανακαλύφθηκαν στην Κνωσό της Κρήτης το 1900 από τον Άγγλο αρχαιολόγο Sir Arthur Evans (1851-1941), ο οποίος την ονόμασε έτσι, ήτοι Γραμμική, επειδή τα σύμβολά της είναι γραμμές > γράμματα και όχι π.χ. σφήνες, όπως συμβαίνει στη Σφηνοειδή γραφή ή ιδεογράμματα (περίγραμμα ζώου ή πτηνού κλπ) όντος που βγαζει τον ήχο που παριστάνει, όπως συμβαίνει π.χ. στην Αιγυπτιακή γραφή κ.α. Ο ίδιος είπε ότι η Γραμμική Γραφή παρουσιάζεται σε δυο βασικούς διαφορετικούς τύπους, τη Γραμμική Γραφή Α' και τη Γραμμική Γραφή Β', που είναι αποτυπωμένες κυρίως σε πήλινες πινακίδες. Η Γραμμική Γραφή Α' είναι ιδεογραφική γραφή, ενώ η Γραμμική Β' είναι φωνογραφική και απο τη γραμμική γραφή Β' ίσως να προήλθε το σημερινό ελληνικό αλφάβητο. Ειδικότερα η Γραμμική Γραφή, σύμφωνα με τον Έβανς, διακρίνεται σε δυο βασικούς τύπους. Τη Γραμμική Α, που είναι ιδεογραφική και χρονολογείται από το 1800/1700-1500 π.Χ. και δεν έχει ακόμη αποκρυπτογραφηθεί και τη Γραμμική Β', που είναι φωνητική και χρονολογείται από το 1500 -1200 π.Χ. και έχει αποκρυπτογραφηθεί κάπως από το Μ. Ventris, ο οποίος απέδειξε ότι η Γραμμική Γραφή Β' παριστάνει ελληνικές λέξεις.

Από τα ανωτέρω συνάγεται καταρχήν ότι η Γραμμική Γραφή Α' σχετίζεται με τους πρώτους κατοίκους της Κρήτης, τους Ετεοκρήτες ή άλλως Ιδαίους Δακτύλους και η Γραμμική Γραφή Β' σχετίζεται με τον περίφημο βασιλιά της Κρήτης Μίνωα και το Μινωικό Πολιτισμό, αφού από τη μια πινακίδες με Γραμμική Γραφή βρίσκουμε, σύμφωνα με τον Έβανς, από το 1500 - 1200 π.Χ. και ο βασιλιάς Μίνωας βασίλευε στην Κρήτη το έτος 1474 π.Χ. σύμφωνα με το Πάριο χρονικό, κάτι που πιστοποιείται και από τον Όμηρο, τον Ηρόδοτο κ.α., οι οποίοι αναφέρουν ότι ο Τρωικός πόλεμος (1210 - 1200 π.Χ.) έγινε τρεις γενιές μετά από το θάνατο του Μίνωα και αρχηγός των Κρητών στον Τρωικό πόλεμο ήταν ο Ιδομενέας που ήταν εγγονός του Μίνωα.

Συνάγεται επίσης ότι η Γραμμική Γραφή Β' αντικαταστάθηκε από είδος της σημερινής γραφής μετά από τον Τρωικό πόλεμο (1210-1200 π.Χ.) - Κάθοδο Δωριέων (1100 π.Χ.), αφού πινακίδες με Γραμμική Γραφή Β' βρίσκονται μέχρι το 1200 π.Χ., σύμφωνα με τον Έβανς, και από τότε και εξής βλέπουμε πάμπολλα γραπτά μνημεία με τη σημερινή Ελληνική Γραφή.

Σημειώνεται επίσης ότι επιγραφές με Γραμμική Γραφή ανακαλύφθηκαν και από τους: D. Levi, Πλάτωνας - Τουλούπα τόσο στην Κρήτη (στα παλαιά ανάκτορα Φαιστού, Αγ. Τριάδας, Ζάκρου, Κνωσού, Μαλίων κ.α.), όσο και στην Πύλο, στις Μυκήνες, στη Θήβα, στην Τίρυνθα, στον Ορχομενό, στην Μήλο κ.α., άρα η Γραμμική γραφή αφενός ήταν μια διαδεδομένη στην εποχή της γραφή στον ελληνικό χώρο και αφετέρου είναι η Πελασγική γραφή, ήτοι η γραφή που αναφέρει ο Διόδωρος Σικελιώτης (3,67, 5 - 57 και 5, 74) ότι υπήρχε πιο πριν από τη σημερινή γραφή στην Ελλάδα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΓΡΑΜΜΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ Α

	a	e	i	o/u
y j	⊕ ⊖			
w	⊕			
r	⊕, ⊖, ⊗	⊕, ⊖, ⊗		⊕, ⊖, ⊗
m	⊕, ⊖, ⊗	⊕, ⊖, ⊗	⊕	⊕, ⊖, ⊗
n	⊕, ⊖, ⊗	⊕, ⊖, ⊗	⊕	⊕, ⊖, ⊗
p	⊕, ⊖, ⊗		⊕, ⊖, ⊗	⊕
t	⊕, ⊖, ⊗	⊕, ⊖, ⊗	⊕, ⊖, ⊗	⊕
d	⊕	⊕	⊕	⊕, ⊖, ⊗
k	⊕, *	⊕	⊕	⊕, ⊖, ⊗
q		⊕		
s	⊕, ⊖, ⊗		⊕, ⊖, ⊗	⊕, ⊖, ⊗
z	⊕	⊕		

Syll. doubles: nau: ; nua:

Συλλαβικές αξίες των κρητικών ιερογλυφικών.

	a	e	i	o/u
y	⊕; (*⊕	⊕	⊕; ⊕
w	⊕	⊕	*⊕	*⊕; ⊕
r	⊕; ⊕	⊕	*⊕	⊕; ⊕
m	⊕	⊕, ⊕	⊕	*⊕; ⊕
n	⊕, ⊕, ⊕	⊕	⊕	⊕; ⊕
p	⊕; ⊕	*⊕ (?)	⊕, ⊕, ⊕, ⊕	⊕; ⊕; ⊕
t	⊕; ⊕	⊕	⊕, ⊕	⊕; ⊕; ⊕
d	⊕	⊕	⊕	⊕; ⊕; ⊕
k	⊕, ⊕	*⊕, ⊕, ⊕	⊕	⊕; ⊕
q	⊕	⊕	⊕	⊕ (?)
s	⊕	⊕, ⊕, ⊕	*⊕	*⊕, ⊕, ⊕; ⊕
z	⊕	⊕		⊕

non-riacés: L8 (ya+?); ε1 (q?); 35 (na+?); 36 (ko?)

L37 (qa?); 43 (wa?); 65 (ki?); 90 (ka?)

Συλλαβικό της γραμμικής γραφής Α.

man	woman	deer	horse	mare	stallion	ewe	ram	nanny goat	billy goat	sow	boar
cow	bull	wheat	barley	olive oil	spice	cyprus	kapo	kanako	oil	wine	arepa
meri	bronze	gold	wool	horn	cloth	garment	armour	month	tree	helmet	
footstool	bathtub	spear	arrow	sword	wheeled chariot	chariot	chariot frame	wheel	dart		

ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ Α΄

Γ. Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΥΛΛΑΒΙΚΗ , ΟΠΩΣ ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ Η ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΗΣ

Το έτος 1952 ο Άγγλος ασυρματιστής Μ. Ventris (1922-56) σε συνεργασία με το γλωσσολόγο Chadwick (στις παρατηρήσεις Α. Gøber) κατόρθωσαν να αποκρυπτογραφήσουν τα περισσότερα σύμβολα της Γραμμικής γραφής Β΄ και να αποδείξουν ότι η γραφή αυτή είναι ελληνική ή η γλώσσα που μιλούσαν επί Γραμμικής

κής γραφής Β΄ στην Κνωσό ήταν η ελληνική ή η ίδια γλώσσα που μιλούσαν και οι Αχαιοί (Μυκηναίοι). Σωστότερα να επιβεβαιώσουν τα λεγόμενα του Ομήρου, του Διόδωρου Σικελιώτη, Ισοκράτη κ.α. που αναφέρουν ότι ο

Μίνωας και οι αρχαίοι κάτοικοι της Κρήτης (= οι αυτόχθονες: Ετεοκρήτες και Κύδωνες με τους επήλυδες ή άλλως μετανάστες από Θεσσαλία: Αχαιοούς, Δωριείς και Πελασγούς) ήταν Έλληνες. (Περισσότερα βλέπε στο βιβλίο «ΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ» Α.Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ)

Σύμφωνα με το M. Ventris (και τις παρατηρήσεις Chadwick και A. Gobel) η Γραμμική Β' γράφοταν από δεξιά προς αριστερά και είχε 5 γράμματα για τα 5 φωνήεντα και κάπου 60 άλλα γράμματα που διαβάζονται ως συλλαβογράμματα, αυτά που βλέπουμε στο σχετικό πίνακα.

Φυσικά το ότι τα περισσότερα γράμματα της Γραμμικής Γραφής διαβάζονται ως συλλαβογράμματα δε σημαίνει και ότι η γραφή αυτή είναι συλλαβική, γιατί αφενός συλλαβικά διαβάζονται και τα γράμματα των γραπτών λέξεων σε πολλές άλλες γραφές (φοινικική, εβραϊκή, ιερατική αιγυπτιακή κ.α.) και όμως οι γραφές αυτές είναι φθογγικές και αφετέρου συλλαβικές γραφές με την κυριολεκτική έννοια της λέξης δεν είναι δυνατόν να γίνουν, γιατί αυτές απαιτούν πάρα πολλά σύμβολα και ως εξ αυτού δεν είναι δυνατόν κάποιος να τα θυμάται και να τα χειρίζεται.

Έπειτα αυτό θα ίσχυε, αν βλέπαμε γράμματα και για τις συλλαβές με δυο ή περισσότερα σύμφωνα συν φωνήεν, όπως π.χ. για τις συλλαβές: στρα-, ντρε-, μπρ- , κτε-, πρα-, κρε- βρα-, βρου-, χρα-, καθώς και συλλαβογράμματα για τα σύμφωνα που μετα απο αυτά δεν υπάρχει φωνήεν, ήτοι για τα ληκτικά, όπως π.χ. στις λέξεις: εκ, εκ, δεν, σαν, Έκτωρ, κάτι που εδώ δε βλέπουμε.

ΑΝΑΛΗΘΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

1. Λέγεται από ορισμένους ότι οι φθόγγοι που χρησιμοποιούνταν στην περίοδο της Γραμμικής Γραφής διαφέραν από τους φθόγγους της αλφαβητικής περιόδου και προ αυτού είναι αδύνατο να τους αποδώσουμε επακριβώς με το σημερινό ελληνικό αλφάβητο, κάτι που είναι αναληθές, γιατί:

α) Οι φθόγγοι παντού και πάντοτε είναι οι ίδιοι, μια συγκεκριμένη ομάδα που αποτελείται από τα 5 φωνήεντα: α, ε, ο, ι, ου συν 15 σύμφωνα: β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, φ, χ , γιατί οι φθόγγοι είναι οι ήχοι που βγάζουν τα όντα όταν ενεργούν ή πάσχουν και πάντα ήταν και είναι οι αυτοί . με άλλα λόγια παντού υπάρχουν ηχοποιητές λέξεις, καθώς και οι κοινές λέξεις, λόγω εμπορίου θρησκείας κ.α., άρα και οι ίδιοι φθόγγοι.

β) Στο χρόνο μόνο η φθογγική σύνθεση κάποιων λέξεων αλλάζει είτε για λόγους ευφωνίας-ευστομίας είτε για λόγους απλοποίησης της μορφής τους, πρβ π.χ. παις > παδίον > παιδί, πράξις > πράξη, Ιωάννης > Γιάννης κ.α.

γ) Δεν υπάρχει φθόγγος που να μην μπορεί να μην τον γραφει το ελληνικό αλφάβητο και μάλιστα σωστά σε σχέση με άλλα αλφάβητα. Στην ελληνικά α = α, ο = ο...., ενώ στην αγγλική δεν συμβαίνει αυτό, πρβ come , to, too, tw.... όπου το γράμμα ο άλλοτε προφερερα ο, άλλοτε ου, άλλοτε α...

δ) Σε όλες τις αρχαίες γραφές (σφηνοειδή, γραμμική, ιερογλυφικά κ.α.) βλέπουμε να υπάρχουν γράμματα ή σημεία για πέντε μόνο φωνήεντα: α, ο, ε, ι, ου και τα ίδια βλέπουμε και σήμερα. Απλά τα ομόφωνα γράμματα Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ, Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι), Μ(μ) = ΜΜ(μμ) τα οποία υπάρχουν στη ελληνική αλφαβητική γραφή, είναι για υπόδειξη με κανόνες όχι μόνο την πιστή προφορά των λέξεων, αλλά την ετυμολογία

(μέρος λόγου, αριθμού, πτώσης και ρίζας) τους, ώστε έτσι να έχουμε βοήθεια στην κατανόηση των γραπτών λεξεων και διάκριση των ομόηχων. Γράφουμε π.χ. τα ρήματα με -ω,ει και τα πτωτικά με -ο,η,οι: καλό και καλώ, Καλή και καλοί και καλή... και καλεί.. (Περισσότερα βλέπε «Η Ελληνική γραφή»)

2. Λέγεται ότι τα σύμβολα της Γραμμικής Β' τα, τε, τι, το, τυ μπορούν να διαβαστούν είτε ως θα, θε, θι, θο θου = [tha], [the], [thi], [tho], [thu] είτε ως τα, τε, τι, το, τυ = [ta], [te], [ti], [to], [tu], κάτι που δεν είναι αληθές, Θα συνέβαινε κάτι τετοιο μόνο, αν οι φθόγγοι τ και θ δε συνηθίζοταν και πολύ στη γλώσσα της Γραμμικής γραφής, όπως συμβαίνει π.χ. στην αγγλική με τους φθόγγους θ και δ και προ αυτού η αγγλική γραφή τους γράφει με το ίδιο γράμμα, το δίψηφο th: there (δεαρ) , thing (θίνκ) ... Ωστόσο στην ελληνική γλώσσα εξ αρχής οι φθόγγοι τ, δ, θ είναι πολύ συνηθισμένοι και γι αυτό πάντα στην ελληνική γραφή υπάρχουν ξεχωρα γράμματα.

3. Λέγεται ότι στη Γραμμική Γραφή Β' η λέξη π.χ, τρίποδες γράφεται ti-ri-po-des, επειδή η γραφή αυτή αποτυπώνει συλλαβές οι οποίες αποτελούνται από ένα σύμφωνο και ένα φωνήεν και δεν έχει σημάδια για συμφωνικά συμπλέγματα. Τα συμφωνικά συμπλέγματα (όπως π.χ. το τρ της λέξης τρίπους, τρίποδες) στη γραφή, λένε, αναλύονται και παριστάνονται με δύο σημάδια, καθένα από τα οποία δηλώνει ένα από τα σύμφωνα μαζί με το φωνήεν που ακολουθεί. Έτσι, η ακολουθία τρι δηλώνεται με δύο συλλαβικά σημάδια: ti-ri. Η ακολουθία πτο, όπως στη λέξη πτόλις 'πόλη', αναλύεται (χωρίζεται) και δηλώνεται με δύο συλλαβικά σημάδια, και η πλήρης λέξη είναι ro-to-li.

Ωστόσο αυτό είναι αδύνατον να συμβαίνει, γιατί στην περίπτωση αυτή θα γράφαμε τρελά πράγματα και προ αυτού κανείς δε θα μπορούσε μετά να τα εννοήσει-διαβάσει. Γράφοντας π.χ τη λέξη «ΤΡΙΑ» με τον εν λόγω τρόπο γίνεται «ΤΙΡΙΑ», όμως άλλο το «τρία» (= αριθμός) και άλλο το «τιρία ή τυρία» (= προϊόν), ομοίως άλλο το ΔΕΝ και άλλο το ΔΕΝ(Ε) κ.α. Στις λέξεις δεν υπάρχουν μόνο συνεχόμενα σύμφωνα που συλλαβίζονται με το ακόλουθο φωνήεν, π.χ. α-στρα-φτω, τρέ-μος... , αλλά και σύμφωνα που συλλαβίζονται άλλοτε με το προηγούμενό τους φωνήεν και άλλοτε με το επόμενο (οι συλλαβές δεν είναι μόνο σύμφωνο + φωνήεν, αλλά και φωνήεν + σύμφωνο ή σύμφωνα, καθώς και σύμφωνο + φωνήεν + σύμφωνα), π.χ.: αλτ-, υ-πέρ, εκ-, εν-, δεν, σύν-νο-μος, εκ-νομος, οπότε, η Γραμμική Γραφή ήταν συλλαβική, θα έπρεπε να υπάρχουν και γι αυτές τις περιπτώσεις συλλαβογράμματα , ενώ δεν υπάρχουν.

Μα, αφού στη Γραμμική γραφή Β' υπάρχουν απο τη μια γράμματα για τα 5 φωνήεντα α, ε, ο, ι, ου και απο την άλλη συλλαβογράμματα που παριστάνουν μόνο ένα σύμφωνο + φωνήεν, άρα η γραφή αυτή είναι φθογική και απλά υπήρχε ειδικό σημείο, κουκίδα ή παύλα, που έμπαινε πάνω ή κάτω απο το συλλαβόγραμμα του οποίου το φωνήεν δεν προφερόταν, κάτι όπως γίνεται και σε άλλες γραφές. Στην εβραϊκή γραφή π.χ.τα γράμματα b, g, d, με μια κουκίδα μεσα τους προφέρονται ως τα ελληνικά β, γ, δ.

Σε όλες τις αρχαίες-αρχαίες γραφές και αυτό για λόγους εξοικονόμησης γραφικού χώρου (που τότε ήταν δύσκολο να βρεθεί και συνάμα

καταναλώνονταν γρήγορα, επειδή τα γράμματα γινόνταν πολύ μεγάλα λόγω του ότι δεν υπήρχαν ακόμη πένες και μολύβια) άλλες γραφές (π.χ. φοινικική, εβραϊκή κ.α) σημείωναν στη γραφή τα φωνήεντά με σημεία (που στα κείμενα για έμπειρους και στις λογιστικές πινακίδες παραλείπονταν), άλλες κολλούσαν μεταξύ τους τα γράμματα και άλλες έκαναν το σχήμα του συμφώνου ανάλογα με το φωνήεν που είχε. Συνάμα χρησιμοποιούσαν δισυμφωνικά (βραχυγραφίες) γράμματα συμφώνων, κατάλοιπα των οποίων είναι στην ελληνική τα Ξ = κσ, Ψ = πς και στη λατινική τα b = μπ, d = ντ, g = γκ, z = τζ....

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

Α) Επειδή με την αποκρυπτογράφηση του Μ. Ventris δεν μπορούν να διαβαστούν επιγραφές που βρέθηκαν με την ίδια φαινομενικά γραφή και στον Ορχομενό και Βοιωτία, ορισμένοι αρχαιολόγοι βγάζουν το συμπέρασμα ότι η Γραμμική γραφή Β' δεν είναι μια ενιαία γραφή, αλλά συγκροτήματα γραφών με διαφορές στη φωνητική αξία των γραμμάτων στις διάφορες περιοχές. Ωστόσο αυτό μπορεί να οφείλεται και στο ότι δεν έχει πλήρως αποκρυπτογραφηθεί η Γραμμική Γραφή.

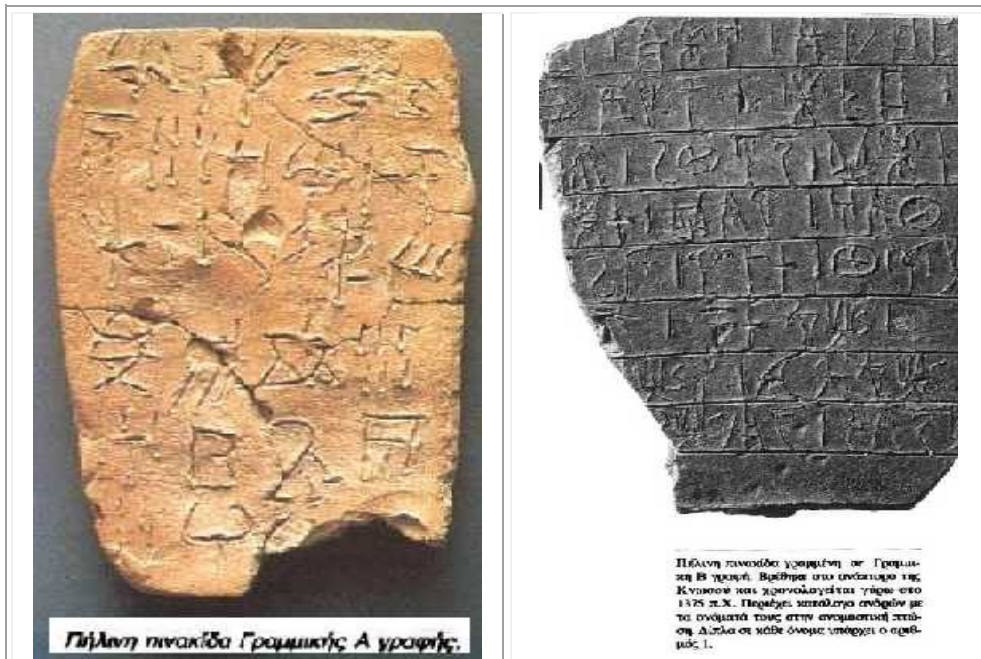
Β) Τα γράμματα της Γραμμικής γραφής χαραζόταν με αιχμηρό αντικείμενο πάνω σε πήλινες πλάκες, οι οποίες κατόπιν ξεραίνονταν σε ήλιο ή φούρνους. Κάποιες πλάκες από αυτές διατηρούνται ως σήμερα εξαιτίας του ότι η μια πυρκαγιά στην Κνωσό έψησε όπως τα κεραμίδια τον ξεραμένο πηλό, οποίος σε άλλη περίπτωση θα είχε εξαφανιστεί.

Γ) Οι περισσότερες από τις επιγραφές που έχουν βρεθεί με Γραμμική γραφή είναι πήλινες λογιστικές και ως απ' αυτό περιέχουν πολλές βραχυγραφίες, δηλαδή δε γράφονται όλα τα γράμματα, κάτι όπως γράφουμε σήμερα με τα : «ΛΔ 100» = Λάδι εκατό κιλά.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ Β'									
A	𐀀	E	𐀁	I	𐀂	O	𐀃	U	𐀄
DA	𐀅	DE	𐀆	DI	𐀇	DO	𐀈	DU	𐀉
JA	𐀊	JE	𐀋			JO	𐀌		
KA	𐀍	KE	𐀎	KI	𐀏	KO	𐀐	KU	𐀑
MA	𐀒	ME	𐀓	MI	𐀔	MO	𐀕	MU	𐀖
NA	𐀗	NE	𐀘	NI	𐀙	NO	𐀚	NU	𐀛
PA	𐀜	PE	𐀝	PI	𐀞	PO	𐀟	PU	𐀠
QA	𐀡	QE	𐀢	QI	𐀣	QO	𐀤		
RA	𐀥	RE	𐀦	RI	𐀧	RO	𐀨	RU	𐀩
SA	𐀫	SE	𐀬	SI	𐀭	SO	𐀮	SU	𐀯
TA	𐀰	TE	𐀱	TI	𐀲	TO	𐀳	TU	𐀴
WA	𐀵	WE	𐀶	WI	𐀷	WO	𐀸		
ZA	𐀹	ZE	𐀺			ZO	𐀻		

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ Β'
(Με άλλη διαταξη)

𐀀	𐀁	𐀂	𐀃	𐀄	𐀅	𐀆	𐀇	𐀈	𐀉	𐀊	𐀋	𐀌
a	da	ja	ka	ma	na	pa	qa	ra	sa	ta	wa	za
𐀍	𐀎	𐀏	𐀐	𐀑	𐀒	𐀓	𐀔	𐀕	𐀖	𐀗	𐀘	𐀙
e	de	je	ke	me	ne	pe	qe	re	se	te	we	ze
𐀚	𐀛		𐀜	𐀝	𐀞	𐀟	𐀠	𐀡	𐀢	𐀣		
i	di		ki	mi	ni	pi	qi	ri	si	ti	wi	
𐀤	𐀥	𐀦	𐀧	𐀨	𐀩	𐀪	𐀫	𐀬	𐀭	𐀮	𐀯	𐀰
o	do	jo	ko	ma	no	po	qo	ro	so	to	wo	zo
𐀱	𐀲	𐀳	𐀴	𐀵	𐀶	𐀷		𐀸	𐀹	𐀺		
u	du	ju	ku	mu	nu	pu		ru	su	tu		

Δ. ΤΟ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Στη Γραμμική γραφή, οι αριθμοί γράφονται με γραμμές οι μονάδες και με κουκίδες ή ένα κύκλο και ακτίνες οι δεκάδες. Παρέβαλε του πίνακες:

MONADS / MONADEN	= 1	= 5	
DECADS / DEKADEN	• or/oder • or/oder) = 10	::: = 50
HUNDREDS / HUNDERTER	○ = 100	○○○○ = 500	
THOUSANDS / TAUSENDER	⊙ = 1000	⊙⊙⊙⊙ = 4000	
FRACTIONS / BRÜCHE	⋈ or/oder ⋈		
EXAMPLE / BEISPIEL	⊙⊙ ○○	⋈⋈⋈	= 2496

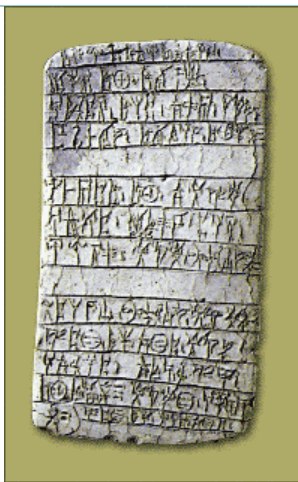
Table of numerical signs of Linear A script.

MONADS / MONADEN		 	= 5
DECADS / DEKADEN	—	≡ =	= 50
HUNDREDS / HUNDETER	○	○○ ○○	= 400
THOUSANDS / TAUSENDER	⊙	⊙⊙ ⊙⊙	= 4000
TEN THOUSANDS / ZEHN TAUSENDER	⊙	⊙⊙ ⊙⊙	= 40000
EXAMPLE / BEISPIEL	⊙	⊙⊙ ○ ○ ≡ ≡ 	= 14268

Table of numerical signs of Linear B script.

MONADS / MONADEN) or/oder = 1)))) or/oder or/oder = 5
DECADES / DEKADEN	• = 10	∴ = 40 ∙•• = 50
HUNDREDS / HUNDETER	\ or/oder / = 100	\\\\\\\\ = 500
THOUSANDS / TAUSENDER	◇ = 1000	◇◇◇◇ = 6000
FRACTIONS / BRÜCHE	∨ possibly/vielleicht = 1/4	∨∨ = 1/2
EXAMPLE / BEISPIEL	◇◇◇ \\\\\\\ ∴)))) ∨∨ = 3644 1/2

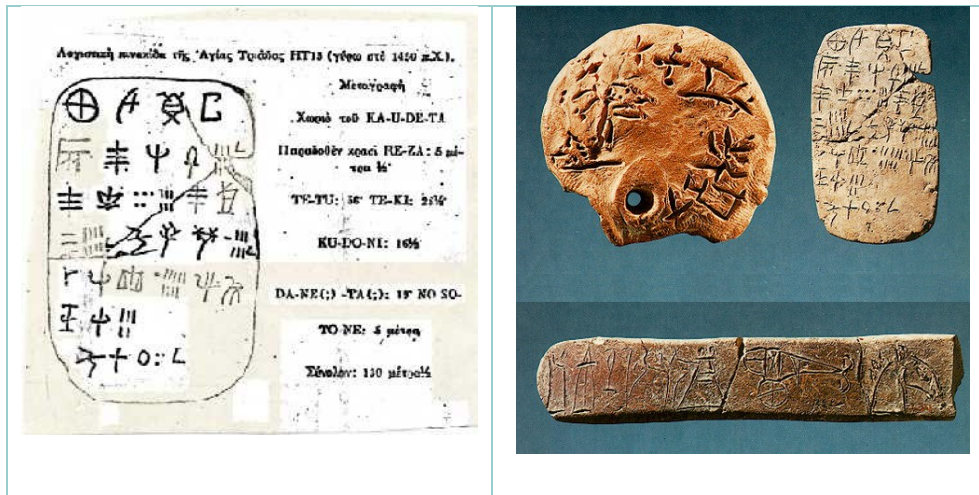
Table of numerical signs of Cretan hieroglyphic script.

Πανακίδα Πύλου με Γραμμική γραφή Β'. (Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Πανακίδες Κνωσού 1700 - 1450 π.Χ. με Πελασγική (Γραμμικής) γραφή (Μουσείο Ηρακλείου)

Πινακίδες Κνωσού με Γραμμική γραφή Β'
Αριστερά η μετάφραση μιας εξ αυτών

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΦΑΙΣΤΟΥ

Εκτός των πινακίδων με πελασικά γράμματα (Γραμμική Γραφή) έχει βρεθεί και ο περίφημος Δίσκος της Φαιστού με μια γραφή που φαίνεται να μοιάζει με την Ιερατική (αιγυπτιακή) γραφή, όμως δεν έχει ακόμη αποκρυπτογραφηθεί. Χρονολογείται στο 17ο π.Χ. αι. και φέρει και από τις δύο πλευρές σημεία ως τα ιερογλυφικά και τοποθετημένα σε σπειροειδές σχήμα που αποτυπώθηκαν με σφραγίδες, όταν ο πηλός ήταν νωπός, άρα είναι η παλαιότατη ένδειξη τυπογραφίας στον κόσμο. Ο δίσκος αυτός περι-

λαμβάνει σαράντα πέντε διαφορετικούς τύπους συμβόλων και μερικά από αυτά μοιάζουν ή μπορούν να ταυτιστούν με ιερογλυφικά. Τα εν λόγω ιερογλυφικά πρέπει να είναι φωνητικά σύμβολα, κάτι όπως και τα ιερογλυφικά της ιερατικής γραφής της Αιγύπτου. Υπενθυμίζουμε ότι στην αρχαία αιγυπτιακή ιερογλυφική γραφή οι φθόγγοι των λέξεων γράφονται με γράμματα που δεν είναι γραμμές, αλλά οι εικόνες διαφόρων όντων (αετού, λέοντα κλπ) και έτσι σου δίνουν την εντύπωση ότι η γραφή αυτή είναι ιδεογραφία. ενώ δεν είναι. Είναι γραφή φωνητική.

3. Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Μια γραφή που παρουσιάστηκε στη Κύπρο ανάμεσα στα 1500 π.Χ. και 300 π.Χ., η ονομαζόμενη Κυπρομινωική, έχει παρόμοιους χαρακτήρες μ' αυτούς της Γραμμικής Α. Έχει πάνω από 54 διαφορετικά γράμματα, τα οποία λέγεται ότι διαβάζονται συλλαβικά, όμως πολλά από αυτά είναι ακόμη μη αποκρυπτογραφημένα. Και εδώ ισχύουν όσα είδαμε πιο πριν στη Γραμμική γραφή. Δηλαδή ότι και η κυπριακή γραμμική γραφή είναι συλλαβική ή άλλως συμφωνική - φθογγική γραφή.

Κυπριακή Μινωική συλλαβική επιγραφή από την Τρίτομη (Έτος π. Χ. άσπαστο). Αρχειο του Αρχαιολογικού Μουσείου της Κύπρου.

✱	†	✱	↑	≠	∨	✱	†	Ω	V	✱)	∅	ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΓΡΑΜΜΙΚΟ ΑΛ- ΦΑΒΗΤΟ
a	ta	ga	ka	pa	ke	ma	na	ra	sa	va	xa	ya	
✱	∨	∨	∨	8	✱	†	↑	≠	†	†	†		
e	te		ka	pe	ke	ma	ne	re	se	ve	ye		
✱	^		†	∨	∨	∨	∨	∨	∨	∨			
i	ti		ki	pi	li	mi	ni	ri	si	vi			
∨	†		†	∨	†	∅	∨	∅	∨	∨	∨	∨	
c	to		ko	po	o	mo	no	ro	so	vo	zo	yo	
∨	≠		✱	∨	∅	✱	∨	∨	∨				
u	tu		ku	pu	u	mu	nu	ru	cu	yu			

4. ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΝΩΙΤΕΣ - Ο ΜΙΝΩΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΙΝΩΙΤΕΣ ΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΚΡΗΤΗ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΡΗΞΗ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΟΥ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ

Μερικοί ισχυρίζονται ότι οι Μινωίτες δεν ήταν Έλληνες και συνεπώς και ο Μινωικός Πολιτισμός δεν ήταν ελληνικός, η Γραμμική Γραφή (η γραφή των Μινωιτών) δεν είναι ελληνική κ.α., γιατί αφενός ο Ηρόδοτος στο εδάφιο Α, 173 αναφέρει ότι «αρχικά ολόκληρη την Κρήτη την είχαν οι βάρβαροι» και αφετέρου η Κρήτη και ο Μινωικός Πολιτισμός καταστράφηκαν από παλιρροϊκό κύμα (τσουνάμι) που προκάλεσε η έκρηξη του ηφαιστείου της Θήρας και έτσι βρήκαν την ευκαιρία οι Αχαιοί και την κατέλαβαν και από τότε και εξής οι Κρήτη κατοικείται από Έλληνες, κάτι που είναι κακοήθεια, ψευδές, γιατί:

1) Όλα αυτά δεν επιβεβαιώνονται από κάποια αρχαία μαρτυρία. Αντίθετα ο Διόδωρος (6, 60 και 5, 80), ο Ηρόδοτος (Ζ , 169 – 171) , ο Στράβων (Ι, IV 6 – 7) κ.α., αναφέρουν ξεκάθαρα ότι οι Αχαιοί, οι Δωριείς και οι Πελασγοί της Κρήτης δεν είχαν πάει στο νησί ως κατακτητές, αλλά ως άποικοι, μετανάστες, Ήταν φυλές των Πελασγών, όπως και αυτές της Κρήτης, που έφυγαν από τη Θεσσαλία με αρχηγό τον Τεκταμο (παππού του Μίνωα εκ πατρός) και πήγαν ως άποικοι στην Κρήτη, όταν έγινε η καταστροφή της Θεσσαλίας από τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα. Ακολουθώντας στα τρωικά όσες φυλές, εντός και εκτός Κρήτης, πήγαν με το μέρος των Μυκηναίων στον πόλεμο της Τροίας ονομάστηκαν Έλληνες. Στο πόλεμο αυτό οι Κρήτες με αρχηγό τον εγγονό του Μίνωα πήγαν με το μέρος των Μυκηναίων και έτσι και οι Κρήτες ονομάστηκαν Έλληνες.

2) Ο Ηρόδοτος πράγματι στο εδάφιο Α, 173 ότι «την Κρήτη ολόκληρη αρχικά την είχαν οι βάρβαροι», όμως και ο ίδιος πιο πριν έχει πει (βλέπε Ηρόδοτου «Ιστορία Α, 57-58) ότι και όλοι οι Έλληνες αρχικά ήταν βάρβαροι και σε κάποια στιγμή, πριν από την εποχή του Μίνωα, αποκόπηκαν πρώτα οι Δωριείς από τους βάρβαρους Πελασγούς και απετέλεσαν ξεχωριστό έθνος, το ελληνικό και μετά προσχώρησαν σ' αυτό όλοι οι Πελασγοί, καθώς και πολλοί άλλοι βάρβαροι.

3) Έκρηξη του Ήφαιστου της Θήρας έγινε , όμως ο Στράβων, που επικαλείται ένα αρχαιότερο του ιστορικό, τον Ποσειδώνιο, αναφέρει ότι κατά την έκρηξη του εν λόγω ηφαιστείου συνέβησαν επακριβώς τα εξής, απ όπου δεν προκύπτει ότι η Κρήτη καταστράφηκε από σεισμό ή παλιρροιακό κύμα: «(Καθά φησί Ποσειδώνιος....) η θήρα έχει ιδρύσει αποικία στην Κυρήνη. Ανάμεσα στη Θήρα και στη Θηρασία ξεσηκώθηκαν φλόγες από τη θάλασσα και το φαινόμενο συνεχίστηκε για 4 ημέρες, έτσι που ολόκληρη η θάλασσα έβραζε και φλεγόταν. Οι φλόγες έβγαλαν στη επιφάνεια σιγά-σιγά ένα νησί που σχηματίστηκε λες από ενοποιημένη διάπυρη μάζα και που είχε περίμετρο 12 στάδια. Μόλις σταμάτησε το φαινόμενο πρώτοι τόλμησαν να πλησιάσουν στον τόπο οι θαλασσοκράτορες τότε Ρόδιοι και ίδρυσαν στο νησί ιερό του Ασφαλίου Ποσειδώννα..» .(Ποσειδώνιος, ΑΠΑΝΤΑ Α 14-15 και Στράβων, Γεωγραφικά Α, ΙΙΙ 16).

4) Αν η Κρήτη είχε καταστραφεί με τον τρόπο αυτό, θα υπήρχαν σε όλη την επιφάνεια της Κρήτης και σε αφθονία ηφαιστειακά και θαλάσσια (όστρακα, φύκια κλπ) υπολείμματα, κάτι που δε συμβαίνει

5) Ο Μ. Ventris απέδειξε ότι η Γραμμική γραφή Β' είναι ελληνική, άρα ελληνική είναι και η Α'. Δεν θα ήταν ελληνική, αν την Κρήτη τότε την κατείχε άλλος λαός, όμως κάτι τέτοιο δεν προκύπτει από καμία αρχαία πηγή.

6) Η καταστροφή της Κνωσού και της Φαιστού δεν έγινε από την έκρηξη του ηφαιστείου της Θήρας, αλλά από τους Άραβες Σαρακηνούς, οι οποίοι λεηλάτησαν και πυρπόλησαν τις κρητικές πόλεις όταν κατέλαβαν την Κρήτη.

7) Ανατρέχοντας στον Όμηρο βλέπουμε να αναφέρει ότι στον πόλεμο της Τροίας όλες οι πόλεις της Κρήτης: Κνωσός, Γόρτυνα, Λύκτος ή Λύττος, Λύκαστος κλπ ήσαν με το μέρος των Αχαιών ή Αργείων ή Δαναών ή Πανελλήνων και αρχηγός όλων των αντρών των Κρητικών πόλεων (όλων των αντρών της Κνωσού, της Γόρτυνας κ.τ.λ.) ή ο αρχηγός όλων των εθνών που κατοικούσαν στην Κρήτη (= των Ετεοκρητών, Κυδώνων, Αχαιών, Πελασγών και Δωριέων) ήταν ο Ιδομενέας, που ήταν αφενός εγγονός του Μίνωα και αφετέρου ένας από τους Γενικούς αρχηγούς όλων των Αχαιών

ή Αργείων ή Δαναών ή Πανελλήνων: «...δε γέροντας αριστήας **Παναχαιών, Νέστορα μεν πρώτιστα και Ιδομενέα άνακτα...**» (Ιλιάδα, Β 402 – 405). Συνεπώς ο Μίνωας και οι αρχαίοι κάτοικοι της Κρήτης (οι Ετεοκρήτες, οι Αχαιοί κ.τ.λ.) ήταν Έλληνες, μέρος των Πανελλήνων.

Πέραν αυτών ο Ηρόδοτος (Γ 121), ο Διόδωρος Σικελιώτης (1, 94 και 5, 54 και 78-79), ο Πλάτωνας (Μίνως 318 – 321), ο Απολλόδωρος κ.α. λένε ξεκάθαρα ότι ο Μίνωας και οι Μινωίτες ήσαν Έλληνες, πρβ:

«Της Καρπάθου πρώτοι κάτοικοι ήσαν κάποιοι από εκείνους που εκστράτευσαν μαζί με το Μίνωα, την εποχή που έγινε ο πρώτος Έλληνας θαλασσοκράτορας... (Την δε Κάρπαθον πρώτοι μεν ώκησαν των μετά Μίνω τινές συστρατευσάντων, καθ' όν χρόνο εθαλασσοκράτησε πρώτος των Ελλήνων..., Διόδωρος Σικελιώτης, 5 54)

«Πρώτος, λένε, που έπεισε το λαό να χρησιμοποιεί γραπτούς νόμους ήταν ο Μνεύης. Αυτός λοιπόν προσποιήθηκε πως του έδωσε τους νόμους ο Ερμής, με τη διαβεβαίωση πως θα φέρουν μεγάλη καλά στη ζωή των ανθρώπων, όπως ακριβώς έκανε, λένε, στους Έλληνες ο Μίνωας στην Κρήτη και ο Λυκούργος στους Λακεδαιμονίους, που ο ένας είπε ότι πήρε τους νόμους από το Δία και ο άλλος από τον Απόλλωνα.». (Διόδωρος Σικελιώτης, Βίβλος 1, 94)

«Ο Μίνωας, που ήταν ο μεγαλύτερος των αδελφών, έγινε βασιλιάς του νησιού και ίδρυσε σ' αυτό αρκετές πόλεις, με γνωστότερες την Κνωσό, Φαιστό και Κυδωνία. Ο ίδιος θέσπισε και αρκετούς νόμους για τους Κρήτες, προσποιούμενος ότι τους έλαβε από τον πατέρα του το Δία με τον οποίο συνομιλούσε μέσα σε κάποια σπηλιά. Απέκτησε, επίσης, μεγάλη ναυτική δύναμη, κυρίευσε τα περισσότερα νησιά κι έγινε ο πρώτος Έλληνας θαλασσοκράτορας...». (Διόδωρος Σικελιώτης Βίβλος 5, 78-79)

Ομοίως ο Πausανίας λέει από τη μια ότι ο Μίνωας ήταν ο άρχοντας του Αρχιπελάγους (= η Ελληνική θάλασσα) και από την άλλη αποκαλεί τον εγγονό του Μίνωα, τον Ιδομενέα, Αχαιό και Έλληνα, όταν περιγράφει τα αφιερώματα στο ναό της Ολυμπίας:

«υπάρχουν κοινά αφιερώματα όλων των Αχαιών (στο ναό της Ολυμπίας) και παριστάνουν όλους αυτούς που πήραν μέρος στην κλήρωση για τη μονομαχία με τον Έκτορα, **όταν αυτός προκάλεσε όποιον Έλληνα** ήθελε να συμμετάσχει μαζί του. Είναι στημένα κοντά στο μεγάλο ναό Και απέναντι σε απ αυτά, σε διαφορετικό βάθρο, βρίσκεται ο ανδριάντας του Νέστορα... Εκείνος με τον πετεινό στην ασπίδα είναι ο Ιδομενέας, απόγονος του Μίνωα.(Pausanias Ηλιακά Α 25, 8-9),

«. Και τούτου οι Κρήτες τον ταύρον ες την γην πέμψαι σφίσι Ποσειδώνα φασίν ότι **Θαλάσσης άρχων Μίνως της Ελληνικής** ουδενός Ποσειδώνα ήγεν άλλου Θεού μάλλον εν τιμή, κομιθέναι μεν δη ταύρον τούτον φασιν ες Πελοπόννησον εκ Κρήτης και Ηρακλεί των δώδεκα καλουμένων.... ».. (Pausanias, Ελλάδος περιήγησις, «Αττικά, 27,7),

Ομοίως ο Πλάτωνας λέει ότι οι αρχαίοι Κρήτες ήσαν Έλληνες και οι πιο άξιοι βασιλείς τους ήταν ο Μίνωας και ο Ραδάμανθυς, οι οποίοι είναι αυτοί που έφτιαξαν τους νόμους τους:

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αυτοί λοιπόν, οι Κρήτες, έχουν τους πιο παλιούς νόμους απ' όλους τους Έλληνες; («Ουκούν ούτοι, οι Κρήτες, παλαιστάτοις νόμοις χρώνται των Ελλήνων»)

ΕΤΑΙΡΟΣ: Ναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ξέρεις ποιοι ήταν οι άξιοι βασιλείς τους; Ο Μίνωας και ο Ραδάμανθυς, γιοι του Δία και της Ευρώπης' δικό τους είναι οι νόμοι. (Πλάτωνα «Μίνως», 318 b – 321)

Θα 'πρεπε να πεις: Ξένε, δεν είναι τυχαίο που οι νόμοι της Κρήτης έχουν τόσο μεγάλη φήμη σε ολόκληρο τον Ελληνικό κόσμο. (Ω ξένε, εχρην ειπειν, οι Κρητών νόμοι ουκ εισίν μάτην διαφερόντως εν πάσιν ευδόκιμοι τοις Έλλησιν) Είναι νόμοι δίκαιοι, που προσφέρουν ευτυχία σε όσους τους ακολουθούν, Δίνουν δηλαδή όλα τα αγαθά, τα οποία ανήκουν σε δυο κατηγορίες, ανθρώπινα και θεία.... (Πλάτωνα, Νόμοι, 625 - 631)

ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ:

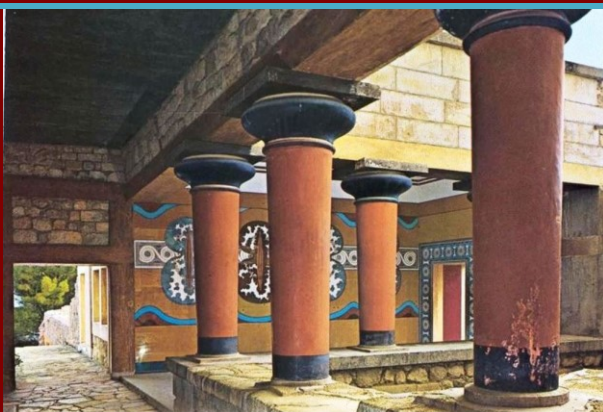
1) Πολλοί λένε ότι η Κνωσός και η Γραμμική γραφή ανακαλύφθηκαν από τον Άγγλο αρχαιολόγο Έβανς. Η αλήθεια είναι ότι ο Έβανς ανακάλυψε μόνο τις πρώτες πινακίδες με Γραμμική γραφή. Η Κνωσός ήταν από πάντα γνωστό το που επακριβώς βρισκόταν (υπενθυμίζουμε ότι η Κνωσός καταστράφηκε από τους Ρωμαίους) και συνάμα ο πρώτος που έκανε εκεί ανασκαφές ήταν ο Μίνωας Καλοκαιρινός.

2) Στην Κρήτη πριν από το Μίνωα, σύμφωνα με τους αρχαίους συγγραφείς, υπήρχαν από τη μια οι αυτόχθονες Ιδαίοι Δάκτυλοι ή Ετεοκρήτες και οι Επήλυδες Κρήτες, ήτοι οι Πελασγοί, οι Αχαιοί και οι Δωριείς, όμως αυτό δε σημαίνει και ότι ήταν διαφορετικού έθνους. Η μόνη διαφορά που είχαν οι Ετεοκρήτες ή άλλως Ιδαίοι Δάκτυλοι ή Κουρήτες από τους Δωριείς, Αχαιούς και Πελασγούς ήταν ότι οι Ετεοκρήτες (ετειό > τέοι/τέως) ήταν οι πρώτοι που κατοίκησαν στην Κρήτη, ενώ οι άλλοι ήσαν επήλυδες (επί-ήλθον), δηλαδή είχαν πάει το νησί από τη Θεσσαλία μετά από τους Ετεοκρήτες. Κάτι όπως είχε συμβεί και με τους Δωριείς Σπαρτιάτες, που και αυτοί είχαν πάει στην Πελοπόννησο από τη Δωριίδα, και εκεί βρήκαν του Μυκηναίους.

Αν οι Ετεοκρήτες δεν ήσαν Έλληνες, αφενός οι αρχαίοι συγγραφείς θα τους αποκαλούσαν βάρβαρους (ή π.χ. ο Όμηρος θα τους αποκαλούσε βαρβαρόφωνους, κάτι ως κάνει π.χ. για τους Κάρες) και συνάμα ο Διόδωρος δε θα έκανε ξέχωρη μνεία για τους βάρβαρους που ένωσε ο Μίνωας σε ενιαίο σύνολο μαζί με τους Ετεοκρήτες, Κύδωνες, Αχαιούς, Πελασγούς και Δωριείς της Κρήτης, πρβ: «Ότι οι πρώτοι κάτοικοι του νησιού ήταν οι ονομαζόμενοι Ετεοκρήτες, που θεωρούνται αυτόχθονες, το είπαμε πιο πριν. Μετά από αυτούς και πολλές γενιές αργότερα, Πελασγοί, που περιπλανιόνταν ένεκα συνεχών εκστρατειών και μεταναστεύσεων, έφτασαν στην Κρήτη και εγκαταστάθηκαν σε ένα μέρος του νησιού. Τρίτο ήταν, λένε, το γένος των Δωριέων που έφτασε στο νησί με αρχηγό τον Τέκταμο, το γιο του Δώρου. το μεγαλύτερο μέρος ετούτου του λαού συγκεντρώθηκε, λένε, από την περιοχή του Ολύμπου, αλλά ένα μέρος του ήταν από τους Αχαιούς της Λακωνίας, επειδή ο Δώρος είχε τη βάση εξόρμησης στην περιοχή του Μαλέα. Τέταρτο γένος που ανακατεύθηκε με τους κατοίκους της Κρήτης ήταν, λένε, ένα συνονθύλευμα βαρβάρων που με τα χρόνια εξομοιώθηκαν στη γλώσσα με τους Έλληνες κατοίκους. Μετά απ' αυτά, επικράτησαν ο Μίνωας και ο Ραδάμανθους και συνένωσαν τα έθνη του νησιού σε ενιαίο σύνολο.» (Διόδωρος, Βίβλος 5, 80).

Άλλωστε, όταν πήγαν οι Πελασγοί, οι Αχαιοί και οι Δωριείς στην Κρήτη και βρήκαν εκεί τους Ετεοκρήτες, δεν υπήρχε ακόμη ο διαχωρισμός σε Έλληνες και βάρβαρους, αφού αυτό έγινε μετά από τα τρωικά.

ΚΝΩΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

1. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Αλφάβητο (απο τις ελληνικές πρώτυπες λέξεις άλφα και βήτα του ελληνικού αλφάβητου) λέγεται το σύνολο των πρώτυπων λέξεων και ψηφίων (γραμμών, χαρακτήρων) με τα οποία γράφονται στην ελληνική γραφή τα γράμματα με τα οποία παρίστανται οι φθόγγοι των λέξεων. Τα πιο κάτω 24 κεφαλαία και 25 μικρά γράμματα και με την εξής ονομασία, στοιχισή και τάξη:

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ			
Α(α)	άλφα	Ν(ν)	νι
Β(β)	βήτα	Ξ(ξ)	ξι
Γ(γ)	γάμμα	Ο(ο)	όμικρο
Δ(δ)	δέλτα	Π(π)	πι
Ε(έ)	έψιλο	Ρ(ρ)	ρο
Ζ(ζ)	ζήτα	Σ(σ,ς)	σίγμα
Η(η)	ήτα	Τ(τ)	ταύ
Θ(θ)	θήτα	Υ(υ)	ύψιλο
Ι(ι)	ιώτα	Φ(φ)	φι
Κ(κ)	κάππα	Χ(χ)	χι
Λ(λ)	λά(μ)βδα	Ψ(ψ)	ψι
Μ(μ)	μι	Ω(ω)	ωμέγα

Τα ως άνω γράμματα του αλφάβητου ονομάζονται και στοιχεία ή ψηφία, επειδή μ' αυτά δημιουργούμε και άλλα γράμματα στη γραφή για τεχνικούς λόγους, όπως τα δίψηφα ομόηχα γράμματα: ΑΙ(αι) = Ε(ε) ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει) = Ι(ι) = Η(η) ..., καθώς και τα διπλά ΜΜ(μμ), ΝΝ(νν) Τα γράμματα αυτά μας χρειάζονται στη γραφή για υπόδειξη με κανόνες της ετυμολογίας των γραπτών λέξεων, ώστε να βοηθούμε τον αναγνώστη μας και στην κατανόηση των λέξεων που γράφουμε και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ. καλό & καλώ, καλή & Καλή & καλοί, λύρα και λίρα....

Στη γραφή οι δίφθογγοι εϊ, οϊ, υϊ, αι ... παίρνουν διαλυτικά για διάκριση από τα δίψηφα γράμματα ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΥΙ(υι), ΑΙ(αι).

Τα μικρά γράμματα: α, β, γ... και τα κεφαλαία γράμματα Α, Β, Γ...., επινοήθηκαν για διάκριση αφενός των προτάσεων μεταξύ τους, γράφοντας το πρώτο γράμμα της κάθε πρότασης με κεφαλαίο και τα υπόλοιπα με μικρά, και αφετέρου των κυρίων ονομάτων απο τα κοινά γράφοντας το πρώτο γράμμα των κυρίων ονομάτων με κεφαλαίο γράμμα και αυτό για τη διάκρισή τους απο τα κοινά μια και πολλές φορές αυτά είναι ομόφωνα, πρβ π.χ. αγαθή & Αγαθή, καλή & Καλή, νίκη & Νίκη....

Τα γράμματα Ξ(ξ) και Ψ(ψ) είναι δισυμφωνικά για λόγους βραχυγραφία, ενίοτε και για λόγους ετυμολογίας, πρβ: Ξ(ξ) = ΚΣ(κς), Ψ(ψ) = ΠΣ(πς): εκστρατεία, ενώ: εξάδελφος, ξανά...

Το γράμμα -ς είναι ληκτικό: αετός.

Ο φθόγγος ου δεν αναφέρεται στο αλφάβητο, επειδή γράφεται δίψηφα, ήτοι ΟΥ(ου), πρβ: ουρανός

Οι αλφαβητικές λέξεις: ά-λφα. β-ήτα... είναι άκλιτες, όχι γιατί είναι ξενικές, ὅπως κακώς λένε μερικοί, αλλά επειδή έχουν στοιχή και τάξη, είναι ὅπως και οι αριθμοί: δυο, τρία,.. Οι λέξεις αυτές παλιά ἴσαν συνάμα και αριθμοί: Α(α) = 1, Β(β) = 2,....., ΣΤ(στ) = σ, ... Ι(ι) = 10, ΙΑ(ια) = 11...

Σημειώνεται ότι:

Α) Αρχικά στο ελληνικό αλφάβητο δεν υπήρχαν κεφαλαία και μικρά γράμματα, αλλά μόνο ένα είδος, τα οποία ἴταν σε σχήμα ὅπως περίπου τα κεφαλαία γράμματα και μετά δημιουργήθηκαν και τα μικρά και αυτό για το λόγο που είδαμε πιο πριν. Μάλιστα τα μικρά γράμματα δημιουργήθηκαν να ἔχουν σχήμα ὅπως αυτό που πρέπει να λαμβάνουν τα ὄργανα προφοράς τους, ἴτοι τα χείλη, η γλώσσα, ο ουρανίσκος κλπ, πρβ π.χ. ὅτι το γράμμα Β υποδείχνει ὅτι για να βγει ο φθόγγος που παριστάνει πρέπει τα χείλη να κλείσουν εσωστρεφώς και το στόμα να γεμίσει αέρας. Το γράμμα Ο υποδείχνει ὅτι για να βγει ο φθόγγος που παριστάνει πρέπει το στόμα και ο φάρυγγας να πάει αυτή την μορφή, δηλαδή να γίνει σαν οπή, σωλήνας. Το γράμμα α υποδείχνει ὅτι για να βγει ο φθόγγος που παριστάνει πρέπει τα χείλη να ανοίξουν, το στόμα να φουσκώσει, και ο φάρυγγας να κλείσει. Το γράμμα λ υποδείχνει ὅτι για να βγει ο φθόγγος που παριστάνει πρέπει η γλώσσα να ανασηκωθεί και να ακουμπήσει στον ουρανίσκο εσωστρεφώς, να πηγαίνει προς τον λάρυγγα. Το γράμμα τ υποδείχνει ὅτι για να βγει ο φθόγγος που παριστάνει πρέπει η γλώσσα να ανασηκωθεί κάθετα και να ακουμπήσει στον ουρανίσκο-δόντια. Το γράμμα δ υποδείχνει ὅτι για να βγει ο φθόγγος που παριστάνει πρέπει το στόμα να φουσκώσει και η γλώσσα να ανασηκωθεί και να ακουμπήσει εξωστρεφώς στον ουρανίσκο, να πηγαίνει προς τα δόντια. Το γράμμα γ υποδείχνει ὅτι για να βγει ο φθόγγος που παριστάνει πρέπει ο φάρυγγας - λαιμός να σφίξει και να ανοίξουν το στόμα- χείλη. Ομοίως τα λοιπά.

Β) Ο Πλάτωνας (428 - 347 π.Χ.) στον Πλατωνικό διάλογο «Κρατύλος» αναφέρει ὅτι εκείνος που εφεύρε τα γράμματα (που στην εποχή του δεν υπήρχαν τα κεφαλαία) τα ἔκανε ὄχι με τυχαίο σχήμα, αλλά με τέτοιο που να υποδείχνουν τις πηγές που βγάζουν τους ἀνάλογους φθόγγους (ήχους), ἔτσι ὥστε ὅποιοι γνωρίζουν τα γράμματα να γνωρίζουν και τα πράγματα, δηλ. τις επιμέρους ιδιότητες του πράγματος που υπονοεί μια λέξη. Το γράμμα Σ, S ἔχει, λέει, το σχήμα που ἔχει, για να θυμίζει κάτι που σείεται, το Ρ κάτι που ρέει κλπ. Μάλιστα, επειδή στην Ελληνική Γραφή υπάρχουν τα ομόηχα γράμματα Ω = Ο, Ι = Η = ΕΙ... και γράμματα που δεν προφέρονται, ὅπως π.χ. το γράμμα Ι στη λέξη ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ο Πλάτωνας νομίζει ὅτι μερικά γράμματα ἔχουν παραλλαγές, ὥστε με το σχήμα τους να υποδείχνουν διάφορες ιδιότητες εκείνου που φανερώνουν οι λέξεις, ὅπως π.χ. αν το σημαίνόμενο είναι κάτι με μήκος ἢ κάτι που είναι κοίλο κλπ. Βάζουμε λέει το γράμμα Η σε μια λέξη για να δείξουμε ὅτι το σημαίνόμενο είναι κάτι μακρό ἢ μεγάλο και το γράμμα Ι ὅταν δεν είναι κλπ.

Και σε ὅποιες λέξεις βλέπει ο Πλάτωνας να μην ισχύουν ὅσα λέει ως δικαιολογία βρίσκει το ὅτι μερικοί χρησιμοποιούν τις παραλλαγές των γραμμάτων σύμφωνα με το πως τους φαίνεται οφθαλμικά πιο ωραία είτε στο ὅτι σε πολλές λέξεις ἄλλαξε η προφορά τους και βάλανε γράμματα που δεν ἔπρεπε, ὅπως π.χ. οι Αττικοί συγγραφείς που βάζουν τώρα το Η εκεί που πριν βάζαμε το ΕΙ: Ιωνικά ΑΧΑΡΝΕΙΣ, ΙΠΠΕΙΣ = Αττικά ΑΧΑΡΝΗΣ, ΙΠΠΗΣ...

Η ως άνω άποψη του Πλάτωνα έχει μια βάση, έτσι πρέπει να σκέφτηκε ο επινοητής του πρώτου ελληνικού αλφάβητου, γιατί αφενός στα άλλα τα γράμματα είναι είτε τυχαίες γραμμές είτε σφήνες κ.α. και αφετέρου σήμερα τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου έχουν σχήμα ανάλογα με τον αν είναι μικρά ή κεφαλαία και επίσης σύμφωνα με όσα είδαμε πιο πριν.

2. ΟΙ ΦΘΟΓΓΟΙ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ.

Φθόγγος λέγεται ένας από τους επιμέρους ήχους των συστατικών στοιχείων (= το θέμα, η κατάληξη κ.τ.λ.) των λέξεων, όπως π.χ. οι εξής, στις πιο κάτω λέξεις, Ελληνική: γ/ρ/α/φ/-ή, γ/ρ/α/φ/-ί/κ/-ό/ς, Ι/τ/α/λ/ί-α... Το σύνολο των διαφορετικών φθόγγων των λέξεων, ελληνικών και ξένων, είναι ένα συγκεκριμένο σύνολο, είκοσι (20) στον αριθμό, το εξής: α, ε, ο, ου(υ), ι, ν, μ, λ, ρ, σ, ζ, κ, γ, χ, τ, δ, θ, π, β, φ

Οι φθόγγοι αητοί διακρίνονται σε 5 φθόγγους φωνήεντα: α, ε, ο, ου, ι και σε 15 φθόγγους σύμφωνα: ν, μ, λ, ρ, σ, ζ, κ, γ, χ, τ, δ, θ, π, β, φ. Τα σύμφωνα φθόγγοι διακρίνονται σε: 6 ημίφωνα και 9 άφωνα.

Οι φθόγγοι: ρ, λ, μ, ν, σ, ζ λέγονται ημιφωνικοί (ημίφωνα), επειδή είναι δυνατόν να μπουν μεταξύ άλλου συμφώνου και φωνήεντος, π.χ.: έκζεμα, άρση, κρότος, κλάσμα, άλμα, τάκη – τάξη, λάμψη > λάμπω, υπάρξω... Οι φθόγγοι μ, ν λέγονται ένρινοι και οι φθόγγοι λ ρ γλωσσικοί, επειδή τα κύρια όργανα προφοράς τους είναι αντίστοιχα η μύτη και η γλώσσα και οι σ, ζ συριστικοί, επειδή δημιουργούνται με συριγμό, κάτι ως το σφύριγμα

Οι φθόγγοι: κ, γ, χ, π, β, φ, τ, δ, θ λέγονται άφωνοι, επειδή δεν είναι εύκολη η συμπεροφορά τους - ο λόγος και που δε βρίσκουμε συχνά συμπλέγματα από αυτούς τους φθόγγους στις συλλαβές των λέξεων. Αν βρεθούν, τότε τείνει να αποβληθεί ή ν' αλλάξει ο ένας φθόγγος, π.χ.: πέ(μ)πτος, πτύω > φτύνω, κτύπος > χτύπος..

Οι φθόγγοι: π, β, φ λέγονται χειλικοί, οι: τ, δ, θ οδοντικοί και οι: κ, γ, χ ουρανικοί, επειδή κύριο όργανο παραγωγής τους είναι τα χείλη, τα δόντια και ο ουρανίσκος.

Οι φθόγγοι: κ, π, τ λέγονται στιγμιαίοι και ψιλοί, επειδή προφέρονται λεπτά και μόνο μια στιγμή, την ώρα που ανοίγουμε το στόμα μας (το αισθανόμαστε βάζοντας το δάκτυλό μας κάτω από το λαιμό) και οι υπόλοιποι, δηλαδή τα ημίφωνα: μ, ν, λ, ρ, σ, ζ, τα φωνήεντα: α, ε, ι, ο, ου και τα μέσα και δασεά: β, γ, δ, θ, φ, χ, λέγονται εξακολουθητικοί, επειδή μπορεί να παραταθεί η προφορά τους: μ....., α....

Γράμμα λέγεται το σύμβολο, η γραμμή με την οποία παριστάνουμε στη γραφή ένα φθόγγο, όπως π.χ. το γράμμα Α(α) για το φθόγγο [α], το Β(β) για το φθόγγο [β]... Τα γράμματα της ελληνικής γραφής διακρίνονται σε:

Κεφαλαία και μικρά γράμματα: Α (α), Β(β), Γ(γ)...

Φωνήεντα: Α(α), Ε(ε)... και σύμφωνα: Β(β), Γ(γ)...

Δίψηφα γράμματα: ΟΥ(ου), ΑΙ(αι), ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΥΙ(υι)

Ομοήχα γράμματα: Α(α) = [α], ΟΥ(ου) = [ου], Ο(ο) & Ω(ω) = [ο], Ε(ε) & ΑΙ(αι) = [ε], Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΕΙ(ει) = ΟΙ(οι) = ΥΙ(υι) = [ι]

Τα γράμματα σύμφωνα, όπως και οι φθόγγοι, διακρίνονται σε ημίφωνα και άφωνα:

Ημίφωνα

Μ(μ) & ΜΜ(μμ) = [μ], Ν(ν) & ΝΝ(νν) = [ν],

Λ(λ) & ΛΛ(λλ) = [λ], Ρ(ρ) & ΡΡ(ρρ) = [ρ],

Σ(σ,ς) & ΣΣ(σσ) = [σ,ς], Ζ(ζ) = [ζ]

Διπλά: Ξ(ξ) = κς, Ψ(ψ) = πς

Αφωνα

Κ(κ) & ΚΚ(κκ) = [κ], Π(π) & ΠΠ(ππ) = [π],

Τ(τ) & ΤΤ(ττ) = [τ], Β(β) & ΒΒ(ββ) = [β],

Γ(γ), Χ(χ), Δ(δ), Θ(θ), Φ(φ) = [γ, χ, δ, θ, φ]

Συμπλέγματα: ΓΓ(γγ), ΜΠ(μπ), ΝΤ(ντ)

Σημειώνεται, επίσης, ότι:

1) Τα γράμματα Β(b), Γ(g), Δ(d) του λατινικού αλφάβητου δεν υπάρχουν στο ελληνικό, γιατί παραστούν δυο φθόγγους, είναι συμπλέγματα δυο φθόγγων: μπ, γκ, ντ, που στην ελληνική γραφή δε συμβαίνει αυτό.

2) Στην παραγωγή και στην κλίση: π,β,φ + σ = ψ, κ,γ,χ + σ = ξ, πρβ: πίνακ(α)ς > πίναξ, άνοιγση (ανοίγω) > άνοιξη, άραβ(α)ς ή αράπ(η)ς > άραψ, έτρεχσα (τρέχω) > έτρεξα... Το σύμπλεγμα "κ-σ" διατηρείται μόνο στη σύνθεση: «εκ-στρατεία», από το «εκ- στρατεύω». Το σύμπλεγμα «π-ς» γράφεται πάντα Ψ(ψ): ψυχή, άραψ..., επειδή δεν υπάρχει π-σ σε σύνθεση

3) Στο ελληνικό σύστημα γραφής δεν έχουμε τον ίδιο αριθμό φθόγγων και γραμμάτων. Τα γράμματα είναι περισσότερα από τους φθόγγους, επειδή σε μερικούς φθόγγους δεν έχουμε ένα μόνο γράμμα, αλλά δυο ή περισσότερα, για να υποδείχνουμε οπτικά **και βάσει κανόνων** την ετυμολογία (= τη ρίζα ή την πρωτότυπο λέξη μιας παράγωγης, το μέρος λόγου και τον τύπο κλπ) των λέξεων και έτσι ο αναγνώστης να έχει βοήθεια και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων λέξεων, πρβ π.χ. ότι: με τα γράμματα -ω,ει υποδείχνουμε ρήμα: καλ-ώ, σήκ-ω..., γράφει, καλεί..., με τα γράμματα -ο,ι υποδείχνουμε ουδέτερο: καλ-ό, σύκ-ο... φίλι, τυρί..., με -η υποδείχνουμε θηλυκό: καλ-ή, φίλ-η..., με -οι υποδείχνουμε πληθυντικό αρσενικών: καλοί, φίλοι...

"ι ιλι" = η ύλη, οι ήλοι, η ίλη, η είλη, "αγαθί" = αγαθή & αγαθοί & Αγαθή, "ιδι" = είδη (το είδος) & ήδη, "λίπι" = λίπη & λείπει & λύπη, "φίλο" = φύλο (γένος) & φύλλο (δέντρου) & φίλο(v),.....

Όπως βλέπουμε από τα ως άνω παραδείγματα, αν λείψουν τα ομόφωνα γράμματα ο & ω, η & υ & οι.. από τη γραφή δε θα ξέρουμε, λόγω των ομόηχων (ομόφωνων) λέξεων, αν μιλούμε για ρήμα ή για ουσιαστικό, για αρσενικό ή για θηλυκό, για ενικό ή για πληθυντικό αριθμό...

3. Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΓΡΑΦΗΣ

1. Η Ελληνική Γραφή είναι η πιο τέλεια του κόσμου, αφού είναι η μόνη γραφή στον κόσμο που από τη μια γράφει την πλήρη και σωστή προφορά της κάθε λέξης με ξεχωρά γράμματα για κάθε φθόγγο και για κάθε χροιά φωνής και απο την άλλη υποδεικνύει με την επινόηση ομόφωνα γράμματα, που χρησιμοποιούνται όχι τυχαία, αλλά με κανόνες, την ετυμολογία της κάθε λέξης, άρα γράφει όπως το μαγνητόφωνο και κάτι παραπάνω. Με το μαγνητόφωνο μπορεί να κάνεις λάθος λόγω ομόηχων λέξεων, όμως με την ελληνική γραφή όχι, γιατί γράφει και την ετυμολογία της κάθε λέξης, πρβ π.χ. ότι άλλο το «καλό, καλί» και άλλο τα: καλώ, καλεί, Καλή καλοί, καλή... άλλο το «σούπα» (= φαί) και άλλο το «σου `πα» (= σου είπα). Ομοίως άλλο τα «λίπι = λείπει και άλλο τα «λιπι = λύπη ή λιπη. Ομοίως άλλο το «ιδι» = είδη και άλλο τα: ίδει & Ίδη & ήδη.....

2. Η Ελληνική Γραφή είναι η πιο εύκολη του κόσμου, αν διδαχθεί σωστά, γιατί γράφει με λίγους και συγκεκριμένους κανόνες. Ο χρόνος

εκμάθησης της ελληνικής γραφής είναι ελάχιστος, μόλις 30' λεπτά. Όσο απαιτείται να μάθει κάποιος το αλφάβητο και τους κανόνες χρήσης των ομόφωνων γραμμάτων του, ήτοι τη σωστή χρήση των κεφαλαίων και μικρών γραμμάτων: Α(α), Β(β), Γ(γ),... , καθώς και των ομόηχων φωνηέντων και ομόφωνων συμφώνων: ΑΙ(αι) = Ε(ε), Ω(ω) = Ο(ο), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει), Μ(μ) = ΜΜ(μμ), Ν = ΝΝ(νν)... , όπως για παράδειγμα ότι τα θηλυκά γράφονται με -η: καλή, ής, νίκη, τιμή..., τα ρήματα με -ω, ει, τα ουδέτερα με ο/ι: καλ-ό, κακό, φυτό... τυρί, ψωμί.....

3. Στο ελληνικό αλφάβητο- σύστημα γραφής έχουν επινοηθεί τα εξής σημεία και γράμματα:

Α) Τα ομόφωνα κεφαλαία και τα μικρά γράμματα: Α(α), Β(β), Γ(γ)...

Τα μικρά γράμματα: α, β, γ... δεν είναι «επισεσυρμένη γραφή» των: Α, Β, Γ... , για απλοποίηση της γραφής όπως κακώς λέγεται, αλλά διαφορετικού σήματος γράμματα που επινοήθηκαν για ετυμολογικούς λόγους. Με κεφαλαίο γράμμα γράφεται το αρκτικό γράμμα κάθε περιόδου (πρότασης), για διακρίσή τους, καθώς και το αρκτικό γράμμα κάθε κύριου ονόματος, για διάκριση τους από τα κοινά και τις κοινές λέξεις, πρβ, π.χ.: *αγαθή & Αγαθή, νίκη & Νίκη, κόκκινος & κ. Κόκκινος.*

Β) Τα ομόφωνα (ορθογραφικά) γράμματα: Ο(ο) & Ω(ω), Ε(ε) & Α(αι), Ι(ι) & Η(η) & Υ(υ) & ΟΙ(οι)...

Τα γράμματα Η(η), Ω(ω), Υ(υ) δεν είναι γράμματα που παρίσταναν αρχαίους φθόγγους που σήμερα συνέπεσαν με τους Ι, Ο, όπως κακώς λέγεται, αλλά ομόφωνα που μαζί με τα δίψηφα ΑΙ(αι), ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΜΜ(μμ), ΝΝ(νν)...., βάσει κανόνων χρήσης τους, γίνεται στη γραφή η υπόδειξη της ετυμολογίας (του μέρους ή του τύπου κ.τ.λ.) των λέξεων (γράφοντας π.χ. τα θηλυκά με -η, τα ουδέτερα με -ι κ.τ.λ.) και έτσι να έχουμε βοήθεια αφενός στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και αφετέρου στη διάκριση των ομοήχων, πρβλ π.χ.: *κουτί & κουτή & κουτοί, λύρα & λίρα.*

Τα εν λόγω γράμματα στο θέμα των λέξεων φανερώνουν την πρωτότυπη λέξη μιας παράγωγης, πρβ π.χ. Κρητικός (με η = αυτός που είναι από την νήσο Κρήτη) & κριτής > κριτικός (με ι = αυτός που ασχολείται με την κρίση) κ.α.

Τα εν λόγω γράμματα στην κατάληξη των λέξεων φανερώνουν το μέρος λόγου και τον τύπο του σημαινόμενου που φανερώνει η λέξη, γράφοντας π.χ.: με -ο,η,ι τον ενικό των πτωτικών: *καλό, καλή, νίκη, τιμή, σύκο, φιλή,...* και με -ω,ει τον ενικό των ρημάτων: *καλώ, γελώ, τρέχω, σήκω, καλεί,.....* , ώστε ο αναγνώστης να έχει βοήθεια και στην κατανόηση των λέξεων και στη διάκριση των ομοήχων, πρβ π.χ.: φθογγικά: «ι παραγογί τις κρίτις», «ίνε ι αδελφί σου» = ορθογραφικά: *Οι παραγωγοί της Κρήτης» & Η παραγωγή της Κρήτης.*

Φθογγικά: "*καλό, καλί, καλός,....*" = ορθογραφικά: *καλό, καλή, καλής, καλοί.....(με -ο,η,οι, αν μιλούμε για επίθετο) & καλώ, καλεί, καλείς..(με -ω,ει, αν μιλούμε για ρήμα).* Ομοίως: *ψιλή & ψιλοί & ψηλοί & ψηλή, λίρα & λύρα, κλίμα & κλήμα, λύπη & λείπει & λίπη & λυπεί & λοιπή & λοιποί*

Όπως βλέπουμε από τα πιο πάνω παραδείγματα με τη βοήθεια των ομόφωνων γραμμάτων: Ο(ο) & Ω(ω), Η(η) & Υ(υ) & Ι(ι)... διακρίνουμε οπτικά και τάχιστα τις ομόηχες λέξεις ή καταλαβαίνουμε για το αν μιλούμε

για ρήμα ή ουσιαστικό ή επίθετο κ.τ.λ. ή αρσενικό ή θηλυκό ή κύριο ή κοινό όνομα κ.τ.λ.

Γ) Τα ορθογραφικά σημεία: τονικό σημάδι (´), απόστροφος (´), διαλυτικά (¨), σημεία στίξης: θαυμαστικό (!), ερωτηματικό (;).

Έχουν επινοηθεί για υπόδειξη των τονιζόμενων συλλαβών, της χροιάς φωνής, των φθογγικών παθών της προφοράς: με συναίρεση, έκθλιψη, συνίζηση κ.τ.λ., πρβ: έξοχη & εξοχή, σόλα & σ´όλα, δύο & δυο, μία & μια, σ´αγαπώ & σε αγαπώ, παιδάκια & παιδάκια... Τι είπες? Ωραία!

4. ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

1. Στην ελληνική γραφή οι λέξεις γράφονται σε οριζόντιες γραμμές από δεξιά προς αριστερά, με κενό μεταξύ των λέξεων και η κάθε πρόταση αρχίζει με κεφαλαίο γράμμα, πρχ: Σήμερα είναι Κυριακή.... Αύριο θα πάω Κρήτη.

2. Σε κάθε λέξη γράφονται με γράμματα και τα φωνήεντα και τα σύμφωνα, π.χ.: καλό παιδί...

3. Το φωνήεν της συλλαβής που τονίζεται παίρνει τονικό σημάδι, π.χ. καλό, κακός, άνεμος...

Με το τονικό σημάδι υποδειχνεται και η προφορά με συνίζηση, μπαίνει στο δευτερο φωνήε, π.χ. μία & μια, δύο & δυο...

4. Οι παράγωγες λέξεις γράφονται στο θέμα ίδια με τις πρωτότυπες ή οι ριζικές τους, π.χ.: Κρήτη > κρητικός (με -η- και κεφαλαίο Κ) ενώ κρίση, κριτής > κριτικός (με -ι- και μικρό κ).

5. Οι σύνθετες λέξεις γράφονται όμοια με τις απλές που αποτελούνται, π.χ.: καλή + μέρα > καλημέρα, εξ-υπ-ακούγεται, εκ-κλησία, πάν-σοφος, συν-νομος, καλη-μέρα....

6. Τα κύρια ονόματα γράφονται με κεφαλαίο γράμμα και τα κοινά και οι κοινές λέξεις με μικρό: Αγαθή (όνομα κυρίας) & αγαθή/ αγαθοί (= επίθετο), κόκκινος & Κόκκινος, νίκη & Νίκη ...

7. Οι κλιτές λέξεις γράφονται στην κατάληξή με ένα από τα ομόφωνα γράμματα: ο & ω, ε & αι, ι & η & υ..., ανάλογα με την ετυμολογία τους, δηλαδή ανάλογα με το τι μέρος λόγου, γένος, αριθμό και πτώση είναι το σημαινόμενο, πρβ π.χ. ότι τα ρήματα γράφονται με -ω,ει: καλώ,εις,εί... και τα πτωτικά με -ο,η/ι/οι: καλή, καλοί, Καλή...Η ονομαστική ενικού των ουδέτερων που λήγει σε φθόγγο ι γράφεται με το γράμμα -ι: φιλί, τυρί, γένη, η ονομαστική των θηλυκών με το γράμμα με -η: φίλη, φυλή, καλή, σοφή, κακή, νίκη, Νίκη.. και η ονομαστική πληθυντικού των αρσενικών με το γράμμα -οι: καλοί, σοφοί, κακοί....

Με τον τρόπο αυτό ο αναγνώστης αφενός βρίσκει τάχιστα την ετυμολογία κάθε γραπτής λέξης (μέρος λόγου, αριθμό, γένος, αριθμό, πτώση κ.α.), άρα το ακριβές της νόημα ή άλλως αν μιλούμε για ουσιαστικό ή επίθετο κλπ ή αν μιλούμε για αρσενικό ή θηλυκό κλπ και αφετέρου κάνουμε διάκριση των ομοήχων λέξεων, άρα πλήρη και σωστή κατανόηση, πρβ π.χ. καλώ (με -ω = ρήμα) & καλό (με -ο = επίθετο), αυτί (με -ι = ενικός ουδ. ουσιαστικού) & αυτοί (με -οι = πληθυντικός αρσεν. επιθέτου) & αυτή (με -η = ενικός θηλυκού επιθέτου)....

8. Με τα διαλυτικά υποδειχνεται η ασυνήριτη προφορά (= οι δίφθογοι αϊ, εϊ, οϊ, οϋ σε σχέση με τα δίψηφα γράμματα αι, ει, οι, ου, π.χ.: νέϊκος & θεϊος, σφαιρα και Μάϊος, όλοι & ολοϊδιος...

(Περισσότερα βλέπε στα παρακάτω.)

5. ΤΑ ΦΘΟΓΓΙΚΑ ΠΑΘΗ, Η ΑΠΟΣΤΡΟΦΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: ΒΒ(ββ), ΓΓ(γγ), ΜΜ(μμ)...

Φθογγικά πάθη λέγονται οι αποβολές και οι εναλλαγές φθόγγων στις λέξεις, τα οποία σημειώνονται ορθογραφικά με τα διπλά γράμματα ΜΜ(μμ), ΛΛ(λλ), ΤΤ(ττ), ΝΝ(νν)... και την απόστροφη (').

Η αποβολή αρικού ή ληκτικού φωνήεντος λέξης στο λόγο σημειώνεται με την απόστροφο ('): σου (ει)πα > σου 'πα, απ(ό) όλους > απ'όλους... Η αποβολή ή άλλως αφομοίωση συμφώνου κατά την παραγωγή και σύνθεση των λέξεων σημειώνεται με τα διπλά όμοια σύμφωνα, π.χ. συ(ν)μαθητής > συμμαθητής, συ(ν)-λογος > σύλλογος, σύννομος...

Τα διπλά όμοια σύμφωνα: νν, σσ, ττ, ββ... προφέρονται μαζί, ένα. Προφέρονται διπλά μόνο, αν προφέρουμε το ένα με το φωνήεν που υπάρχει πριν από αυτά και το άλλο με το φωνήεν που υπάρχει μετά από αυτά, π.χ. σύν-νομος, έν-νομος, συν-μαθητής > συμ-μαθητής, γράφ-μα > γράμ-μα... Διαφορετικά προφέρεται μόνο το ένα.

Το δίψηφο γράμμα ΓΓ(γγ) προφέρεται όχι γ-άμα (όπως ΜΜ = Μ, τα ΝΝ = Ν...), αλλά γκ/γκ (g): Ουγγαρία = («ugarία»), συγγραφέας («σιγραφέας»).

Ν + Λ, Μ, Ν, Ρ = ΛΛ, ΜΜ, ΝΝ, ΡΡ: συν-μαθητής > συμμαθητής, συν-λογος > σύλλογος, συν-νομος, συν-ράπτω > συρράπτω...

Ν + κ, γ, χ = γκ, γγ, γχ: συν-γένος > συγγενής, συν-κάτοικος > συγκάτοικος, συν-χαίρω > συγχαίρω...

Ν + Π, Β, Φ = ΜΜ(μπ), ΜΒ(μβ), ΜΦ(μφ): εν-βάπτω > εμβάπτω, συν-βαίνει > συμβαίνει, συν-φέρει > συμφερέ..

Π, Β, Φ + Μ = ΜΜ: γράφω > γράμμα - γράμμα, κόβω > κόβμα - κόμμα, οπή > όπμα - όμμα..

6. ΤΑ ΔΙΨΗΦΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΟΙ ΔΙΦΘΟΓΓΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΛΥΤΙΚΑ

Στην ελληνική γραφή υπάρχουν τα: ΑΙ, ΕΙ, ΟΙ, ΥΙ, ΟΥ, που όταν παριστούν δυο φθόγγους, δυο φωνήεντα, λέγονται δίφθογγοι, όπως π.χ. στις λέξεις: ΜΑ-Ι-ΟΣ, ΘΕ-Ι-ΚΟΣ, ΕΥΝΟ-Ϊ-ΚΟΣ, ΔΥ-Ι-ΚΟΣ, ΠΡΟ-Υ-ΠΟΘΕΣΗ, Α-Υ-ΛΟΣ, Ε-Υ-ΠΝΟΙΟΝ, ΞΕ-Υ-ΦΑΙΝΩ... Όταν αυτά παριστούν ένα φθόγγο φωνήεν λέγονται δίψηφα γράμματα, όπως π.χ. στις λέξεις: ΣΦΑΙ-ΡΑ, ΘΕΙ-ΟΣ, ΠΛΟΙ-Ο, ΥΙ-ΟΣ, ΝΟΥΣ...

Οι δίφθογγοι διακρίνονται από τα δίψηφα γράμματα με τα διαλυτικά και το τονικό σημάδι. Οι δίφθογγοι παίρνουν τονικό σημάδι, αν τονίζονται στο πρώτο γράμμα ή διαλυτικά στο δεύτερο, δηλαδή γράφονται: αί ή αῖ, εῖ ή εῖ, οῖ ή οῖ, υῖ ή υῖ, οὐ ή οὔ. Τα δίψηφα γράμματα παίρνουν μόνο τονικό σημάδι, αν τονίζονται, στο δεύτερο γράμμα, δηλαδή γράφονται: αἰ ή αῖ, εἰ ή εῖ, οἰ ή οῖ, υἰ ή υῖ, οὐ ή οὔ

Καταχρηστικοί δίφθογγοι ονομάζονται στην αρχαία γραφή τα υπογεγραμμένα α, η, ω, επειδή είναι στην ουσία οι δίφθογγοι αῖ, ηῖ, ωῖ, που τους έχει αποβληθεί το ι = ορθογραφικά ι, οι, ει... Το ι = οι = υἰ = ει που αποβάλλεται (αποσιωπάται) προ άλλου φωνήεντος στην αρχαία γραφή μπαίνει κάτω από τα α η ω σαν υπογεγραμμένη για υπενθύμιση – υπόδειξη αυτού του φθογγικού πάθους (άρα της ορθής προφοράς και ετυμολογίας της λέξης), π.χ.: προικῶιος > προικῶος, θραϊκία > θράκη, τιμάοιμοι > τιμάμι, εγώ είδα > εγῶδα... προικῶϊος - προικῶος, θραϊκῶος > θράξ, ἢ θραῖκη > θράκη, τιμάοιμι > τιμάμι, εγῶ (οἶ)δα > εγῶδα.....

Σήμερα έχει καταργηθεί η υπογεγραμμένη και έτσι δε συζητούμε πια για καταχρηστικούς δίφθογγους.

Σημειώνεται ότι:

1) Οι δίφθογγοι, αφού παριστούν - δηλώνουν δυο φθόγγους φωνήεντα, αποτελούν δυο συλλαβές: μά-ϊ-ος, θε-ϊ-κός, ευ-νο-ϊ-κός, δυ-ϊ-κός, προ-ϋ-πόθεση, ά-ϋ-λος, ξε-ϋ-φαίνω,... Τα δίψηφα γράμματα και τα συμπλέγματα του Υ(υ) = β/φ, αφού παριστούν - δηλώνουν ένα μόνο φθόγγο φωνήεν, άρα αποτελούν μια μόνο συλλαβή: Μαί-ρη, θεί-ος, μοί-ρα, υι-ός, πρού-χοντας, αυ-τά, ευ-χή, ηύ-ρα...

2) Οι δίφθογγοι αϊ, εϊ, οϊ, υϊ, ωϊ, ιϊ, αυ... δημιουργούνται κυρίως στην κλίση, παραγωγή και σύνθεση, όταν το θέμα λήγει σε φωνήεν και η κατάληξη αρχίζει πάλι από φωνήεν, π.χ.: θε(ός) + ικός = θεϊκός, λα(ός) + ικός = λαϊκός, δύο > δυ-ικός, ευνοώ > ευνο-ικός, άυλος, προϋπάρχω, ινδου-ισμός,...

3) Τα συμπλέγματα: αυ, ευ, ηυ προκύπτουν, όταν το γράμμα Υ(υ) = [β/φ] μπει αντί του Β(β)/ Φ(φ) ως ληκτικό (εδώ είναι κάτι ως το -ς) στις μονοσύλλαβες λέξεις: ευ (= καλώς) ταυ.. ή ως πρόσφυμα σε κατάληξη -εω, -αω...: οδός > οδε(ύ)ω, αναπά(υ)ω - αναπα(ύ)ομαι.... Κάτι που διατηρείται και στα σύνθετα και παράγωγά με αυτά: ευγένεια, ευ-τυχία, ταυ-τίζω...

4) Στη συναίρεση βγάζουμε τα διαλυτικά από τις δίφθογγους: αϊ, εϊ, οϊ, υϊ και αντί της οξείας που βάζουμε περισπωμένη στο δεύτερο ψηφίο, αν τονίζονται, για να δείξουμε έτσι την αλλαγή της προφοράς, πρβ π.χ.: ευ-βόϊος > ευβοίος, θεός, θείος, > θείος, γαΐα > γαία, λελυκΐα > λελυκυία (αρχαία μετοχή), Αυτός είναι και ο λόγος που πολλοί νομίζουν ότι τα δίψηφα γράμματα πριν προφέρονταν ως δείχνουν τα στοιχεία τους, ενώ δεν είναι έτσι, αφού τα: ΑΙ(αι), ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΥΙ(υι) μπαίνουν και αντί των ομόφωνων Ε(ε), Ι(ι) στην κατάληξη ορισμένων λέξεων (τότε βάζουμε οξεία στο δεύτερο ψηφίο, αν τονίζονται), για να υποδείχνουμε σε συνάρτηση με τα η, υ.. αν μιλούμε π.χ. για ενικό ή πληθυντικό ή για διάκριση ορισμένων ομοιόγραφων και ομοήχων τύπων που προκαλεί η κλίση. Παρέβαλε π.χ. ότι: καλός > καλ-οί (με -οι και οξεία = ονομαστική πληθ. αρσενικού) & καλ-ή (με η = ενικός θηλυκού) & καλεί (με ει και περισπωμένη = συνηρημένο ρήμα, καλέει > καλεί)... Σήμερα μπαίνει τονικό σημάδι σε όλες τις περιπτώσεις.

7. ΙΔΙΟΠΡΟΦΕΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Ιδιοπρόφερτα γράμματα λέγονται αυτά που προφέρονται διαφορετικά απ' ότι μας δείχνει το αλφάβητο, και αυτά είναι τα εξής:

1) Τα δίψηφα γράμματα ΑΙ(αι), ΟΥ(ου), ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), τα οποία προφέρονται [ε], [υ], [ι], [ι]: ρους («ρυς»), σφαίρα («σφέρα»), λείπει («λίπι»), καλοί («καλί»).

2) Το δίψηφο γράμμα ΓΓ(γγ), το οποίο προφέρεται όχι γ-άμα (όπως ΜΜ = Μ, τα ΝΝ = Ν...), αλλά γκ/γκ (g): Ουγγαρία = («υγαρία»), συγγραφέας («σιγραφέας»). Ν + κ, γ, χ = γκ, γγ, γχ: συν-γένος > συγγενής & συν-κάτοικος > συγκάτοικος, συγχαίρω...

3) Το γράμμα Υ(υ), το οποίο στα συμπλέγματα ΑΥ(αυ), ΕΥ(ευ), ΗΥ(υ) προφέρεται άλλοτε [β] ή [φ] και άλλοτε [ι]: Ευαγόρας, ευχή, άυλη

Το γράμμα Υ(υ) προφέρεται [ι], όταν είναι μόνο του ή όταν έχει διαλυτικά στα συμπλέγματα εϋ, αυ, ηϋ, οϋ: κύπελλο, υπέρ, άυπνος, προϋπόθεση, ξεϋ-φαίνω...,

Το γράμμα Υ(υ) προφέρεται [φ], όταν ακολουθείται από ψιλό γράμμα: π τ κ, τα συριστικά: σ ζ ξ ψ και τα δασέα: φ χ θ: αυτό (= "αφτό") ευχή (= "ε-φχί"), ευθύς («εφθίς»), ζεύξη (= "ζέφκσι"), εύσωμος («έφσομος»), ευσυνείδητος («εφσινίδιτος»), εύξεινος («έφκσινος»), ευ ζην («έφζιν»),... αλλά και: εύζωνας («έβζονας»)

Το γράμμα Υ(υ) προφέρεται [β], όταν ακολουθείται από φωνήεν: α ε ο ι ου (στη γραφή και: υ η υι οι αι ω ει) τα ημίφωνα: λ μ ν ρ και τα μέσα: γ β δ: ευγένεια

(= "εβγένια"), αυλός (= "αβλός"), ευαγγέλιο («εβαγκέλιο»), ευωδιά («εβοδιά»), ευήλιος, ευλογώ, Ευρώτας, εύνοια...

Το γράμμα Υ(υ) δεν προφέρεται καθόλου, όταν βρίσκεται: α) μπροστά από τα: β φ, αφού είναι μ' αυτά ομόηχο: ευφορία (= εφορία), ευβοϊκός (= «εβοϊκός») κ.α. β) μαζί με το γράμμα ή στοιχείο ο και δεν έχει διαλυτικά, αφού μαζί αποτελούν το δίψηφο γράμμα του φωνήεντος ΟΥ(ου) = [u].

Άλλο το ΟΥ(ου) = τοδίψηφο γράμμα με το οποίο γράφεται το φωνήεν [u] και άλλο το ΟΥ(ού) = το σύμπλεγμα ο + υ = [οϊ]: ρους & προϋπαρξη,..

Κανονικά με το γράμμα Υ(υ) γράφουμε μόνο τον ιωτακισμό του [ου]: κούπα (cupa) > κύπη, κύπελλο,... και των επιθέτων σε -ις/ος: μακρός & μακρύς, ελαφρός & ελαφρύς...

Όστόσο μερικοί γράφουν με το γράμμα Υ(υ) το ληκτικό φθόγγο [β/φ] στα «ταυ, ευ» και έτσι προέκυψαν οι σύνθετες και παράγωγες λέξεις: Ευ-αγγελία, ευφορία, ευ-γένεια, ευ-χή, ταυτίζω,... Καταλήξεις -ευω, -εύς: γεύω - γεύομαι, ερμηνεύω, χωνεύω, γυρεύω, κουρεύω, κουρεύς/ κουρέας, γραφεύς....

Στις υπόλοιπες περιπτώσεις χρησιμοποιούμε τα γράμματα Β(β) Φ(φ): βάρος, βαθύς, φάρος, φόρος.. Με δυο ΒΒ(ββ) γράφονται οι εβραϊκές λέξεις: Σάββατο, Σάββας

8. ΤΑ ΛΗΚΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ Σ(Σ), Ν(Ν) & ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ -Σ

Ο φθόγγος [σ] μέσα στη λέξη γράφεται Σ(σ) και στο τέλος των λέξεων Σ(ς): Στάθη-ς, νέο-ς, σοφός. Στην αρχή και μέσα στη λέξη προφέρεται κανονικά: σκάλα, σπίτι, στάση, Σταμάτης, σθένος, άσωτη... και στο τέλος τη λέξης σβηστά, λιγότερο ηχηρά απ' ότι όταν βρίσκεται άλλου, σιγιστικά – απ' όπου και «σίγμα» (σιγώ): σκάλα, καλός..

Το γράμμα Ν(ν) μέσα στις λέξεις προφέρεται κανονικά. Στο τέλος της λέξης προφέρεται πιο αδύναμα στην ένταση φωνής (σβηστά), όπως συμβαίνει και με το -ς. Ο φθόγγος σ,ς όταν ακολουθούν οι φθόγγοι: β γ δ μ ν ρ λ καμιά φορά προφέρεται και ως ζ: σμήνος («σμίνοζ»), ασβέστης («αζβέστις») κόσμος («κόζμοζ»), Σλήμαν («ζλίμαν»), πλάσμα («πλάζμα»), σγουρός («ζγουρός») ..

Ο φθόγγος ν, όταν ακολουθεί χειλικός φθόγγος π β φ ψ έχει την τάση να τρέπεται σε μ και όταν ακολουθεί ουρανικός κ γ χ τρέπεται σε γ, πρβ π.χ.:

Στη σύνθεση και παραγωγή: συν-γένος > συγγενής, συν-καιρός > σύγκαιρος, συν-χαίρω > συγχαίρω...συν-πάσχω > συμπάσχω, συν-βαίνω > συμβαίνω, συν-φέρω > συμφέρει, συν-ψηφίζω > συμψηφισμός... Στο λόγο: Την καρέκλα & τηγκαρέρα, την πάω & τημπάω,..

9. Η ΑΠΟΒΟΛΗ ΤΟΥ ΛΗΚΤΙΚΟΥ -Ν

Το ληκτικό -ν στα άρθρα «τον, την», στο αριθμητικό και αόριστο άρθρο «έναν», στην προσωπική αντωνυμία «αυτήν, την» και στα άκλιτα «δεν, σαν, μην» άλλοτε φυλάγεται και άλλοτε αποβάλλεται. Αποβάλλεται, όταν ακολουθεί σύμφωνο εξακολουθητικό (τα ημίφωνα λ μ ν ρ σ ζ, τα μέσα β γ δ και τα δασέα φ θ χ): δεν έχω, μην ακούτε, τον άνθρωπο, τον > δίκαιο > το δίκαιο, τη μάνα > τη μάνα.....

Δεν αποβάλλεται, όταν ακολουθεί λέξη που αρχίζει από φωνήεν: α, ε, ο, υ, ω, ι, η, από στιγμιαίο φθόγγο : κ, π, τ, από τα συμπλέγματα: μπ, γκ, τσ, τζ, ξ, ψ: τον αέρα, μην ακούτε, δεν είδα, έναν καιρό, δεν μπορώ, μην περάσεις, την πρόφτασα, ένα ξένον, τον τόπο, τη ντροπή, αυτήν ήθελα...

Δεν αποβάλλεται επίσης το ληκτικό -ν του άρθρου «των», της αντωνυμίας γ' προσώπου «αυτόν, τον» καθώς και στο τροπικό επίρρημα «σαν»: Αυτόν θέλω. Τον βλέπω. Φώναξέ τον. Σαν θάλασσα, των φίλων, σα βαρύ είναι..

Σημειώνεται ότι:

1) Κανονικά η αποβολή του ληκτικού –ν στα άρθρα, αντωνυμίες και επιρρήματα δεν επιτρέπεται, γιατί έτσι δε διακρίνεται το μέρος λόγου και ο τύπος των ουσιαστικών που χαρακτηρίζουν. Στη γραφή, λόγω των ομόφωνων γραμμάτων: η & ι, ο & ω..., αυτό είναι δυνατόν να γίνει, πρβ π.χ.: τη(ν) Δράμα & τι δράμα... όμως στον προφορικό λόγο είναι αδύνατο, πρβ π.χ.: «τιχίο & τινχίο» = τη χίο & τοιχίο, «το(ν) φίλο τις» = το(ν) φίλο της & το φύλο της, «το(ν) φωτινό» = τον (κύριο) Φωτεινό & το φωτεινό (τζάμι)...

Στη νέα ελληνική γλώσσα έχει αποβληθεί το ληκτικό –ν από την αιτιατική ενικού των ουσιαστικών και επιθέτων, επειδή η πτώση αυτή διακρίνεται από το ληκτικό –ν του άρθρου: το νέο(ν), τη νέα(ν).. & το νέο, τι νέα, η νέα... Συνεπώς, αν αποβληθεί το ληκτικό –ν και από τα άρθρα, δε θα διακρίνεται το γένος και η πτώση ορισμένων πτωτικών, πρβ π.χ. ότι άλλο <<το δραματικό, το ζυγό (νούμερο, το σοφό = ονομ. ουδέτερου>> και άλλο το <<τον δραματικό, τον ζυγό (αριθμό), τον σοφό = αιτιατ. Αρσενικού>>.

2) Οι αρχαίοι Έλληνες σημείωναν ορθογραφικά την αποβολή του ληκτικού –ν με τους κανόνες της αφομοίωσης: ν + κ γ χ = γκ γγ γχ, ν + ν μ λ ρ = νν μμ λλ ρρ, ν + π β φ = μπ μβ μφ...: «ΕΝ ΧΕΡΟΝΗΣΩ > ΕΓΧΕΡΟΝΗΣΩ, ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΟΙ > ΕΜΒΥΖΑΝΤΙΟΙ, ΤΟΝ ΛΟΛΙΣΤΟΝ (των λογιστών) > ΤΟΛΛΟΛΙΣΤΟΝ» (Αττικές επιγραφές 5 π.Χ. αι.)

10. ΑΝΑΛΗΘΕΙΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

1. Δεν είναι αληθές ότι οι Έλληνες πήραν το αλφάβητο από τους Φοίνικες και το προσαρμοσαν στη γλώσσα τους, γιατί η αλήθεια είναι ότι οι Έλληνες δημιούργησαν ένα δικό τους αλφάβητο - σύστημα γραφής, όπως είδαμε πιο πριν (βλέπε Κεφάλαιο 1^ο «Ο Εφευρέτης της Γραφής»), που είναι εντελώς διαφορετικό από το φοινικικό αλφάβητο-σύστημα γραφής.

2. Δεν είναι αληθές ότι η αρχαία ελληνική γλώσσα ήταν διαφορετική από τη σύγχρονη, επειδή η αρχαία είχε παραπάνω φθόγγους, αυτούς που γράφονται με τα γράμματα Ω, Υ, Η, καθώς και ότι η Ελληνική Γραφή είναι ιστορική, επειδή διασώζει τα γράμματα αυτά από συνήθεια, αν και συνέπεσαν με τα Ο, Ι, όπως αναφέρουν τα σημερινά σχολικά βιβλία. Η αλήθεια είναι ότι η αρχαία και η νέα ελληνική γλώσσα είναι μια και η αυτή γλώσσα και απλώς τα γράμματα Ω = Ο, Ι = Η = Υ = ΟΙ = ΕΙ = ΥΙ, ΑΙ = Ε είναι παραλλαγές (ομόηχα γράμματα), κάτι όπως και τα κεφαλαία: Α, Β, Γ... και μικρά γράμματα: α, β, γ..., που μας χρησιμεύουν στη γραφή, για να υποδείχνουμε, βάσει κανόνων, την ετυμολογία (= τη ρίζα, το μέρος λόγου και τον τύπο) των λέξεων, ώστε στη γραφή να έχουμε βοήθεια στην κατανόηση των λέξεων και διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ. ότι τα ρήματα γράφονται με τα γράμματα –ω,εις,ει: καλό, καλείς, καλεί.... και τα πτωτικά με –ο,η,οι: καλό, *καλοί & καλεί & καλή, αγαθή & αγαθοί....*,

Όπως βλέπουμε από τα πιο πάνω παραδείγματα με τη βοήθεια των ομόφωνων γραμμάτων, των κεφαλαίων και μικρών: Ο(ο) & Ω(ω), Η(η) & Υ(υ) & Ι(ι)... διακρίνουμε οπτικά και τάχιστα τις ομόηχες λέξεις ή καταλαβαίνουμε για το αν μιλούμε για ρήμα ή ουσιαστικό ή επίθετο κ.τ.λ. ή αρσενικό ή θηλυκό ή κύριο ή κοινό όνομα κ.τ.λ. και δεν είναι αληθές ότι τα γράμματα Ω, Η, Υ είναι κατάλοιπα αρχαίων φθόγγων.

Άλλωστε, αν τα Ω, Η, Υ αντιπροσώπευαν αρχαίους φθόγγους, ελληνικούς ή φοινικικούς, τότε θα έπρεπε τα γράμματα αυτά να υπήρχαν σε όλα τα αρχαία ελληνικά αλφάβητο που υπήρχαν πριν από την καθιέρωση του κοινού αλφάβητου, ενώ κάτι τέτοιο δε συμβαίνει.

Πέραν αυτού το ότι τα γράμματα Ω(ω), Υ(υ), Η(η) δε διέφεραν στην προφορά στην αρχαία Ελλάδα, αλλά ήταν για λόγους έκφρασης (σωστότερα για διάκριση ομόηχων λέξεων) προκύπτει σαφέστατα από τα λεγόμενα του Πλάτωνα, ο οποίος λέει ότι τα γράμματα, σύμφωνα με ένα μύθο που άκουσε στην Αίγυπτο, είναι έργο Θεού ή σοφού ανθρώπου και τα γράμματα Ω, Η, Υ έχουν προέλθει από μεταστροφή των Ι, Ο για λόγους έκφρασης. Αν το πράγμα (= το σημασιόμενο από την λέξη) είναι λεπτό, τότε γράφεται με το γράμμα Ι, αν είναι μακρύ (με μήκος) γράφεται με το Η, αν είναι στρογγυλό ("γογκύλο") γράφεται με το γράμμα Ο, αν είναι με μεγάλο μέγεθος, γράφεται με το γράμμα Α... κλπ, πρβ:

""Τω δ' ε αυ ιωτα προς τα λεπτά πάντα,.. Το δε αυ άλφα τω "μεγάλω" απέδωκε, και τω μήκει το ήτα, ότι μεγάλα τα γράμματα. Εις δε το "γογγύλον" του ου δεόμενος σημείου",.... (Πλάτωνας, Κρατύλος 426 - 427)

«Ἐπειδὴ φωνὴν ἀπειρον κατενόησεν εἴτε τις θεός εἴτε καὶ θείος ἄνθρωπος, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ θεοῦ τινὰ τοῦτον γενέσθαι λέγων, ὡς πρῶτός τα φωνήεντα ἐν τῷ ἀπείρῳ κατενόησεν οὐχ ἐν ὄντι ἀλλὰ πλείω, καὶ πάλιν ἕτερα φωνῆς μὲν οὐ, φθόγγου δ' ἐμετέχοντα τινός, ἀριθμὸν τινὰ τούτων εἶναι, τρίτον δὲ εἶδος γραμμάτων διεστήσατο τα νῦν λεγόμενα ἄφωνα ἡμῖν, το μετὰ τούτο διήρει τα τε ἄφθογγα καὶ ἄφωνα μέχρι ἐνός ἐκάστου, καὶ τα φωνήεντα καὶ τα μέσα..... ὡς οὐσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγγατο προσειπὼν. (Πλάτωνας, Φίληβος 18 c)

3. Δεν είναι αληθές ότι η αρχαία ελληνική γλώσσα ήταν διαφορετική από τη σύγχρονη, επειδή στην αρχαία ελληνική γλώσσα υπήρχαν βραχέα φωνήεντα, τα ε,ο, μακρά φωνήεντα, τα η, ω και δίχρονα, τα α, ι, υ, όπως κακώς λέγεται στα σχολικά βιβλία. Η αλήθεια είναι ότι μακρά, βραχέα και δίχρονα γράμματα φωνηέντων υπάρχουν και υπάρχουν σε άλλες γραφές, όπως π.χ. στη φοινικική, εβραϊκή κ.α. και προ αυτού μερικοί νομίζουν ότι αυτό ίσχυε και στην αρχαία ελληνική (αυτό και για το λόγο ότι στην ελληνική γραφή υπάρχουν τα ομόηχα γράμματα ω = ο, υ = ι = η..., που δεν ήξεραν το λόγο που υπάρχουν) , ενώ δεν είναι έτσι. Στις εν λόγω ξένες γραφές υπάρχουν γράμματα μόνο για τα σύμφωνα, κάτι που ξεκίνησε για λόγους εξοικονόμησης γραφικού χώρου, και τα φωνήεντά σημειώνονται για λόγους βραχυγραφίας με μικρά σημεία (κουκίδες ή γραμμούλες) που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα και προ αυτού: Βραχέα φωνήεντα σε σχέση με τα μακρά λέγονται στις εν λόγω γλώσσες-γραφές οι μονοί φθόγγοι α, ε, ο ου, ι που βρίσκονται μέσα στις λέξεις, μόνα τους ή μετά από ένα σύμφωνο, όπως στις περιπτώσεις: ο καλός, το σιτάρι κ.α. , τα οποία σημειώνονται με ανάλογες κουκίδες που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα. Τα αρχικά φωνήεντά σημειώνονται με κάθετη γραμμή και ανάλογο σημάδι.

Μακρά φωνήεντα σε σχέση προς τα βραχέα στις εν λόγω ξένες γραφές λέγονται τα διπλά φωνήεντα: αα, εε, ουου, ιι, οο, που υπάρχουν μέσα στις λέξεις, π.χ.: Αβραάμ, Βηθλεέμ, δίσταμαι, προορίζω κ.α., τα οποία σημειώνονται όχι με γράμματα, αλλά με μια κάθετη γραμμή και πάνω ή κάτω από αυτή ένα ανάλογο σημείο.

Στην ελληνική γραφή, όταν έχουμε ένα φθόγγο φωνήεν, γράφουμε μια φορά το ανάλογο γράμμα του, π.χ. Α. Όταν έχουμε δυο φορές τον ίδιο φθόγγο φωνήεν, γράφουμε το ίδιο γράμμα δυο φορές, π.χ. ΑΑ. Όταν

έχουμε τονιζόμενο φωνήεν απλώς βάζουμε πάνω από το γράμμα του το τονικό σημάδι, π.χ. Αβραάμ ή ΑΒΡΑΑ΄Μ. Στις σημιτικές, αιγυπτιακές κ.α. γραφές δε γίνεται το ίδιο πράγμα, όπως είδαμε πιο πριν. (Περισσότερα βλέπε «Συλλαβικές ή άλλως συμφωνικές γραφές»)

4. Δεν είναι αληθές ότι στην αρχαία ελληνική γλώσσα – γραφή τα: ΕΙ(ει), ΟΙ(οι), ΑΙ(αι), ΟΥ(ου) προφέρονταν όπως δείχνουν τα επιμέρους γράμματά τους, όπως αναφέρουν τα σχολικά βιβλία. Η αλήθεια είναι ότι άλλο οι δίφθογγοι αϊ, οϋ, εϊ, οϊ κλπ, είναι δυο φθόγγοι φωνήεντα συνεχόμενοι, και άλλο τα δίψηφα γράμματα αι, ου, ει, οι, , είναι ένα φθόγγος φωνήεν που γραφεται με δυο γράμματα, δυο ψηφία του αλφάβητου (θα μπορούσε να γράφονταν και με ένα μόνο ψηφίο, στη λατινική το ΟΥ γράφεται με ένα ψηφίο, το U)

Τα δίψηφα γράμματα έχουν επινοηθεί για τους ίδιους λόγους που επινοήθηκαν και τα Η(η) = Υ(υ) = Ι(ι), Ω(ω) = Ο(ο), δηλαδή για ετυμολογικούς λόγους, διάκριση ομόηχων λέξεων. Για τον ίδιο λόγο τα γράμματα αυτά υπάρχουν και στη Λατινική και γράφονται: ΕΕ(ee) = ΟΕ(oe) = Ι, ΑΕ(ae) = e, U(u): Phoenix, Graecia, mensae...

Οι δίφθογγοι, για να διακρίνονται από τα δίψηφα γράμματα παίρνουν διαλυτικά: αϊ, οϊ, εϊ, οϊ, οϋ Επίσης, αν έχουμε δίψηφο γράμμα και τονίζεται, βάζουμε τονικό σημάδι στο δεύτερο ψηφίο: εϊ = ι, αι = ε κλπ θεϊκός και θείος, νους και προϋπάρχω κ.α.

5. Δεν είναι αληθές ότι τα μικρά γράμματα: α, β, γ... είναι απλούστερη («επεσυρμένη») γραφή των Κεφαλαίων Α, Β, Γ... , όπως αναφέρουν κάποια βιβλία. Η αλήθεια είναι ότι τα μικρά γράμματα είναι άλλος τύπος των κεφαλαίων που επινοήθηκαν κατά τη Βυζαντινή Περίοδο για ετυμολογικούς – νοηματικούς λόγους. Με τα μικρά και τα κεφαλαία γράμματα γίνεται διάκριση αφενός των προτάσεων μεταξύ τους, γράφοντας το πρώτο της κάθε πρόσης με κεφαλαίο γράμμα και αφετέρου των κυρίων ονομάτων απο τα κοινά γράφοντας το πρώτο γράμμα των κυρίων ονομάτων με κεφαλαίο γράμμα και αυτό για διάκρισή τους μια και πολλές φορές είναι ομόφωνα με τα κοινά, πρβ π.χ. *αγαθή & Αγαθή, καλή & Καλή, νίκη & Νίκη*..... Επεισυσρμένη γραφή, ήτοι εύκολη γραφή, είναι τα νεότερα γράμματα στη δημοτική αιγυπτιακή γραφή, που αυτά αρχικά ήταν ιδεογράμματα, εικόνες όντων και μετά απλοποιήθηκαν σε πιο απλά σχήματα, κάτι όπως περίπου τα γράμματα.

11. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ

Η Ελληνική Γλώσσα και η Ελληνική Γραφή πρέπει να γίνουν και πάλι διεθνείς ή επίσημες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τους εξής λόγους:

Α) Είναι οι πιο εύκολες και οι πιο τέλειες του κόσμου, όπως είδαμε πιο πριν, άρα μ' αυτές μπορεί άνετα και γρήγορα να παταχθεί ο αναλφαβητισμός και η δυσλεξία, που μαστίζουν σήμερα ακόμη και χώρες που λέγονται πολιτισμένες. Ο αναλφαβητισμός και η δυσλεξία, σύμφωνα με τις έρευνες, οφείλονται και στο ότι πολλές γραφές είναι δύσκολες ή δυσνόητες.

Β) Είναι κεφαλαιώδους σημασίας για τον πανανθρώπινο πολιτισμό και τις αξίες του, γιατί αφενός χρησίμευσαν να δημιουργηθεί, εκφραστεί και καταγραφεί η πρώτη καλλιεργημένη και φιλοσοφημένη σκέψη του κόσμου, η αρχαία ελληνική, που σήμερα μας καθοδηγεί, και αφετέρου πάνω τους

στηρίζονται όλες οι ευρωπαϊκές γλώσσες και γραφές: Λατινική - Ιταλική, Αγγλική, Γαλλική, Ρωσική, Βουλγάρικη κλπ.

Δεν υπάρχει σήμερα γλώσσα που να μην έχει ελληνικές λέξεις και ελάχιστες είναι αυτές που δε στηρίζονται πάνω στην ελληνική ορθογραφία. Απλώς αντί για τους ελληνικούς χαρακτήρες χρησιμοποιούν τους ελληνο-λατινικούς.

Μεταφράζοντας οι άλλοι λαοί τα αρχαία ελληνικά επιστημονικά, λογοτεχνικά κ.τ.λ. συγγράμματα μετέφεραν στις γλώσσες τους εκτός από το ελληνικό πνεύμα και πάρα πολλές ελληνικές λέξεις.

Αμέτρητες είναι οι διεθνείς ελληνικές λέξεις, πρβ π.χ. μερικές στην Αγγλική: Ευρώπη - Europe, αλφάβητο - alphabet, Γραμματική- Grammar, συλλαβή - syllabus, γράμμα - grammar, δίφθογγοι - diphthongs, Olympia - Ολυμπία, Βίβλος- Bible, Βιβλιογραφία- Bibliography, Γεωγραφία- Geography, Ιστορία - History....

Δοκίμιο στην Αγγλική Γλώσσα του Πρύτανη του Πανεπιστημίου του Σικάγου κ. Ι. Καλαρά με λέξεις ελληνικές: **Mathematic and geometric theorems and axioms, both practical and theoretic were analyzed by mathematicians. Alphanumeric systems with cryptic or mnemonic coding have been developed. Geometric schemes like the prism, the pyramid, the circle, the parallilogram and other isometric schemes like the pentagon, hexagon, octagon, are analyzed periodically. With diagrams, the periphery, the perimetry, the diameter and the dichotomy are studied.**

12. ΓΙΑΤΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΗΣ

Η Ελληνική Γλώσσα και η Ελληνική Γραφή ήταν διεθνείς από τους χρόνους του Μ. Αλέξανδρου μέχρι της πτώσης της Κωνσταντινούπολης. Κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας η Ελληνική Γλώσσα και η ελληνική Γραφή έπαψαν σιγά-σιγά να είναι διεθνείς και τα αρχαία κείμενα στην Ευρώπη κατά την περίοδο του Μεσαίωνα θεωρούντο ακατανόητα, κάτι όπως τα ιερογλυφικά. Στη συνέχεια έγιναν διεθνείς γλώσσες η Γαλλική, η Αγγλική κ.α., όμως, επειδή είναι πάρα πολύ δύσκολες στην εκμάθησή τους, δεν έτυχαν μεγάλης διεθνούς αποδοχής. Προ αυτού κάποιοι άνθρωποι των γραμμάτων πρότειναν την επαναφορά της αρχαίας Ελληνικής ή της Λατινικής ως διεθνούς γλώσσας. Ωστόσο η ιδέα αυτή απορρίφτηκε (λέγεται μάλιστα ότι σε ένα συνέδριο που έγινε για το σκοπό αυτό η απόρριψη έγινε με διαφορά μιας μόνο ψήφου) με το αιτιολογικό ότι και οι δυο γλώσσες είναι νεκρές και ως εκ τούτου δεν καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες. Παράλληλα ειπώθηκαν διάφορα ψεύδη, αυτά που θα δούμε πιο κάτω. Έτσι κάποιοι άλλοι άνθρωποι των επιστημών (γιατροί, δικηγόροι κ.α.) προσπαθήσανε να λύσουν το πρόβλημα με τεχνητές γλώσσες και γραφές και έτσι προέκυψαν οι τεχνητές διεθνείς γλώσσες-γραφές: εσπεράντο, interlingua κ.α. Οι γλώσσες αυτές στηρίζονται σε ρίζες-θέματα λέξεων από πολλές γλώσσες και κυρίως τη λατινική

Ωστόσο οι γλώσσες και οι γραφές αυτές, επειδή δεν είναι φυσικές, αποδείχθηκαν τελικά ότι το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να βοηθήσουν στη διεξαγωγή ενός απλού διαλόγου και τίποτα περισσότερο. Επομένως, αφού υπάρχει η ανάγκη για καθιέρωση μια γλώσσας ως διεθνούς,

η μόνη σωστή λύση είναι η καθιέρωση και πάλι της (νέας) ελληνικής ως διεθνούς.

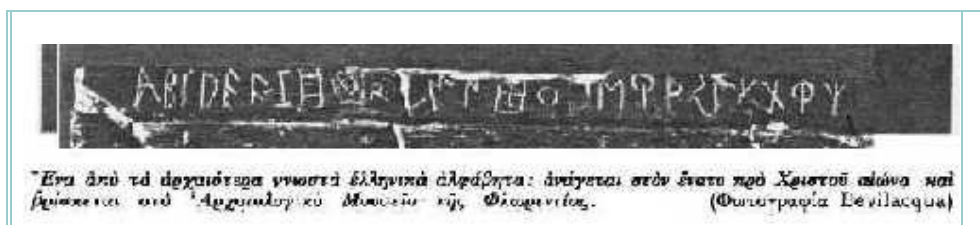
Φυσικά η Ελληνική Γλώσσα δεν είναι νεκρή, αφού υπάρχει η Νέα Ελληνική, η οποία είναι καλύτερη και από την αρχαία, αφού κουβαλάει όλη την αρχαία κληρονομιά και συνάμα έχει δημιουργήσει και δικά της στοιχεία.

13. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ (ΓΡΑΜΜΙΚΗ) ΓΡΑΦΗ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΗ (ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ) ΓΡΑΦΗ

Ο Διόδωρος Σικελιώτης (3,67, 5 - 57 και 5, 74), όπως είδαμε στο προηγούμενο Κεφάλαιο, αναφέρει ότι στην Ελλάδα πριν από τη σημερινή γραφή υπήρχε η Πελασγική Γραφή (= αυτή που ο Έβανς ονόμασε Γραμμική) και κάποια στιγμή μετά ο Κάδμος (ο οικιστής της Θήβας) έφερε στην Ελλάδα από τη Φοινίκη τη φοινικική γραφή, την οποία χρησιμοποίησε ο ποιητής Λίνος, γεγονός που ήταν η αιτία να λέγεται πως οι Φοινικές βρήκαν τα γράμματα, ενώ η αλήθεια είναι ότι τα γράμματα δεν είναι έργο των Φοινικών, όπως λέγεται, αλλά των Πελασγών, τα οποία ιδιοποιήθηκαν οι Φοινικές, όταν λόγω κατακλυσμού αφανίστηκαν τα ελληνικά γραπτά μνημεία, ενώ αυτοί απλώς μεταβάλανε το σχήμα τους. Επίσης ο Άγγλος αρχαιολόγος Έβανς, όπως είδαμε στο προηγούμενο Κεφάλαιο, αναφέρει ότι γραφή που υπήρχε πριν από τη σημερινή στην Ελλάδα, η Γραμμική Γραφή ή άλλως Πελασγική, χρονολογείται από το 1500 -1200 π.Χ. , την οποία αποκρυπτογράφησε ο Μ. Ventris και απέδειξε ότι η γραφή αυτή, η Γραμμική Γραφή Β΄, παριστάνει ελληνικές λέξεις.

Επομένως η σημερινή ελληνική γραφή επινοήθηκε μετά το 1200 π.χ., ήτοι επί εποχής μεταξύ Τρωικού πολέμου (1200 π.Χ.) και της καθόδου Δωριέων (1100 π.Χ.).

Αρχικά, επειδή οι αρχαίοι Έλληνες δεν ήταν ένα ενιαίο κράτος, αλλά κάθε πόλη ήταν και από ένα κράτος: Αθήνα, Σπάρτη κλπ, δεν είχαν και κοινό αλφάβητο-σύστημα γραφής, αλλά κάθε κράτος-πόλη είχε και τα δικά, όμως σχετικά κάπως μεταξύ τους. Όλα τα αλφάβητα αυτά ήταν φθογογραφικά. Γράφουν και τα σύμφωνα και τα φωνήεντα των λέξεων με γράμματα και χωρίς τη σημερινή ορθογραφία, όμως τα γράμματά αυτά δεν είναι τα ίδια σε όλα τα εν λόγω αλφάβητα. Για παράδειγμα στους Κρήτες (επιγραφή Γόρτυνας, 5ος αι. π.Χ.) το γράμμα Ι αντιπροσωπεύει το φθόγγο ζ και όχι το φθόγγο ι. Επίσης εκεί το γράμμα S = ιώτα και όχι σίγμα, το γράμμα Λ = γάμα και όχι λάμδα, το γράμμα Γ = λάμδα και όχι γ-άμα....: COΓΙΑΤΑΝ (πολιάταν), ΑΣΑΛΟΡΕΥΟΝΤΣ (απαγορεύοντι), ΚΑΣ (και), ΕΝΑΜ (ένας), ΔΣΚΑΜ (δίκας), ΚΡΕΜΑΤΑ (κρέματα - χρήματα)... Επίσης εκεί που οι Ίωνες έβαζαν το γράμμα Η αντί του Ι στον πληθυντικό των αρσενικών, οι άλλοι έβαζαν το ΕΙ: ΙΠΠΗΣ (Ιωνικά) = ΙΠΠΕΙΣ (δωρικά).

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ, 1000/900 Π.Χ.

Όλα τα αρχαία ελληνικά αλφάβητα κατάγονταν από την αρχαιότερη γραφή που είχαν, τη πελασγική ή άλλως Γραμμική, που αρχικά ήταν ιδεογραφική και μετα έγινε φωνογραφική.

Ακολουθως και **κατά** τον 6/5ο αι. π.Χ. οι ελληνικές πόλεις-κράτη καταργούν τα αλφάβητά τους και καθιερώνουν ως κοινό το Ιωνικό, το οποίο είχε στο μεταξύ εφεύρει τα ομόφωνα γράμματα Ω και Ο, ΑΙ = Ε, Ι = Η = Υ = ΟΙ = ΕΙ = ΥΙ με τα οποία γράφουμε με κανόνες τα φωνήεντα των λέξεων για να υποδείχνουμε την ετυμολογία των λέξεων (μέρος λόγου, αριθμό, πτώση κλπ) , ώστε έτσι να διακρίνονται οι ομόηχες. Επίσης από την εποχή αυτή και εξής οι λέξεις γράφονταν με κενό μεταξύ τους και πάντα από δεξιά προς αριστερά (= αντίθετα με τη φοινικική) και όχι βουστροφηδόν, όπως γίνονταν πριν.

Ακολουθως επινοούνται από τους αλεξανδρινούς γραμματικούς τα ορθογραφικά σημεία (= τα πνεύματα, τα τονικά σημάδια, τα διαλυτικά κλπ), τα οποία αναμορφώθηκαν πριν από λίγα χρόνια από τους δημοτικιστές συγγραφείς, κατά τα έτη 1974 – 1982 μ.Χ., οι οποίοι από τη μια κατάργησαν τα πνεύματα, την υπογεγραμμένη και τα τονικά σημεία και από την άλλη επινόησαν το μονοσημαδιακό σύστημα τονισμού .

Ακολουθως επινοούνται από τους βυζαντινούς γραμματικούς τα μικρά γράμματα. Σωστότερα καταργούνται όλα τα γράμματα του κοινού αλφάβητου και επινοούνται τα κεφαλαία: Α, Β, Γ... και μικρά γράμματα: α, β, γ....., με τα οποία γίνεται διάκριση αφενός των προτάσεων μεταξύ τους και αφετέρου των κυρίων ονομάτων από τα κοινά και τις κοινές λέξεις, πρβ π.χ. αγαθή & Αγαθή, κόκκινος & Κόκκινος...

Επομένως η Ελληνική Γραφή είναι ένα διαχρονικό δημιούργημα των ανθρώπων των γραμμάτων της Ελλάδας, το οποίο χρονολογείται ήδη από το 1200/900 π.Χ. και το οποίο μέχρι να ολοκληρωθεί έφθασε μέχρι και των ημερών μας.

14. ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ

ΑΤΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

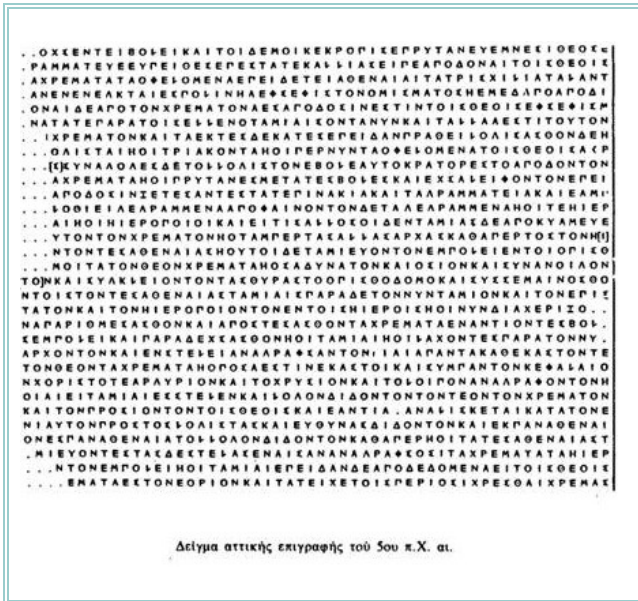
ψηφία: **Α Β Λ Δ Ε Σ Ι Θ Σ Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ**

προφορά: α β γ δ ε ζ θ ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ ι φ χ

Στο αττικό αλφάβητο, το οποίο μοιάζει κάπως με το λατινικό, τα γράμματα: Λ = [γ], L = [λ], Ι = [ζ], Σ = [ι]. Ο φθόγγος [υ] γράφεται δίψηφα ΟΥ, δηλ. ως και σήμερα. Δεν υπάρχουν τα στοιχεία Ξ, Ψ, Ω, Η, υπάρχουν όμως τα: Υ = ΕΙ = ΟΙ = ι, ΑΙ = ε, ΜΜ, ΝΝ, ΣΣ, ΤΤ.. και γι αυτό και εδώ η ορθογραφία είναι λιγότερη - ευκολότερη.

Η ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ ΣΤΗΛΗ

Με κενό μεταξύ των λέξεων και με τα γράμματα Γ Λ Ζ αντί των Λ Λ Ι του αρχαίου αττικού αλφάβητου, η εν λόγω επιγραφή (η στήλη Παναθηναίων) γίνεται:

Δείγμα αττικής επιγραφής του 5ου π.Χ. αι.

(ΕΔ)ΟΧΣΕΝ ΤΕΙ
 ΒΟΛΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙ ΔΕΜΟΙ
 ΚΕΚΡΟΠΙΣ ΕΠΡΥΤΑ-
 ΝΕΥΕ ΜΝΕΣΙΘΕΟΣ Ε-
 (Γ)ΡΑΜΜΑΤΕΥΕ ΕΥΠΕΙ-
 ΘΕΣ ΕΠΕΣΤΑΤΕ ΚΑΙ
 ΚΑΛΛΙΑΣ ΕΙΠΕ ΑΠΟΔΟ-
 ΝΑΙ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΤΑ
 ΧΡΕΜΑΤΑ ΤΑ ΟΦΕΛΟ-
 ΜΕΝΑ ΕΠΕΙΔΕ ΤΕΙ Α-
 ΘΕΝΑΙΑΙ ΤΑ ΤΡΙΣΧΙΛΙΑ
 ΤΑΛΑΝΤ(Α)
 ΑΝΕΝΕΝΕΓΚΤΑΙ ΕΣ
 ΠΟΛΙΝ ΗΑ ΕΦΣΕΦΙΣΑ-
 ΝΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ ΗΕ-
 ΜΕΔΑΠΟ ΑΠΟΔΙ(Δ)Ο-
 ΝΑΙ ΔΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΕ-
 ΜΑΤΟΝ Α ΕΣ ΑΠΟΔΟ-
 ΣΙΝ ΕΣΤΙΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ

ΕΦΣΕΦΙΣΜ(Ε)ΝΑ ΤΑ ΤΕ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ ΟΝΤΑ ΝΥΝ ΚΑΙ Τ
 ΑΛΛΑ Α ΕΣΤΙΝ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚ ΤΕΣ ΔΕΚΑΤΕΣ ΕΠΕΙ-
 ΔΑΝ ΠΡΑΘΕΙ ΛΟΓΙΣΑΣΘΟΝ ΔΕ Η(ΟΙ) ΛΟΓΙΣΤΑΙ ΗΟΙ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΗΟΙ ΠΕΡ
 ΝΥΝ ΤΑ ΟΦΕΛΟΜΕΝΑ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ Α(Κ)Ρ(ΙΒΟ)Σ ΣΥΝΑΓΟΓΕΣ ΔΕ ΤΟΛ-
 ΛΟΓΙΣΤΟΝ Ε ΒΟΛΕ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ ΕΣΤΟ ΑΠΟΔΟΝΤΟΝ (ΔΕ) ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ
 ΗΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΣ ΜΕΤΑ ΤΕΣ ΒΟΛΕΣ ΚΑΙ ΕΚΣΑΛΕΙΦΟΝΤΟΝ ΕΠΕΙ(ΔΑΝ)
 ΑΠΟΔΟΣΙΝ ΖΕΤΕΣΑΝΤΕΣ ΤΑ ΤΕ ΠΙΝΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΕΑ-
 ΜΠΟΥ Α)ΛΟΘΙ ΕΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΑΠΟΦΑΙΝΟΝΤΟΝ ΔΕ ΤΑ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΗΟΙ
 ΤΕ ΗΙΕΡ(ΕΣ Κ)ΑΙ ΗΟΙ ΗΙΕΡΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΕΙ ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ ΟΙΔΕΝ ΤΑΜΙΑΣ ΔΕ
 ΑΠΟΚΥΑΜΕΥΕΝ ΤΟΥ)ΤΟΝ ΤΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΗΟΤΑΜΠΕΡ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΑΡΧΑΣ
 ΚΑΘΑΠΕΡ ΤΟΣ ΤΟΝ ΗΙ(ΕΡΟΝ) ΤΟΝ ΤΕΣ ΑΘΕΝΑΙΑΙΣ ΟΥΤΟΙ ΔΕ ΤΑΜΙΕΥΟ-
 ΝΤΟΝ ΕΜΠΟΛΕΙ ΕΝ ΤΟΙ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟΙ ΤΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΧΡΕΜΑΤΑ ΗΟΣΑ
 ΔΥΝΑΤΟΝ ΚΑΙ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΟΙΓΟΝ(ΤΟ)Ν ΚΑΙ ΣΥΓΚΛΕΙΟΝΤΟΝ ΤΑΣ
 ΘΥΡΑΣ ΤΟ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟ ΚΑΙ ΣΥΣΣΕΜΑΙΝΟΣ ΘΟΝΟΙΣ ΤΟΝ ΤΕΣ ΑΘΕ-
 ΝΑΙΑΣ ΤΑΜΙΑΙΣ ΠΑΡΑ ΔΕ ΤΟΝ ΝΥΝ ΤΑΜΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ
 ΤΟΝ ΗΙΕΡΟΠΟΙΟΝ ΤΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΗΙΕΡΟΙΣ ΗΟΙ ΝΥΝ ΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟ(ΣΙ)Ν Α-
 ΠΑΡΙΘΜΕΣΑΣΘΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΕΣΑΣΘΟΝ ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΕΣ
 ΒΟΛ(Ε)Σ ΕΜΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΧΣΑΣΘΟΝ ΗΟΙ ΤΑΜΙΑΙ ΗΟΙ ΛΑΧΟΝΤΕΣ
 ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΝΥ(Ν) ΑΡΧΟΝΤΟΝ ΚΑΙ ΕΝ ΣΤΕΛΕΙ ΑΝΑΓΡΑΦΣΑΝΤΟΝ .ΙΑΙ
 ΑΠΑΝΤΑ ΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΗΟΠΟΣΑ ΕΣΤΙΝ
 ΕΚΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΝ ΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΟΡΙΣ ΤΟ ΤΕ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ
 ΧΡΥΣΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΑΝΑΓΡΑΦΣΑΝΤΟΝ ΗΟΙ ΑΕΙ ΤΑΜΙΑΙ ΕΣ
 ΣΤΕΛΕΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΔΙΔΟΝΤΟΝ ΤΕ ΟΝΤΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ
 ΠΡΟΣΙΟΝΤΟΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΕΑΝ ΤΙ ΑΠΑΝΑΛΙΣΚΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΝΙ-
 ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΣ ΛΟΓΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΑΣ ΔΙΔΟΝΤΟΝ ΚΑΙ ΕΚ ΠΑΝΑ-
 ΘΕΝΑΙΟΝΕΣ ΕΣ ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑ ΤΟΛΛΟΓΟΝ ΔΙΔΟΝΤΟΝ ΚΑΘΑΠΕΡ ΗΟΙ ΤΑ
 ΤΕΣ ΑΘΕΝΑΙΑΣ Τ(Α)ΜΙΕΥΟΝΤΕΣ ΤΑ ΔΕ ΣΤΕΛΑΣ ΕΝ ΑΙΣ ΑΝΑΝΑΓΡΑΦΣΟΣΙ
 ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΤΑ ΗΙΕ-Ρ(Α ΘΕ)ΝΤΟΝ ΕΜΠΟΛΕΙ ΗΟΙ ΤΑΜΙΑΙ ΕΠΕΙΔΑΝ ΔΕ
 ΑΠΟΔΕΔΟΜΕΝΑ ΕΙ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ (ΤΑ ΧΡ)ΕΜΑΤΑ ΕΣ ΤΟ ΝΕΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ
 ΤΕΙΧΕ ΤΟΙΣ ΠΕΡΙΟΣΙ ΧΡΕΣΘΑΙ ΧΡΕΜΑΣ

(Η σωστή μεταγραφή της Αττικής επιγραφής του 5ου π.Χ. αι.)

ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΣ ΑΝΩ ΓΡΑΦΗ:

1) Στην αρχαία αττική γραφή δεν υπήρχαν τα τονικά σημάδια, τα πνεύματα και τα ορθογραφικά σημάδια κι το που τονίζεται μια λέξη φαίνεται - γίνεται γνωστό από πείρας, όπως γίνεται και σήμερα στη λατινική.

2) Η αρχαία αττική γραφή δεν υπήρχαν τα γράμματα Η, Ω = [ο], [ι], όμως υπήρχαν τα άλλα ομόφωνα γράμματα, δηλαδή τα: Υ = Ι = ΕΙ = ΟΙ., ΑΙ = Ε., κάτι όπως και στη λατινική με τα: γ = Ι = οε..., αε = ε... και για τον λόγο αυτό δε σημειώνονταν ορθογραφικά τα θηλυκά με -Η, τα ρήματα, τα επιρρήματα και η γενική πληθυντικού με το -Ω... Έτσι εδώ δε διακρίνονται ορισμένοι τύποι λέξεων, πρβ π.χ. ΠΑΝΤΩΝ, ΧΟΡΙΣ, ΤΟΛΛΟΛΙΣΤΩΝ... που σήμερα γράφουμε: ΠΑΝΤΩΝ, ΧΩΡΙΣ, ΤΩΛΛΟΓΙΣΤΩΝ (= των λογιστών)...

3) Στην αρχαία αττική γραφή με το γράμμα Η σημειώνονταν στην αρχαία αττική γραφή ό,τι κατόπιν με το σημάδι της δασείας, όπως π.χ. οι τύποι της αντωνυμίας (Η)ΟΣ,Η,Ο...

4) Η προφορά των γραμμάτων της ως άνω επιγραφής ήταν ως σήμερα, δηλαδή: Το γράμμα Ε με προφορά πάντα <ε>: ΕΠΕΙΔΑΝ, ΕΙΠΕ, ΕΣΤΙΝ... Το γράμμα Υ με προφορά τότε «ι» και τότε φ/β: ΕΥΘΥΝΑΣ, ΧΡΥΣΙΟΝ, ΣΥΝ, ΠΡΥΤΑΝΕΥΕ... Το γράμμα Ο με προφορά πάντα <ο> και το ΟΥ με προφορά τότε [υ] και τότε [οϊ]: ΤΟΥΤΩΝ, ΠΕΡΙΟΣΙ, ΒΟΛΕΙ, ΤΟΣ, ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΙΣ....

Τα ΑΙ ΥΙ ΕΙ ΟΙ ΟΥ ΑΥ ΕΥ ΗΥ προφέρονταν όπως και σήμερα, δηλ. άλλοτε ήταν τα δίψηφα γράμματα: αι = [ε], ει = υι = οι = [ι], ου = [υ] και άλλοτε τα συμπλέγματα: αι, ει, υϊ, οϊ, οϋ. Ωστόσο εδώ το πώς ακριβώς προφέρονταν σε μερικές λέξεις δεν διακρίνεται, επειδή δεν υπάρχουν τα διαλυτικά και το τονικό σημάδι. Τότε το πως προφέρονταν διακρινόταν από πείρας ή όπως γίνεται σήμερα, όταν γράφουμε μόνο με τα κεφαλαία γράμματα.

Τα LL (= λλ), NN, MM, TT, ΛΛ (= γγ),... προφέρονταν ως σήμερα και έμπαιναν στις λέξεις με τους ίδιους ως σήμερα κανόνες. Δηλαδή: η αφομοίωση N + P, M, N, Λ = PP MM, NN, ΛΛ, Π, Β, Φ + M = MM, η σύνθλιψη N + K, Γ, Χ = ΓΚ, ΓΓ, ΓΧ, N + Π, Β, Φ = ΜΠΩ, ΜΒ, ΜΦ, N + Σ = ΣΣ.: ΕΝ-ΠΟΛΕΙ > ΕΜΠΟΛΕΙ, ΣΥΝ-ΣΕΜΑΙΝΟΣ > ΣΥΣΣΕΜΑΙΝΟΣ (συν + σημαίνω), ΣΥΝΚΛΕΙΟΝΤΩΝ > ΣΥΓΚΛΕΙΟΝΤΩΝ (συγκλειώντων), ΣΥΝΠΑΝΤΟΣ > ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ, ΓΕΓΡΑΦΜΕΝΑ > ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ....

Με τα γράμματα NN MM... σημειώνονταν και η εξωτερική αφομοίωση: ΤΩΝ ΛΟΛΙΣΤΩΝ > ΤΟΛΛΟΛΙΣΤΩΝ = των λογιστών, ΤΩΝ ΛΟΛΩΝ (των λόγων > ΤΟΛΛΟΛΩΝ, ΕΑΝ ΠΟΥ > ΕΑΜΠΟΥ, ΕΝ ΠΟΛΕΙ > ΕΜΠΟΛΕΙ..., κάτι που δε σημειώνεται σήμερα: την μάνα > τη μάνα, το(ν) λόγο...

5) Τα δυσμφωνικά γράμματα Ξ = [κσ], Ψ = [κσ] δεν υπήρχαν στην αρχαία αττική γραφή. Τα συμπλέγματα [κσ], [κσ] εδώ γράφονται με ΚΣ ΓΣ ΧΣ ΠΣ ΦΣ ΒΣ, ανάλογα με την παραγωγή τους: ΠΑΡΑΔΕΧΣΑΣΘΩΝ (παραδέχομαι), ΑΝΑΓΡΑΦΣΑΝΤΩΝ (= αναγραφσάντων),...

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΔΙΠΥΛΟΥ 750 Π.Χ.,

ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΚΕΝΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ Λ, Σ ΑΝΤΙ ΤΩΝ Λ, Σ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΝΕΤΑΙ: «**(Η)ΟΣ ΝΥΝ ΟΡΧΕΣΤΟΝ ΠΑΝΤΟΝ ΑΤΑΛΟΤΑΤΑ ΠΑΙΖΕΙΝ ΤΟΤΟ ΔΕΚΑΝ ΜΙΝ..**»

Η ΛΕΞΗ ΠΑΝΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑ ΩΣ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ -Ω, ΔΗΛΑΔΗ ΠΑΝΤΩΝ. Η ΛΕΞΗ ΟΡΧΕΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΓΕΝΙΚΗ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗ ΚΑΙ ΩΣ ΑΠ' ΑΥΤΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ -Ω, ΔΗΛΑΔΗ ΟΡΧΕΣΤΩΝ. ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΟΡΧΕΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΤΟ ΕΓΙΝΑΝ ΣΗΜΕΡΑ ΟΡΧΗΣΤΩΝ & ΤΟΥΤΟ.

ΑΤΤΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ 6^{ΟΥ} Π.Χ. ΑΙ.

Αττική επιγραφή (μέσα του 6. αι. π.Χ.)

Με κενό μεταξύ των λέξεων και με τα γράμματα Λ, Σ αντί των L, S του αρχαίου αττικού αλφάβητου η εν λόγω επιγραφή γίνεται: «**SEMA ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΑΣ ΚΟΡΕ ΚΕΚΛΕΣΟΜΑΙ ΑΙΕΙ ΑΝΤΙ ΓΑΜΟΥ ΠΑΡΑ ΘΕΟΝ ΤΟΥΤΟ ΛΑΧΟΣ ΟΝΟΜΑ**».

Η λέξη SEMA προφέρεται «σέμα», η οποία με τροπή νεώτερα του φθόγγου Ε σε Ι = ορθογραφικά Η έγινε ΣΗΜΑ = προφορά «σίμα». Η λέξη ΚΟΡΕ προφέρεται «κόρε» και με τροπή νεώτερα του φθόγγου Ε σε Ι = ορθογραφικά Η γίνεται ΚΟΡΗ...

ΚΥΛΙΞ 5/4^{ΟΥ} Π.Χ. ΑΙ.
ΜΕ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΑΤΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

ΑΡΧΑΙΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Κρη- τικά	Α	Β	Γ, Λ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι, Σ	Κ
Κοινά	α	β	γ	δ	ε	ζ	η	τ	ι	κ

Κρητικά	Λ	Μ	Ν	Ξ	Ο	Ρ	Σ	Τ	Υ, Ψ	
Κοινά	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ	σ	τ	ου/γ

Εδώ δεν υπάρχουν: τα μικρά και κεφαλαία γράμματα, τα τονικά σημάδια και τα ομόφωνα γράμματα Ω, Η. Υπάρχουν τα ομόφωνα γράμματα Ε & ΑΣ = ε, Σ & Υ = ι. Ο φθόγγος υ γράφεται μονόψηφα, δηλαδή Ψ (Λατινικά U) και όχι ΟΥ, όπως ως σήμερα. Το γράμμα Ι αντιπροσωπεύει το φθόγγο ζ και όχι το φθόγγο ι, το Σ = ι και όχι σ, το Λ = γ και όχι λ, το Γ = λ και όχι γ, το Μ/ = [μ]..... ΑΣ = [ε], ΕΣ = [ι] ΟΣ = [ι], ΥΣ = [ι].....: ΣΟΓΙΑΤΑΝ (πολιάταν), ΑΣΑΛΟΡΕΥΟΝΤΣ (απαγορεύοντι), ΚΑΣ (και), ΕΝΑΜ (ένας), ΔΣΚΑΜ (δίκας), ΚΡΕΜΑΤΑ(κρέματα - χρήματα), ΑΡΕΜΟΝ (αρέσον), ΣΑΣΝΕΘΑΣ (παίνεθαι), ΑΡΛΥΡΙΟΝ (αργύριον), ΤΟΥΤΟΝ (= τούτον & τούτων), ΑΝΤΡΟCΙΝΟΜ (= ανθρώπινος)....

ΣΟΓΙΑΤΑΝ (πολιάταν), ΑΣΑΛΟΡΕΥΟΝΤΣ (απαγορεύοντι), ΚΑΣ (και), ΕΝΑΜ (ένας), ΔΣΚΑΜ (δίκας), ΚΡΕΜΑΤΑ(κρέματα - χρήματα), ΑΡΕΜΟΝ (αρέσον), ΣΑΣΝΕΘΑΣ (παίνεθαι), ΑΡΛΥΡΙΟΝ (αργύριον)....

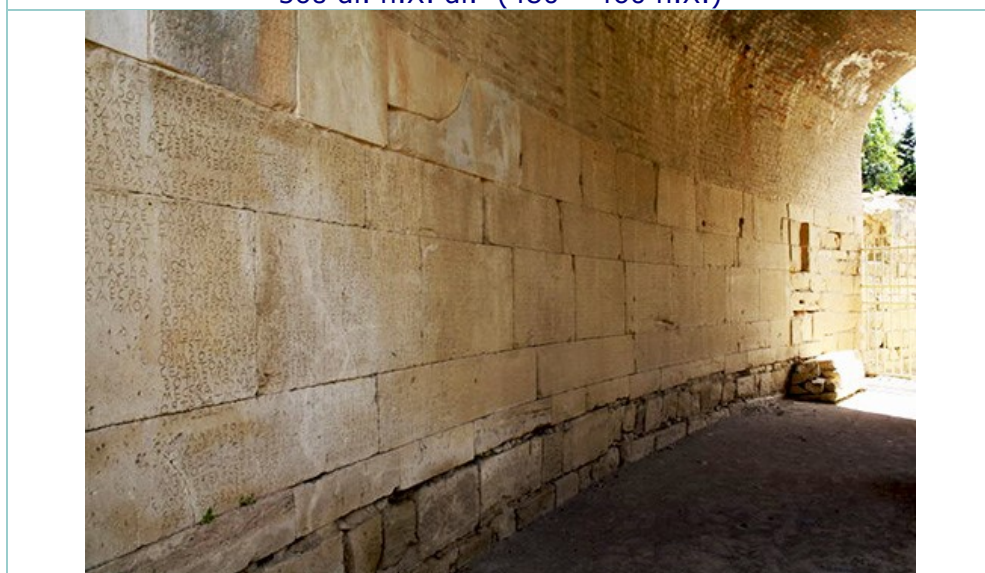
ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΔΗΡΟΥ ΚΡΗΤΗΣ, 7ΟΥ Α. Π.Χ.

Επιγραφή Πραισού Κρήτης, 7ου αι. π.Χ.

Νομικός Κώδικας της Γόρτυνας χρονολογείται από το πρώτο μισό του 5ου αι. π.Χ. αι. (480 – 460 π.Χ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο ΟΙ ΣΥΛΛΑΒΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ: ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ, Ε- ΒΡΑΙΚΗ, ΑΡΑΒΙΚΗ, ΠΕΡΣΙΚΗ Κ.Α.

1. ΟΙ ΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΣΥΛΛΑΒΙΚΕΣ Ή ΣΥΜΦΩΝΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΦΘΟΓΓΙΚΕΣ

Συλλαβικές γραφές με την κυριολεκτική έννοια της λέξης **δεν υπάρχουν**, γιατί οι διαφορετικές συλλαβές σε όλες τις γλώσσες είναι πάρα πολλές οπότε δεν είναι δυνατόν να υπάρξει γραφή που να έχει τόσα γράμματα όσες και οι διαφορετικές συλλαβές, επειδή δεν πρόκειται κανείς να θυμάται τα γράμματά αυτά και να τα χειρίζεται σωστά. Οι καλούμενες σήμερα συμφωνικές ή συλλαβικές γραφές: Φοινικική, Εβραϊκή, Αραβική κ.α. είναι στην πραγματικότητα φθογγικές γραφές που απλώς στα αλφάβητά τους έχουν γράμματα μόνο για τα σύμφωνα, επειδή τα φωνήεντα τα γράφουν με σημεία, τα οποία αφενός μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα που έχουν φωνήεν ή παραλείπονται, όταν εννοούνται κ.α., όπως θα δούμε αναλυτικότερα πιο κάτω, οπότε έτσι δίδεται η εντύπωση ότι οι γραφές αυτές είναι συλλαβικές, ενώ είναι φθογγικές και όπου «ο ψύλος γίνεται ελέφαντας».

2. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ, ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗΣ

Στο αλφάβητο της φοινικικής γραφής υπάρχουν 22 γράμματα από τα οποία κανένα δεν είναι φωνήεν, επειδή τα φωνήεντα σημειώνονται στη γραφή με σημεία (κουκίδες ή παύλες), που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα. Τα 20 από αυτά τα γράμματα είναι για τους φθόγγους σύμφωνα και τα δυο, το άλεφ (Κ) και το αγίν (Ο), είναι απρόφερτα, τα οποία είναι όχι όπως το ελληνικό γράμμα άλφα και το ελληνικό γράμμα όμικρον ή οποιοδήποτε άλλο ελληνικό γράμμα, αλλά άφωνα, τα οποία μπαίνουν αρχικά των λέξεων που αρχίζουν από φωνήεν και συνεπώς δεν έχουν σύμφωνο, για το λόγο και με τον ειδικό τρόπο που θα δούμε πιο κάτω.

𐤀	𐤁	𐤂	𐤃	𐤄	𐤅	𐤆	𐤇	𐤈	𐤉
aleph	beth	gimel	daleth	he	waw	zayin	heth	teth	
·	b	g	d	h	w	z	h	t	
𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓
yod	kaph	lamed		mem	nun	samekh			
y	k	l		m	n	s			
𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	𐤘	𐤙	𐤚	𐤛	𐤜	𐤝
ayin	pe	sade	qoph	resh	shin	taw			
·	p	s	q	r	sh/s	t			

ΦΟΙΝΙΚΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Τα γράμματα του αλφάβητου έχουν σχήμα και όνομα (πρότυπη λέξη) το σκίτσο ενός ζώου ή πράγματος που ως εξής: alef = *κεφαλή αγελαδας*, beth = *οικία*, gimel = *καμήλα*, daleth = *θύρα* he = *άγνωστο*, baβ = *καρφή*, zaγιν = *όπλο*, xeθ = *περίβολος*, teθ = *φράκτης*, iont

= χείρα, καφ = παλάμη, Λαμεντ = βούκεντρο (μαστίγιο), μεμ = ύδωρ, νουν = ιχθύς ή φίδι, σαμεξ = άγνωστο, αγιν = μάτι, πε = στόμα, σαδε = άγνωστο, κοφ = άγνωστο, ρες = κεφάλι, σιμ = δόντι, ταβ = σημείο.

Στις γραφές (φοινικική, εβραϊκή, αραβική κ.α.), κάτι που ισχύει και στη λατινική γραφή, όχι όμως στην ελληνική, ως σύμφωνα λογίζονται και τα δισυμφωνικά (βραχυγραφίας, συμπλέγματα): b= μπ, d = ντ, g= γκ, z =τσ, j = τζ.

Τα ληκτικά σύμφωνα k m n p c έχουν και μια δεύτερη, τελική, μορφή, όταν βρίσκονται στο τέλος της λέξης, κάτι όπως το ληκτικό -ς στην ελληνική.

Οι λέξεις γράφονται - διαβάζονται από τα δεξιά προς τα αριστερά, δηλαδή αντίθετα από ό,τι στην ελληνική, που εκεί οι λέξεις γράφονται-διαβάζονται από τα αριστερά προς τα δεξιά.

Τα γράμματα (που είναι μόνο για τα σύμφωνα, πλην δυο) των γραπτών λέξεων στις σημιτικές γραφές (φοινικική, εβραϊκή, αραβική κ.α.) διαβάζονται, όπως υποδειχνει το αλφάβητο, κάτι όπως γίνεται και στην ελληνική γραφή και κάτι που δεν ισχύει στην αγγλική γραφή λόγω ιστορικής γραφής:

άλεφ = άφωνο, αντιστοιχεί στην ελληνική ψιλή (´)

μπέθ προφέρεται όπως το λατινικό d = ελληνικά μπ,
γκίμελ προφέρεται όπως το λατινικό g = ελληνικό γκ,
ντάλεντ προφέρεται όπως το λατινικό d = ελληνικό ντ,
χε προφέρεται λεπτά, όπως τό αγγλικό h στη λέξη hotel,
βάβ προφέρεται όπως το ελληνικό β,
ζάγιν προφέρεται όπως το ελληνικό ζ,
χέθ προφέρεται δασύ χ, όπως το ελληνικό χ στη λέξη χρονος
τέτ προφέρεται όπως το ελληνικό τ,
γιόντ προφέρεται όπως το ελληνικό γ,
χιάφ προφέρεται όπως το ελληνικό χ στη λέξη χέλι,
λάμεδ προφέρεται όπως το ελληνικό λ,
μέμ προφέρεται πως το ελληνικό μ,
νουν προφέρεται όπως το ελληνικό ν,
σάμεχ προφέρεται όπως το ελληνικό σ/ξ,

άγιν = άφωνο, αντιστοιχεί στην ελληνική δασεία (´´),

παί/φαι προφέρεται όπως το ελληνικό φ,
τσάδαι προφέρεται τσ, όπως το γερμανικό z (π.χ. zehh),
κωφ προφέρεται όπως το ελληνικό κ,
ρες προφέρεται όπως το ελληνικό ρ,
σίν προφέρεται όπως το ελληνικό σ,
σείν προφέρεται όπως το ελληνικό σ δασύ,
τάβ προφέρεται όπως το ελληνικό θ.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ ΣΤΗ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Τα 13 σημεία για τα φωνήεντα στην εβραϊκή γραφή που είναι όμοια με φοινικική

Τα φωνήεντα (οι φθόγγοι: α, ε, ο, ι, ου) στη φοινικική γραφή, όπως και σε πολλές αρχαίες γραφές: εβραϊκή, αραβική κ.α. σημειώνονται με σημεία (= μικρότερα σε μέγεθος σύμβολα από αυτά των συμφώνων) που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα που έχουν φωνήεν. Στην περίπτωση που έχουμε λέξη που αρχίζει από φωνήεν και συνεπώς δεν έχει σύμφωνο, π.χ. το Α στη λέξη Α-λέξανδρος, βάζουμε στη θέση αυτού του αρκτικού φωνήεντος το άφωνο

γράμμα άλεφ (κ) είτε το άφωνο γράμμα αγίν (ο) που υπάρχουν ως βοηθητικά στο αλφάβητο και πάνω από αυτά βάζουμε το ανάλογο σημείο του φωνήεντος. Το γράμμα άλεφ το βάζουμε σε μια συγκεκριμένη ομάδα λέξεων και το γράμμα αγίν σε μια άλλη συγκεκριμένη ομάδα λέξεων για διάκρισή τυχόν ομόηχων λέξεων. Τα γράμματα άλεφ και αγίν χρησιμοποιούνται μόνο στην αρχή των λέξεων και είναι άσχετα με τα ελληνικά άλφα και γιώτα ή άλλο ελληνικό γράμμα.

Σημειώνεται ότι:

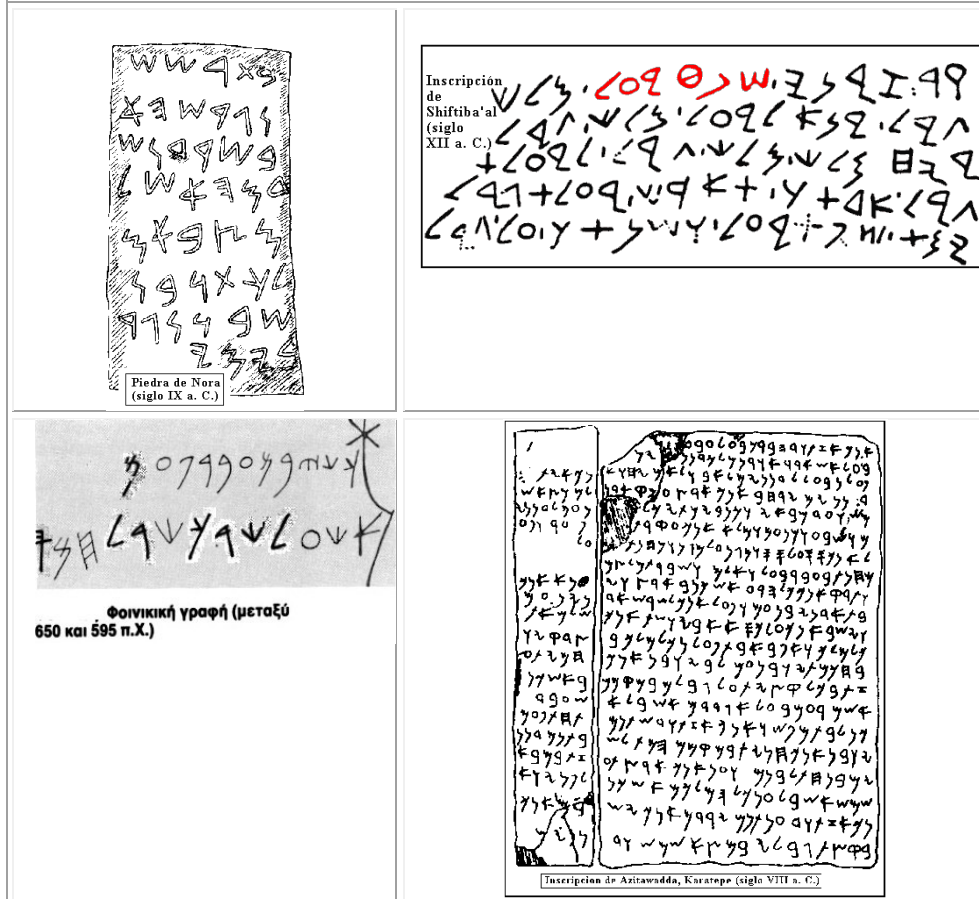
Α) Η αιτία που σε πολλές αρχαίες γραφές υπήρχαν (Φοινικική, Εβραϊκή, Αραβική κ.α.) υπάρχουν αφενός δισυμφωνικά (βραχυγραφίας) σύμφωνα, ήτοι τα b=μπ, d= ντ, g=γκ, z= τζ... και αφετέρου τα φωνήεντα γράφονται όχι με γράμματα, αλλά με σημεία, που αυτά παραλείπονταν στις γραφές για τους έμπειρους, είναι/ήταν για εξοικονόμηση γραφικού χώρου, επειδή αρχικά αφενός ήταν δυσεύρετος και αφετέρου δεν ήταν εύκολο να γίνουν μικρά τα γράμματα λόγω του ότι δεν είχαν επινοηθεί ακόμη τα μολύβια, οι πένες κ.α. Για τον ίδιο λόγο δεν αφήνεται κενό μεταξύ των λέξεων, τα σύμφωνα ενίοτε ενώνονται μεταξύ τους κ.α.

Β) Η σημείωση των σημείων των φωνηέντων στις συμφωνικές γραφές πολλές φορές, όχι όμως πάντα, παραλείπονταν στα κείμενα για έμπειρους, γιατί τα φωνήεντα, με το τρόπο που γράφονται εδώ οι λέξεις, στους έμπειρους στη γλώσσα εννοούνται. Γράφοντας το αρκτικό φωνήεν της λέξης, αν έχει, και όλα τα σύμφωνα, τα υπόλοιπα φωνήεντα εννοούνται (αυτό και από τις άλλες λέξεις που υπάρχουν πριν και μετά τη λέξη αυτή), πρβ π.χ. στην ελληνική γραφή: «Μγσ Αλκσντρς, γνκ αλκσντρ, νσ Κρτ, κρτκς αντρ= Μέγας Αλέξανδρος, γυναίκα Αλεξάνδρα, νησί Κρήτη, κρητικός άντρας...

Το ποια ήταν επακριβώς τα σημεία με τα οποία σημειώνονταν τα φωνήεντα στη φοινικική γραφή δεν τα γνωρίζουμε, γιατί αυτά παραλείπονταν στα κείμενα για έμπειρους και κείμενα για μη έμπειρους δε διασώθηκαν για να δούμε το πως και ποια ήταν αυτά. Ωστόσο στη εβραϊκή γραφή, που είναι γραφή που γίνεται με το φοινικικό αλφάβητο, βλέπουμε ότι αυτά τα σημεία υπάρχουν και είναι όχι τόσα όσα τα 5 φωνήεντα, αλλά 13, γιατί υπάρχουν και τα διπλά ή άλλως μακρά φωνήεντα: αα, εε, οο, ιι, ουου, καθώς και τα συνεχόμενα διαφορετικά ή άλλως δίχρονα φωνήεντα: αε, εα,

οα, ει... Και επειδή από τη μια η φοινικική γλώσσα είναι νεκρή και προ αυτού δεν ξέρουμε πως επακριβώς προφέρονται οι λέξεις της και από την άλλη έχουν παραλειφθεί τις πινακίδες τα σύμβολα σημεία των φωνηέντων, δε μπορούμε να διαβάσουμε πιστά σήμερα τις λέξεις που έχουν γραφτεί με τη φοινικική γραφή.

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

2. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΜΕ ΤΗ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ

Συγκρίνοντας την Ελληνική γραφή με τις σημιτικές γραφές (φοινικική, αραβική, εβραϊκή κ.α.) βλέπουμε ότι στις σημιτικές γραφές:

Α) Δεν υπάρχουν διαφορετικά κεφαλαία και μικρά γράμματα, όπως υπάρχουν στην ελληνική τα Α(α), Β(β)... και με τα οποία διακρίνουμε τις προτάσεις και τα κύρια ονόματα από τα κοινά.

Α) Δεν υπάρχουν γράμματα για τα φωνήεντα, όπως συμβαίνει στην ελληνική, αλλά σημεία που μπαίνουν πάνω ή κάτω από το σύμφωνο που έχει φωνήεν, που ενίοτε παραλείπονται, όταν εννοούνται. Για παράδειγμα στις π.χ. η λέξη «κριτικός» γράφεται ΚΡΤ'ΚΣ, ενώ στην ελληνική ΚΡΗΤΙΚΟΣ ή ΚΡΗΤΙΚΟΣ, ανάλογα με το τι εννοούμε. Και επειδή στις γραφές αυτές

γίνεται παράλειψη τοποθέτησης των σημαδιών για τα φωνήεντα για λόγους εξοικονόμησης γραφικής ύλης σήμερα δε μπορούμε να δούμε πώς ακριβώς προφέρονταν οι λέξεις που βλέπουμε γραμμένες στις αρχαίες επιγραφές, επειδή δεν έχουμε ακούσει την προφορά τους, ώστε να εικάσουμε ποια φωνήεντα έχει η κάθε μια γραπτή λέξη.

Γ) Υπάρχουν δυο γράμματα, το άλεφ και το αγίν, που δεν είναι όπως τα ελληνικά άλφα και όμικρον με τα οποία μοιάζουν, αλλά γράμματα άφωνα, που απλώς μπαίνουν αρχικά των λέξεων που αρχίζουν από φωνήεν, αφενός για να μπαίνουν πάνω ή κάτω από αυτά το ανάλογο σημείο των φωνηέντων και αφετέρου για διάκριση τυχών ομόηχων λέξεων, βάζοντας σε άλλες το άλεφ και σε άλλες το αγίν, κάτι όπως γινόταν στην αρχαία ελληνική με τα πνεύματα, όπως π.χ. η λέξη εις (με ψιλή = πρόθεση) και εις (με δασεία = αριθμός, το ένα).

Δ) Υπάρχουν τα δισυμφωνικά (για λόγους βραχυγραφίας) γράμματα Β = μπ, δ = ντ, γ = γκ, ζ = τζ, j = τσ, που δεν υπάρχουν στην ελληνική, επειδή αυτά στην ελληνική γραφή σημειώνονται αναλυτικά. Τα ελληνικά γράμματα β, γ, δ, είναι για άλλους φθόγγους: β = V, γ = gh, δ = dh.

Ε) Δεν υπάρχουν τα ομόηχα γράμματα Υ (υ) = Ι(ι) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει), Ω(ω) = Ο(ο), ΑΙ(αι) = Ε(ε) που υπάρχουν στην ελληνική γραφή για λόγους υπόδειξη της ετυμολογίας των λέξεων- διάκριση ομόηχων.

Συνεπώς άλλο συστημα γραφής η ελληνική γραφή και άλλο οι άλλες. Και η ελληνική και οι σημαντικές γραφές γράφουν την προφορά των λέξεων, όμως η ελληνική γράφει επιπλέον και την ετυμολογία τους με τη χρήση επιπλέον γραμμάτων, ήτοι των κεφαλαίων και μικρών Α(α), Β(β), καθώς και των ομόηχων Ω(ω) και Ο(ο), Ι(ι) και Η(η) και Υ(υ) και ΟΙ(οι), πρβ «λιπι» = ελληνικά ΛΕΙΠΕΙ & ΛΙΠΗ & ΛΟΙΠΟΙ & ΛΥΠΗ.., «λίρα» = λύρα και λίρα, «αγαθί» = Αγαθή και αγαθή και αγαθοί

Από τα πάρα πολλά γράμματα που έχει η ελληνική γραφή (τα 24 μικρά συν τα 24 κεφαλαία: Α(α), Β(β)... συν τα δίψηφα ΕΙ(ει) = ΟΙ(οι) = Ι(ι) = Υ(υ) = Η(η), ΜΜ, ΝΝ...) όμοια ή παρόμοια με τα φοινικικά είναι μόνο κάποια λίγα από τα σύμφωνα κεφαλαία, τα: Μ, Ν, Λ/Λ, Ι/Ζ, Σ/Σ, Κ, Ρ/Π, Τ, Θ. Και το ότι το φοινικικό και το ελληνικό αλφάβητο έχουν κάποια λίγα όμοια γράμματα οφείλεται όχι στο ότι οι Έλληνες αντέγραψαν το φοινικικό αλφάβητο, όπως λένε μερικοί, αλλά στο ότι όλα τα συστήματα (κώδικες) γλώσσας και γραφής έχουν γλωσσικά δάνεια και αντιδάνεια.

3. Η ΑΡΑΜΑΪΚΗ, Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΓΡΑΦΗ

Η Αραμαϊκή Γραφή αντικατέστησε την Ασσυριακή σφηνοειδή γραφή κατά τον 10/9^ο π.Χ. αι. και ακολούθως από το αραμαϊκό αλφάβητο δημιουργήθηκαν το εβραϊκό και το αραβικό. Στο **αραμαϊκό αλφάβητο** υπάρχουν 22 γράμματα, ίδια σχεδόν με το φοινικικό. Στην **αραμαϊκή γραφή** οι λέξεις γράφονται από αριστερά προς δεξιά και σε οριζόντιες σειρές, όπως και στη φοινικική γραφή, όπου βλέπε περισσότερα.

Στο εβραϊκό αλφάβητο, όπως και στο φοινικικό, υπάρχουν 22 γράμματα συν 5 παραλλαγές για τα 5 ληκτικά σύμφωνα khaf, mem, nun, fe, tzade. Από τα γράμματα αυτά κανένα δεν είναι για τα φωνήεντα, επειδή αυτά σημειώνονται με σημεία, τα 20 είναι για τα σύμφωνα και δυο, το άλεφ και το αγίν, είναι βοηθητικά για τη σημείωση των φωνηέντων, όπως γίνεται και στη φοινικική γραφή.

Τα γράμματα του εβραϊκού αλφάβητου έχουν όνομα όμοιο με αυτά του φοινικικού αλφάβητου, δηλαδή άλεφ, μπεθ... και απλώς είναι στο σχήμα λίγο τετραγωνισμένα. Τα γράμματα: μπέθ, γκιμελ, νταλεθ, χεθ, φ, τεθ με κουκίδα μέσα τους προφέρονται ως τα ελληνικά β-ήτα, γ-άμα, δ-έλτα, χ-ι, φ-ι, θ-ήτα και χωρίς κουκίδα όπως τα λατινικά b, g, d, h/ch, th (β/b, γ/g, δ/d, χ/κ, φ/π, θ/τ). Τα σύμφωνα που έχουν διαφορετικό σχήμα στο τέλος των λέξεων και διαφορετικό στην αρχή αναφέρονται δυο φορές στο αλφάβητο.

Τα φωνήεντα στην εβραϊκή γραφή σημειώνονται όχι με γράμματα, αλλά με σημεία, ήτοι με κουκίδες και παύλες, τα οποία μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα που έχουν φωνήεν.

ΕΒΡΑΪΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ (διαβάζεται από αριστερά προς δεξιά)								
ט	כ	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
Tet (T)	Chet (Ch)	Zayin (Z)	Vav (V/O/U)	He (H)	Dalet (D)	Gimel (G)	Bet (B/V)	Alef (Silent)
ס	ן	נ	מ	מ	ל	ך	כ	י
Samech (S)	Nun (N)	Nun (N)	Mem (M)	Mem (M)	Lamed (L)	Khaf (Kh)	Kaf (K/Kh)	Yod (Y)
ת	ש	ר	ק	ץ	צ	ף	פ	ע
Tav (T/S)	Shin (Sh/S)	Resh (R)	Qof (Q)	Tzade (Tz)	Tzade (Tz)	Fe (F)	Pe (P/F)	Ayin (Silent)

Στην περίπτωση που έχουμε λέξη που αρχίζει από φωνήεν και συνεπώς δεν έχει σύμφωνο, π.χ. το Α στη λέξη Αλέξανδρος, βάζουμε στη θέση του αρκτικούφωνήεντος το άφωνο γράμμα άλεφ είτε το άφωνο γράμμα αγίν που υπάρχουν ως βοηθητικά στο αλφάβητο, και πάνω από αυτά βάζουμε το ανάλογο σημείο

του φωνήεντος. Το γράμμα άλεφ το βάζουμε σε μια συγκεκριμένη ομάδα λέξεων και το γράμμα αγίν σε μια άλλη για διάκρισή τυχόν ομόηχων λέξεων. Τα γράμματα άλεφ και αγίν είναι άσχετα με τα ελληνικά αλφα και γιώτα ή άλλο ελληνικό γράμμα και τα οποία σε καμία άλλη περίπτωση δε χρησιμοποιούνται.

Έστω ότι έχουμε να γράψουμε την εξής πρόταση με λατινικούς χαρακτήρες: **wayehi kol haárec safá exat udvarim axadim**

(το λατινικό γράμμα "c" = "ts" όπως στις λέξεις τσάρος, **tzar**" και "h" = x = "ch" όπως στη λέξεις λοχίας, **Loch**):

Καταρχήν γράφουμε τα σύμφωνα, που είναι τα εξής: **wyh kl hrc sf xt wdvrm xdm**. Κατά δεύτερο σημειώνουμε με κουκίδα τα αρκτικά φωνήεντα στις λέξεις e-xact και a-xadim και τα δυο aa στη λέξη h-aa-rec. Και έχουμε: **wyhy kl h'rc sfh 'xt wdvrym 'xdym**

Αντικαθιστώντας τώρα τους λατινικούς χαρακτήρες με εβραϊκούς και την γραμμούλα (') με το γράμμα άλεφ, καθώς και γράφοντας από δεξιά προς αριστερά η πρόταση στα εβραϊκά γίνεται: **ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים**

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΒΡΑΪΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

<p>אב V A Aav -father</p>	<p>אם M Ae Aem -mother</p>	<p>אח KH Aa Aakh -brother</p>	<p>תי Y T Tee (Tea)</p>	<p>שי Sh She</p>	<p>תל L T Tail</p>	<p>שין V Y Sh Shave</p>	<p>ניס Sa N Neice</p>	<p>כין Z K Keyp</p>
<p>בְּרֵאשִׁית Th Shee Rae B Braesheeth - In the beginning</p>	<p>הָאָדָם M Dha Aa Ha Ha-a-dham - The man</p>	<p>וַג Gh V Vague</p>	<p>אֵיב V A Eve</p>	<p>בֹּזֵז T O B Boat</p>	<p>כֹּפֶה כֹּלֶה H T L K H T K K Coca-Cola</p>			

Οι γλώσσες στις οποίες γράφτηκαν τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης είναι η Εβραϊκή, η Αραμαϊκή και η Ελληνική γλώσσα.

4. ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Η προφορά και η γραφή των αραβικών αριθμών είναι η εξής:

٠	١	٢	٣	٤	٥	٦	٧	٨	٩	١٠
صفر	واحد	إثنان	ثلاثة	أربعة	خمسة	سنة	سبعة	ثمانية	تسعة	عشرة
şifer	wahid	ithnān	thalatha	araba'a	khamsa	sitta	saba'a	thamānia	tisa'a	'ashara
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Οι αριθμοί γράφονται σε αντίθετη φορά (σειρά) από ότι οι λέξεις. Δηλαδή οι αριθμοί γράφονται από δεξιά προς αριστερά, όπως και η γραφή στην ελληνική και τα γράμματα των λέξεων από αριστερά προς δεξιά.

9 8 7 6 5 4 3 2 1 0

5. Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Το αλφάβητό της αραβικής γραφής αποτελείται από 28 γράμματα απο τα οποία κανένα δεν είναι για τα φωνήνετα, αλλά για τα σύμφωνα πλην δυο, το άλεφ και το αγίν, που είναι άφωνα και απλώς βοηθούν σε κάποιες περιπτώσεις(στις λέξεις που αρχίζουν απο φωνήεν και συνεπώς τα αρκτικά φωνήνετα τους δεν έχουν σύμφωνο) στη τοποθέτηση των φωνηέντων, όπως γίνεται και στη φοινικική γραφή, όπου βλέπε περισσότερα . Τα φωνήνετα δηλώνονται με πνεύματα που τοποθετούνται πάνω ή κάτω από σύμφωνα, όμως πολλές φορές παραλείπονται ως εννοούμενα. Ορισμένοι χαρακτήρες (κυρίως τα σύμφωνα) ενώνονται με τους γειτονικούς τους, δημιουργώντας συμπλέγματα, ενώ άλλοι μόνο με τους προηγούμενους ή τους επόμενους. Κάθε γράμμα έχει τέσσερις αναπαραστάσεις, με μεγάλες ομοιότητες μεταξύ τους, ανάλογα με το εάν είναι αρχικό, μεσαίο, τελικό ή απομονωμένο. Με τη μετατροπή αυτού του συστήματος γραφής σε μορφή καλλιγραφικής τέχνης, τα γράμματα απέκτησαν εύπλαστα σχήματα, δημιουργώντας από ένα ποικιλόμορφο και κομψό οπτικό αποτέλεσμα, όμως μια πάρα πολύ δύσκολη στην εκμάθησή της γραφή.

Ειδικότερα στην αραβική γραφή:

1) Οι λέξεις γράφονται σε οριζόντιες στήλες από αριστερά προς δεξιά, δηλαδή όπως και στις αρχαίες αιγυπτιακές γραφές και αντίθετα από την ελληνική, και με κενό μεταξύ τους.

2) Οι λέξεις γράφονται με τόσα γράμματα όσα μόνο τα συμφωνά των λέξεων. Τα φωνήνετα δηλώνονται με σημεία που μπαίνουν πάνω και κάτω απο τα σύμφωνα, που ενίοτε παραλείπονται ως εννοουμένων.

Στην περίπτωση που έχουμε λέξη που αρχίζει από φωνήεν και συνεπώς δεν έχει σύμφωνο, π.χ. το Α στη λέξη Αλέξανδρος, βάζουμε στη θέση του αρκτικού φωνήνετος το άφωνο γράμμα άλεφ είτε το άφωνο γράμμα αγίν που υπάρχουν ως βοηθητικά στο αλφάβητο, και πάνω από αυτά

Σχήμα	Όνομα	Προφορά	Σχήμα	Όνομα	Προφορά
ا	άλεφ	α, ε, ι, ου	آ	δάδ	δδ
ب	βά	β	ط	τά	ττ
ج	τζά	γ	ظ	τζά	τζ
د	θά	θ	ذ	δίν	α'
ذ	αζίμ	δζ	ر	ράν	γ
ر	χά	χ λεπτ.	ز	ζέ	φ
س	χχά	χ θασύ	ح	χάφ	κ
س	θάλ	θ	خ	χάφ	κλ
ن	ζάλ	ζ	ل	λάμ	λ
م	φέ	φ	م	μίμ	μ
ن	ζέ	ζ	و	νούν	ν
ه	σίν	σ	ح	χέ	χ
ه	σθίν	σθ	و	οόδου	ο, ου
و	σοάδ	σο	ي	γέ	ι, γι, α

Αραβικό αλφάβητο

ΑΡΑΒΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

βάζουμε το ανάλογο σημείο του φωνήεντος. Το γράμμα άλεφ το βάζουμε σε μια συγκεκριμένη ομάδα λέξεων και το γράμμα αγίν σε μια άλλη για διάκρισή τυχόν ομόηχων λέξεων. Τα γράμματα άλεφ και αγίν είναι άσχετα με τα ελληνικά αλφα και γιώτα ή άλλο ελληνικό γράμμα και τα οποία σε καμία άλλη περίπτωση δε χρησιμοποιούνται.

6) Οι γραπτές λέξεις διαβάζονται – γράφονται όπως υποδείχνει το αλφάβητο, κάπως ως γίνεται στην ελληνική γραφή και κάτι που δεν ισχύει στην αγγλική γραφή λόγω ιστορικής γραφής.

7) Για ιστορικούς λόγους (στην πραγματικότητα για ετυμολογικούς, για διάκριση ομόηχων λέξεων) υπάρχουν και μερικά ομόφωνα (παραλλαγές) σύμφωνα, όπως τα:

te, ta , που προφέρονται t,

Ze, zal, zad, za, που προφέρονται ζ και αυτό που χρησιμοποιείται περισσότερο είναι το «ze».

se, sin, saad, που προφέρονται σ και αυτό που χρησιμοποιείται περισσότερο είναι το «sin».

kaf, qiaf, που προφέρονται κ

Παραλλαγές της αραβικής γραφής είναι: η παχλεϊ (στην Περσία), η συριακή (28 γράμματα), η αιθιοπική (με 22 γράμματα), η ορντού στην Ινδία κ.α. Συγγενείς γραφές είναι: η κουφική, η νάσκι....

ΑΡΑΒΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ					
Γράμμα	Προ-φορά	Παρά-δειγμα	Γράμμα	Προ-φορά	Παρά-δειγμα
ا	Α	Άρα	ب	Τ	Όπως: tomb
ب	Μπ	Μπάνιο	ز	Ζ	Όπως: zebra
ت	Τ	Τέλος	ع	Ά	Όπως: aid

ث	Θ	Θεός	غ	Γκυ	Όπως: goal
ج	τζ	Όπως: jam	فا	Φ	Φώτα
ح	χ	Χάδι	ق	κ	Όπως: queen
خ	κχ	Όπως: khan	ك	κ	Κορίτσι
د	Ντ	Ντέφι	ل	Λ	Λένα
ذ	Δ	Δώρο	م	Μ	Μάνα
ر	Ρ	Ρόδο	ن	Ν	Νέος
ز	Ζ	Ζώο	ه	χ	Όπως: Hide
س	Σ	Σοφία	و	Ου	Ούτε

ش	Sh	Όπως: shadow	ي	I	Ιορδάνης
ص	Σά	Όπως: sun	ء	A	Ανάσα
ض	Nt	Όπως: dome			

Στο αραβικό αλφάβητο:

1) Υπάρχουν 28 γράμματα (παλιά μόνο 22) και τα γράμματα αυτά είναι μόνο για τα σύμφωνα. Δυο απο αυτά, το άλιφ και ο ουαουα είναι πνεύματα, κάτι όπως η ψιλή και η δασεία στα αρχαία ελληνικά.

2) Δεν υπάρχουν κεφαλαία και μικρά γράμματα. Ούτε και τα ορθογραφικά σημεία: τόνος, διαλυτικά, πνεύματα κλπ Επίσης δεν υπάρχουν ομόφωνα γράμματα, όπως τα ελληνικά: Ο & Ω, Η & Ι & Υ...

3) Τα γράμματα μπεθ, ντάλεθ, γκίμελ δεν είναι όπως τα ελληνικά β, δ, γ, αλλά ως τα λατινικά b, d, g. Δηλαδή είναι συντομογραφικά συμφωνικών συμπλεγμάτων (κάτι όπως στα ελληνικά ξ = κς, ψ = πς), που στην ελληνική γράφονται αναλυτικά, με τους φθόγγους που αποτελούνται, δηλαδή μπ, ντ, γκ.

4) Τα γράμματα Van, ye είναι και σύμφωνα και φωνήεντα, κάτι ως γίνεται με το γράμμα Υ(υ) στην ελληνική (πρβλ: αυτά, Εύα.. & ου, μύτη..).

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ:

άλιφ ا, μπα ب, τζιμ ج, νταλ د, χε ه. ουάουα و, ζαίν ز, χα ح
 , τα ط, για ي, καφ ك, λαμ ل, μιμ م, νουν ن, σιν س, αίν
 ع, φα ف, σαντ ص, κάφ ق, ρα ر, σιν ش, τα ت, θα ث, χα خ,
 δαλ ذ, νταντ ض, δα ظ, γιέ غ.

ΤΑ ΑΡΑΒΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΜΦΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥΣ

IPA	Value	Name	Final	Medial	Initial	Isolated	IPA	Value	Name	Final	Medial	Initial	Isolated
[d]	d	dād	ض	ض	ض	ض	[ʔ]	ʔ(a)	alif	ا	-	-	ا
[t]	t	tāʾ	ط	ط	ط	ط	[b]	b	bāʾ	ب	ب	ب	ب
[z]	z	zāʾ	ظ	ظ	ظ	ظ	[t]	t	tāʾ	ت	ت	ت	ت
[ʕ]	ʕ	ʕayn	ع	ع	ع	ع	[θ]	θh	θhāʾ	ث	ث	ث	ث
[ɣ]	ɣh	ɣhayn	غ	غ	غ	غ	[dʒ]	j	jīm	ج	ج	ج	ج
[f]	f	fāʾ	ف	ف	ف	ف	[ħ]	ħ	ħāʾ	ح	ح	ح	ح
[q]	q	qāf	ق	ق	ق	ق	[x]	kh	khāʾ	خ	خ	خ	خ
[k]	k	kāf	ك	ك	ك	ك	[d]	d	dāl	د	-	-	د
[l]	l	lām	ل	ل	ل	ل	[ð]	dh	dhāl	ذ	-	-	ذ
[m]	m	mīm	م	م	م	م	[r]	r	rāʾ	ر	-	-	ر
[n]	n	nūn	ن	ن	ن	ن	[z]	z	zāy	ز	-	-	ز
[h]	h	hāʾ	ه	ه	ه	ه	[s]	s	sīn	س	س	س	س
[w]	w	wāw	و	-	-	و	[ʃ]	š	shīn	ش	ش	ش	ش
[j]	y	yāʾ	ي	ي	ي	ي	[ʂ]	š	šād	ص	ص	ص	ص

Στην Αραβική γλώσσα («Αλ λόγαχ αλ Αραμπίγια») οι λέξεις γράφονται με συνεχή ροή, δηλαδή τα γράμματα ενώνονται μεταξύ τους σχηματίζοντας γραμματικά σύνολα και ως εξ αυτού δεν υπάρχει εκεί η ενωτική-διαχωριστική γραμμή (-). Για τον λόγο αυτό, το κάθε γράμμα γράφεται με 4 διαφορετικές μορφές, ανάλογα με την θέση του μέσα στην λέξη. Ο πίνακας παρακάτω δείχνει όλες τις μορφές που παίρνει το κάθε γράμμα. Μην ξεχνάτε ότι τα Αραβικά γράφονται από τα δεξιά προς τα αριστερά

Παράδειγμα 1ο

Η λέξη "Shams" (= ο ήλιος, "Sun") γράφεται ως εξής: Αρχίζουμε με το γράμμα Σ στην αρχική του μορφή, κατόπιν βάζουμε το γράμμα Μ στη μέση του μορφή και τέλος το γράμμα Ν στη τελική του μορφή

ش + م + س

Μετά ενώνουμε τα σύμφωνα και η λέξη Shams στα αραβικά (υπενθυμίζουμε ότι η αραβική γραφή γίνεται από δεξιά προς αριστερά) γίνεται ως εξής:

شمس

Παράδειγμα 2ο

Η λέξη Φάντι (Fadi) γράφεται ως εξής: Αρχίζουμε με το γράμμα Φά", ακολουθεί το γράμμα "Άλεφ", μετά το "Ντάλ", μετά το "Dal" και τέλος το γράμμα

"Iá". Η λέξη θα σχηματιστεί έτσι (υπενθυμίζουμε ότι εδώ γράφουμε από αριστερά προς δεξιά):

ي + د + ل + ف

Μετά την ένωση όλων των γραμμάτων η λέξη θα έχει την κάτωθι μορφή:

فادي

Τα γράμματα «Άλεφ» και «Ντάλ», ανήκουν και τα δύο στην ομάδα των έξι που δεν ενώνονται με τα γράμματα που τα ακολουθούν, όταν βρίσκονται στην αρχή ή στο μέσο μιας λέξης.

Σημειώσεις:

1) Τα γράμματα: Άλεφ (Α), Δάλ (Δ), Ντάλ (ΝΤ), Ρά' (Ρ), Ζαϊ (Ζ), Ουάου (Ου) έχουν την ίδια μορφή είτε βρίσκονται στο μέσο της λέξης είτε στην αρχή. Αυτό σημαίνει ότι τα εν λόγω γράμματα δεν ενώνονται με το γράμμα που τα ακολουθεί, παρά μόνο με το γράμμα που υπάρχει πριν από αυτά.

2) Όταν ένα γράμμα από την ομάδα των έξι που είδαμε πιο πάνω, ακολουθεί ένα άλλο γράμμα της ίδιας ομάδας, το δεύτερο γράφεται με την αρχική του μορφή.

3) Όταν το γράμμα «Άλεφ» έρχεται μετά από το γράμμα «Λάμ» τότε αυτά τα δύο γράφονται με μια άλλη μορφή (αυτή είναι στην πραγματικότητα η μορφή που θα είχαν και τα δύο γράμματα στο μέσο της λέξης) και αυτή η μορφή διαβάζεται ως «Λά»

ل

ΤΑ ΜΑΚΡΑ ΚΑΙ ΒΡΑΧΕΑ ΦΩΝΗΕΝΤΑ

Στην αραβική γραφή, όπως και στη Φοινικική και Εβραϊκή γραφή, από τη μια υπάρχουν τρία συγκεκριμένα γράμματα που αναφέρονται στο αλφάβητο (τα γράμματα αυτά λέγονται «αλιφ, ουαου, για») και μ' αυτά σημειώνονται τα μακρά φωνήεντα, δηλαδή οι περιπτώσεις με δυο: αα, ουου, ιι μετά από σύμφωνο και από την άλλη κάποια συγκεκριμένα σημεία με τα οποία σημειώνονται τα βραχέα φωνήεντα, δηλαδή οι περιπτώσεις που

έχουμε ένα φωνήεν: α, ε, ο, ι, ου μετά από σύμφωνο. Ειδικότερα στην Αραβική γραφή υπάρχουν τα εξής γράμματα και σημεία για τα φωνήεντα:

Τα «μακρά φωνήεντα», τα τρία γράμματα των φωνήεντων που υπάρχουν στο αλφάβητο και τα οποία είναι: το Άλεφ ή άλιφ, το Ουάου και το Ιά.

Το «Χάμζα» το οποίο θα δούμε πιο κάτω.

Τα «βραχέα φωνήεντα». Είναι κάποια σημεία που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα που έχουν (ένα μόνο) φωνήεν. Η ονομασία τους στα Αραβικά είναι "Tashkeel". (Επίσης ονομάζονται και Harakat.. απλά διαφορετική ονομασία σε κάποιες αναφορές).

Πως χρησιμοποιείται ένα «Τασκίιλ» στα γράμματα:

1. Το "Φάτ-χα" είναι μια μικρή πλάγια γραμμή που τοποθετείται ΕΠΑΝΩ από το γράμμα. και προφέρεται σαν ένα σύντομο "Α" ο οποίος συνοδεύει τον ήχο του γράμματος.
2. Το "Ντάμμα" είναι μια μικρογραφία του γράμματος «Ουάου» που τοποθετείται ΕΠΑΝΩ από το γράμμα και προσδίδει έναν βραχύ – σύντομο- ήχο «ου» ο οποίος συνοδεύει τον ήχο του γράμματος.
3. Το «Κάσ-ρα» είναι μια μικρή πλάγια γραμμή που τοποθετείται ΚΑΤΩ από το γράμμα και προσδίδει έναν βραχύ – σύντομο- ήχο «Ι», ο οποίος συνοδεύει την προφορά του γράμματος.
4. Το «Σουκούν» είναι ένας μικρός κύκλος που τοποθετείται ΕΠΑΝΩ από το γράμμα όταν δεν υπάρχει ΚΑΝΕΝΑΣ ΗΧΟΣ να συνοδεύει τον ήχο του γράμματος..

Μακρά φωνήεντα λέγονται οι περιπτώσεις με δυο: αα, ιι, ουου μετά από σύμφωνο, όπως π.χ. στις λέξεις: «Αβραάμ, δίσταμαι...». Τα μακρά φωνήεντα στην αραβική είναι τα εξής:

ا προφέρεται αα, و προφέρεται ιι, ي προφέρεται ιι

Το γράμμα ا προφέρεται αα και λέγεται άλεφ, το γράμμα و προφέρεται ουου και λέγεται ουάου, το γράμμα ي προφέρεται ιι και λέγεται γιε ή γιοντ. Το σύμφωνο που έχει μακρό: αα, ιι, ουου παίρνει μετά από αυτό και το ανάλογο γράμμα. Για παράδειγμα, το γράμμα د ,

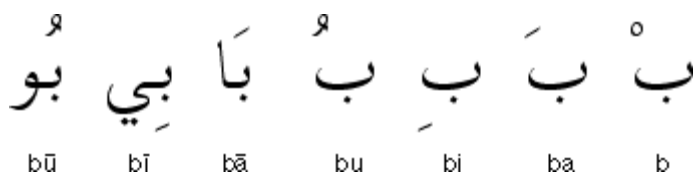
دا = νταα , دو = ντουου, دي = ντιι

(Μη ξεχνάτε ότι στην αραβική γράφουμε από αριστερά προς δεξιά)

Βραχέα φωνήεντα λέγονται οι περιπτώσεις με ένα μόνο φωνήεν: α, ου, ι, ε, ο μετά από σύμφωνο, όπως π.χ. στις λέξεις: Αβραμόπουλος, ικανός, ο αέρας.. Σημειώνονται όχι με γράμμα, αλλά με ανάλογα σημεία. Τα σημεία για τα βραχέα φωνήεντα στην αραβική λέγονται σουκούν, χάμζα,

σαντα.... (βλέπε πιο κάτω) και μπαίνουν άλλοτε πάνω ή κάτω από το σύμφωνο που έχει φωνήεν και άλλοτε πάνω ή κάτω από τα άλεφ, αβιν, γιοτ με κάποιους περίπλοκους κανόνες (βλέπε πιο κάτω).

Πίνακας με το γράμμα b(=ΜΠ) και τα σημεία των βραχέων φωνηέντων

Σημειώνεται ότι:

1) Τα ενδεικτικά αραβικά σημεία για τα βραχέα φωνηέντα δεν αναφέρονται στα σημιτικά αλφάβητα, αρχαία και νέα, επειδή είναι σημεία και όχι γράμματα.

2) Στην ελληνική γραφή δεν υπάρχουν γράμματα για μακρά και βραχέα φωνηέντα, γιατί εδώ έχουμε άλλο μηχανισμό γραφής. Εδώ ο κάθε φθόγγος φωνήεν γράφεται με αντίστοιχο γράμμα (τα: α, ε, ου, ι, ο) και εφόσον έχουμε επανάληψη του ίδιου φθόγγου φωνηέντος (άρα όταν έχουμε μακρό φωνήεν) επαναλαμβάνουμε τη γραφή του ίδιου γράμματος φωνηέντος, π.χ.: Αβρ-αά-μ & Αβραμόπουλος, νέος & νέες, ε & εε & εεε & εεεε...

Απλώς στη Βυζαντινή μουσική υπάρχει το σύμβολο (-), η καλούμενη μακρά, που υποδεικνύει μακρά, παρατεταμένη προφορά και μπαίνει πάνω από το γράμμα που πρέπει να προφερθεί με τέτοια προφορά, καθώς και το σύμβολο (u) ή μια τελεία (.), η καλούμενη «βραχεία», που υποδεικνύει όχι μακρά προφορά.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ

Τα ενδεικτικά σημεία Tashkeel συνήθως παραλείπονται στην αραβική γραφή, επειδή τα φωνηέντα που υποδεικνύουν τα εν λόγω σημεία υπονοούνται εύκολα και από τα σύμφωνα και τον τρόπο γραφής της λέξης.

Σωστότερα η προφορά των λέξεων προσδιορίζεται από την θέση τους μέσα στην πρόταση και τη σύσταση της (της πρότασης). Η σωστή προφορά, άρα και η σωστή σημείωση των φωνητικών σημείων είναι κάτι πολύ σημαντικό στην Αραβική γλώσσα, γιατί το νόημα πολλών λέξεων. Είναι ανάλογα με την θέση που έχει ένα φωνητικό σημείο σε αυτή. Για παράδειγμα:

γραφή βιβλία χρυσό πηγή

ΣΗΜΕΙΑ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ (TASHKEEL)

(Τα σημάδια: **mada, fatha, dammah, kasrah**)

Τα σημεία των βραχέων φωνηέντων λέγονται στα αραβικά «Tashkeel» και είναι, όπως είδαμε πιο πριν, η φάδα, που δείχνει το α, η δάμα που δείχνει το ου, η κάρσα που δείχνει το ι και η «σοκουουν», που δείχνει απλώς σύμφωνο χωρίς φωνήεν. Τα ενδεικτικά σημεία αυτά μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα γράμματα των συμφώνων. Βλέπε και πιο κάτω πως γράφονται οι συλλαβές σα, σου, σι και το σύμφωνο μόνο του.

Όνομα φωνητικού σημείου	Εφαρμογή στο Γράμμα «Σιν» (Seen) = το σίγμα	Προφορά
Φάτ-χα	سَ	Σα
Ντάμμα	سُ	Σου
Κάσ-ρα	سِ	Σι
Σουκούν	سْ	Σ

Αν η λέξη είναι φωνηεντοαρκτική, όπως π.χ. στην ελληνική οι λέξεις «αέρας, Αραβία, Αίγυπτος».., τότε βάζουμε στην αρχή της λέξης ένα συγκεκριμένο γράμμα, το άλεφ ή άλιφ, χωρίς να ενωθεί με το επόμενο σύμφωνο. Ακολούθως, αν το αρκτικό φωνήεν είναι το μακρό αα, τότε βάζουμε πάνω από το άλιφ το σύμβολο (~) που λέγεται «μαντα». Η λέξη π.χ. αασν = Aashn στη γραφή (υπενθυμίζουμε ότι η αραβική γραφή γίνεται από δεξιά

προς αριστερά) γράφεται **آشن**

Αν το αρκτικό φωνήεν είναι το μακρύ εε, τότε βάζουμε κάτω από το

άλιφ δυο τελείες και το σύμβολο της κάσρας ή το **ع** που λέγεται «χάμ(τ)ζα» (Hamza). Η λέξη π.χ. "Eeman" (= πίστη) γράφεται ως εξής :

إيمان

Αν το αρκτικό φωνήεν είναι βραχύ α, ι, ου, τότε πάνω ή κάτω από το άλιφ μπαίνει η "Hamza" και το σύμβολο της φαδας ή της ντάμα, ανάλογα με το αν έχουμε α ή ου. Αντίθετα αν έχουμε ι, τότε μπαίνει η κάσρα

και η χάμζα κάτω από το άλιφ. Η λέξη π.χ. ashn γράφεται **أشن**,

η λέξη ushn γράφεται **أشن**, η λέξη Ishn γράφεται **إشن**

Αν θέλαμε να γράψουμε μια λέξη που έχει δυο σύμφωνα και αρχίζει από Σ και τελειώνει σε Ν, τότε γράφουμε ενωμένα τα αραβικά σύμφωνα ΣΝ, ως εξής:

N	final	medial	initial	detached		
	ن	ن	ن	ن	←	ش + ن
	ش	ش	ش	ش		NSH(shn-shun)
SH	final	medial	initial	detached		N SH

Αν θέλουμε η λέξη αυτή να έχει προφορά με Α, δηλαδή να γράψουμε «σαν», τότε βάζουμε το ενδεικτικό

σημάδι (/) που λέγεται «φάδα» πάνω από το σύμφωνο Σ. **شَن**

Αν θέλουμε η λέξη αυτή να έχει προφορά με ι, δηλαδή να γράψουμε «σιν», τότε βάζουμε το ενδεικτικό σημάδι {/} που λέγεται «κάσρα» κάτω

από το σύμφωνο Σ. **شِين**

Αν θέλουμε η λέξη αυτή να έχει προφορά με ου, δηλαδή «σουν», τότε βάζουμε το ενδεικτικό σημάδι του φωνήεντος ου, που λέγεται «δαμα»,

πάνω από το σύμφωνο Σ, **شُون**

Αν θέλουμε το ληκτικό σύμφωνο να μην προφερθεί με φωνήεν, βάζουμε πάνω από το σύμβολο (ω) που λέγεται «σοκουουν».

Το γράμμα = ντ.

Με το σημάδι (που λέγεται 'Fatha') επάνω από αυτό προφέρεται ντα.

Με το σημάδι (που λέγεται 'Dammah') επάνω από αυτό προφέρεται «ντου»,

Με το σημάδι (που λέγεται 'Kasrah') επάνω από αυτό προφέρεται «ντι»,.

Το γράμμα = ρ.

Με 'Fatha' πάνω από αυτό , = ρα.

Με 'Dammah' πάνω από αυτό = ρου

Με 'Kasrah' κάτω από αυτό = ρι

Τα σύμφωνα που έχουν μακρό εε, βάζουμε δυο τελείες κάτω από το σύμφωνο και το σημείο «φάδα» πάνω από το σύμφωνο. Η λέξη «σεεν»

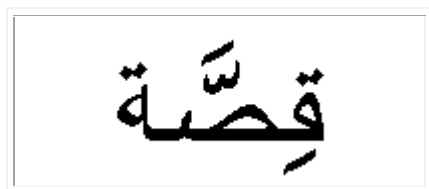
γράφεται Αν το μακρό εε είναι στο τέλος της λέξης, τότε και οι δυο τελείες και η φάδα μπαίνουν κάτω από το σύμφωνο. Η λέξη «σεεε

γράφεται

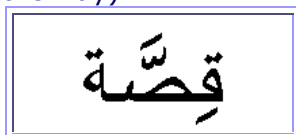
ΣΗΜΕΙΑ ΣΥΜΦΩΝΩΝ

suku:n——hamza shadda

Το Σάντα (Shadda), απεικονίζει τον διπλασιασμό του γράμματος, έχει τη μορφή του ελληνικού γράμματος ωμέγα (ω) και τοποθετείται επάνω από το γράμμα. Για παράδειγμα στην λέξη «Κίτσαχ» παρακάτω (η οποία παρεμπιπτόντως σημαίνει «Ιστορία»), βλέπουμε ένα «Shadda» επάνω από το γράμμα «Σάντ»:

Πιο απλά, το σημάδι Shadda (w) υποδεικνύει διπλό γράμμα (δύο μμ, νν...). Μπαίνει πάνω από το γράμμα που διαβάζεται διπλό, π.χ.: "Qissah" (which means "Story" by the way):

Όταν υπάρχει ένα «shadda» σε κάποιο γράμμα και ταυτόχρονα υπάρχει και ένα "Tashkeel", τότε το "Tashkeel" τοποθετείται επάνω ή κάτω από το «shadda» και ΟΧΙ επάνω ή κάτω από το γράμμα.

Παρατηρήστε τις δύο τελείες επάνω από το τελευταίο γράμμα της λέξης «Κίσαχ». Μοιάζει με το γράμμα «Χα'» αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι. Είναι μια άλλη μορφή του γράμματος «Τα'» (ονομάζεται «Τα' Μαρμπούταχ» που σημαίνει "δεμένο Τα' ") λόγω του σχήματός του. Μοιάζει με «Χα'» γιατί γενικά προφέρεται σαν τέτοιο (η λέξη προφέρεται σαν «Κίσαχ»), αλλά όταν άλλα γράμματα (καταλήξεις) προστίθενται σε μια λέξη (για γραμματικούς λόγους κυρίως) τότε το γράμμα «Τα'» γράφεται με την κανονική του μορφή. Ας δούμε την λέξη "Κισσάτουνα" (Qissatuna) (σημαίνει «η ιστορία μας») αφού θα τοποθετήσουμε τα γράμματα «Νουν» και «'Αλεφ» τα οποία δημιουργούν την λέξη «Να» η οποία στα Αραβικά είναι αντωνυμία:

2) Το Σοκουουν (sokououn), υποδεικνύει ότι έχουμε σύμφωνο χωρίς φωνήεν. Όταν θέλουμε να δείξουμε προφορά συμφώνου χωρίς φωνήεν βάζουμε πάνω από αυτό το σημείο «σοκουουν, όμως αυτό συμβαίνει ελάχιστα και μόνο στο τέλος των λέξεων.

3) Το **Τανουίν (Tanween)**, εκφράζει το γράμμα «Νουν» (ن), όμως στο τέλος μιας λέξης. Έχει τρεις μορφές αρκετά όμοιες με τα «Τασκίλ» με τη διαφορά ότι το «Τανουίν» χρησιμοποιείται μόνο επάνω ή κάτω από το τελευταίο γράμμα της λέξης. Ο ακόλουθος πίνακας σας δείχνει το «Τανουίν» για τα γράμματα «'Αλεφ», «Μπα» και «Τα'»:

Γράμματα	Προφορά
اَ	AN

ب	ΜΠΟΥΝ
ت	ΤΙΝ

Πίνακας με το ληκτικό ν και τα σημεία

و	و	و	و	و	و
u	ee	i	aae	a	a (ugh)
و	و	و	و	و	و
aw	o	oo			
و	و	و	و	و	و
un	in	n	ae	aa	doubler
					ai
نُو نِي نَا نْ نِ نَ					
Το γράμμα ν με τα σημεία: [na] [ni] [nu] [na:] [ni:] [nu:] (Προφορά: να, νι, νου, ναα, νιι, νουου)					

Τα σημάδια Sukuun, hamha, shadda

suku:n—^{shadda}—hamza
 أَنْ قَلَمًا

Αν η λέξη έχει δυο όμοια σύμφωνα, όπως π.χ. οι λέξεις «ραμπ-μπα, Σάββατο...», τότε γράφουμε μόνο το ένα σύμφωνο και πάνω από αυτό γράφουμε το σύμβολο (ω), που λέγεται «σαντ-ντα».

Και αν στην περίπτωση αυτή υπάρχει και βραχύ φωνήεν, δηλαδή ένα από τα: α, ι, ου, τότε βάζουμε τα ενδεικτικά σημεία πάνω ή κάτω από το σύμβολο «σαντντα». Και αν έχουμε μακρό φωνήεν, τότε γράφουμε δίπλα το σύμφωνο το γράμμα του μακρού φωνήεντος.

Η λέξη π.χ. σον = shshn γράφεται ως εξής **شِن**
Ομοίως η λέξη "Qissah" (= "Story") γράφεται ως εξής :

قِصَّة

Τα σύμφωνα που έχουν το σύμπλεγμα φωνηέντων αϊ, παίρνουν το σύμβολο (o), που λέγεται «σοκ(ου)ούν», πάνω από αυτά και δυο τελείες

κάτω από αυτά. Η γραφή **شِين** = σαϊν

Όταν θέλουμε να δείξουμε προφορά συμφώνου χωρίς φωνήεν βάζουμε πάνω από αυτό το σημείο «σοκουουν, όπως αυτό συμβαίνει ελάχιστα και μόνο στο τέλος των λέξεων.

Το σύμφωνο που έχουν το σύμπλεγμα φωνηέντων αου, παίρνουν το γράμμα βαβ = **و** και πάνω από αυτό «το σοκουουν», δηλαδή το σύμβολο

(o). Η γραφή **شُون** = σαουν.

Το σύμφωνο με βραχύ ο και μακρό οο, κάτι όχι και τόσο σύνηθες στην αραβική, υποδεικνύονται με το γράμμα γιαα **و** με τον τρόπο που βλέπουμε στον πίνακα των ενδεικτικών σημείων.

Τα πιο κάτω γράμματα έχουν ένα μόνο σχήμα.

و v (vow) **ظ** z (zebra) **ط** t' **ز** z (zoo) **ر** r (ring) **ذ** the (this) **د** d (date) **ا** a(ugh)

Τα τρία σχήματα των γραμμάτων Μπ και Π, Τ και Θ

ب f **ب** m **ب** i **ب** b (bat) p (pot)

ت f **ت** m **ت** i **ت** t (tom)

ث f **ث** m **ث** i **ث** th(think)

(f = τελικό σχήμα, το m = μέσο και το i = αρχικό, initial)

Τα τέσσερα σχήματα των γραμμάτων Ντζ, Χ και Κ

ج ج ج ج
f m i J (jam)

ح ح ح ح
f m i h (him)

خ خ خ خ
f m i kh (khan)

= αρχικό, initial)

(f = τελικό σχήμα, το m = μέσο και το i

Τα γράμματα S , SH , D and DH

س س س س
final medial initial s (sil)

ش ش ش ش
final medial initial sh

ص ص ص ص
f m i s (sil)

ض ض ض ض
f m i dh (dumb)

(f = τελικό σχήμα, το m = μέσο και το i = αρχικό, initial)

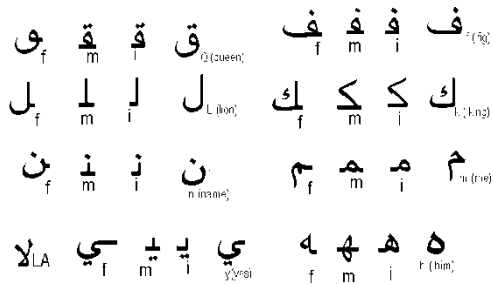
Τα γράμματα Aine (A) and G

ع ع ع ع
f m i ai(nAine)

غ غ غ غ
f m i g (go)

(f = τελικό σχήμα, το m = μέσο και το i = αρχικό, initial)

Τα γράμματα F , Q, K, L ,M , N , H , Y (and EE).

(f = τελικό σχήμα, το m = μέσο και το i = αρχικό, initial)

Τα γράμματα Αλιφ και ντάλ είναι από τα έξι γράμματα που δεν ενώνονται με τα γράμματα που ακολουθούν μετά από αυτά. Εξ αιτίας αυτού αυτά

ديسك

γράφονται με το detached σχήμα, π.χ.:

تليفون

Τα σημάδια Hamza (ء) και μάντα (~)

Το σημείο ء, που λέγεται "Hamza", μπαίνει πάντα πάνω ή κάτω από το άλιφ, όταν αυτό (το άλιφ) δηλώνει ένα από τα βραχέα φωνήεντα α, ου, ι ή μακρό εε, όπως είδαμε πιο πριν.

Η λέξη π.χ. "Ana" (= με, εμένα) γράφεται ως εξής:

أنا

Αντίθετα αν το αρκτικό φωνήεν είναι μακρό αα, τότε βάζουμε πάνω από το άλιφ μόνο το σύμβολο (~) που λέγεται «μαντα», η λέξη π.χ. αασν

= Aashn, γράφεται آشن

Αν έχουμε μακρό αα μέσα στη λέξη βάζουμε το άλεφ με τη χάμζα πάνω και το αλιφ ενώνεται με το προηγούμενο σύμφωνο. Η λέξη π.χ. σααλ, που σημαίνει «ρώτησα», κόβεται στη μέση και το άλιφ κολλά με το

سأل

πρώτο σύμφωνο, εδώ με το σ, και γράφεται

Υπάρχουν τέσσερις θέσεις του «Χάμζα» οι οποίες εξαρτώνται από τα «Τασκίλ» του ίδιου του «Χάμζα» και τα «Τασκίλ» (ή Χαρακάτ) του γράμματος που προηγείται του «Χάμζα» είτε είναι «Φατ-χα», «Ντάμμα», «Κάσρα» ή «Σουκούν». Στον

παρακάτω πίνακα βλέπουμε ένα παράδειγμα πως τοποθετείται η χαμζα ταυτόχρονα με τα άλλα σημεία των α, ι, ου:

Παράδειγμα	Προφορά
مرأة	Μάρ - ά
لوعلوء	Λού - λού
بئر	Μπι - ρ
نفء	Ντίφ - ε

Σημειώνεται ότι:

1) Η προφορά της λέξης κόβεται στο σημείο που υπάρχει το «Χάμζα», π.χ.:

Αυτή η λέξη προφέρεται ως «Σά - αλ» (σημαίνει «ρωτήθηκε»). Παρόλο που πρόκειται για μία λέξη, προφέρουμε πρώτα το σημείο έως την εμφάνιση του «Χάμζα», κάνουμε μια στιγμιαία παύση και μετά προφέρουμε το αλ.

2) Όταν το «Χάμζα» είναι το πρώτο γράμμα της λέξης, γράφεται ΠΑΝΤΑ πάνω ή κάτω από το «Άλεφ», εξαρτάται από το «τασκίλ» του ίδιου του «Χάμζα». Αν το «τασκίλ» είναι «Φάτ - χα» ή «Ντάμμα» γράφεται επάνω από το «Άλεφ». Εάν το «τασκίλ» είναι «Κάσρα» τότε το «Χάμζα» γράφεται κάτω από το «Άλεφ». Στην λέξη «Άνα» που ακολουθεί ως παράδειγμα και που σημαίνει «εγώ», γράφεται ως εξής:

Η λέξη «Ίμάν» (σημαίνει «πίστη») γράφεται ως εξής:

ΑΡΑΒΙΚΗ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

Μετά τον οριστικό προσδιορισμό του αραβικού αλφαβήτου περίπου το 786 μ.Χ. από τον Καλίλ ιμπν Αχμάντ αλ Φαραχιντί πολλά στυλ γραφής αναπτύχθηκαν για την γραφή του Κορανίου και άλλων βιβλίων, καθώς και για τις επιγραφές σε μνημεία ως διακόσμηση.

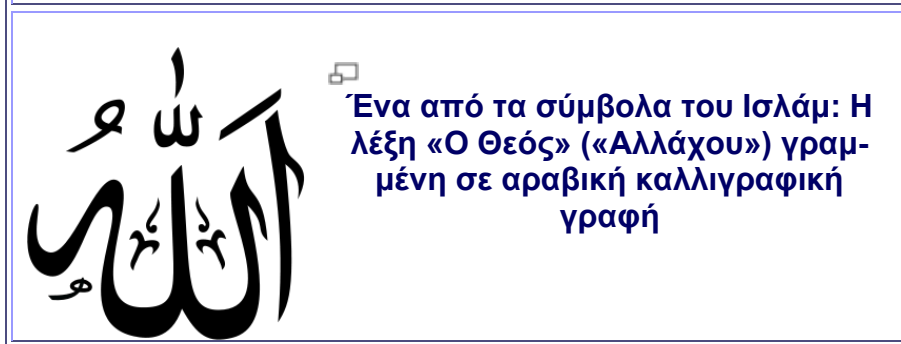
Η αραβική καλλιγραφία θεωρείται από τους Άραβες ως μείζων μορφή τέχνης. Οι καλλιγράφοι απολαμβάνουν μεγάλης εκτίμησης. Το αραβικό αλφάβητο χρησιμοποιείται για να καταγραφεί ένας στίχος του Κορανίου ή απλά ένα γνωμικό σε μια εντυπωσιακή σύνθεση που συχνά είναι δυσανάγνωστη. Η σύνθεση είναι συχνά αφηρημένη, αλλά μερικές φορές η γραφή είναι σχηματισμένη, για να πάρει μια πραγματική μορφή όπως αυτή ενός ζώου.

Κατά τους πρώτους αιώνες του Ισλάμ διακρίνονται κυρίως δύο τύποι γραφής: η κουφική, που χαρακτηρίζεται ως γωνιώδης και τετραγωνισμένη με αιχμηρές απολήξεις, και η κυρτή, στρογγυλεμένη αραβική γραφή που χρησιμοποιούνταν πρωτίστως για καθημερινούς σκοπούς. Ο όρος κουφική (kufic) σημαίνει «γραφή της Κούφα», μιας ισλαμικής πόλης που ιδρύθηκε στη Μεσοποταμία το 638 μ.Χ. της οποίας ωστόσο η πραγματική σχέση με τη γραφή παραμένει ασαφής. Τα αρχαιότερα αραβικά βιβλία γράφονταν στη γωνιώδη κουφική γραφή, της οποίας η χρήση περιορίστηκε σημαντικά από τον 11ο αιώνα. Από το 900 μ.Χ υιοθετήθηκαν οι στρογγυλεμένες κυρτές γραφές, γνωστές συλλογικά ως νάσκι (naskh ή nashki), οι οποίες κωδικοποιήθηκαν ώστε να είναι κατάλληλες για τη δημιουργία αντιτύπων και ακολουθούν ορισμένους νόμους σχετικά με τις αναλογίες μεταξύ των γραμμάτων.

Κείμενο από το Κοράνιο.

Το Ιερό Βιβλίο του Ισλάμ γραφόταν αρχικά πρόχειρα πάνω σε διάφορα υλικά, όπως δέρμα ή διφθέρα.

Η αραβική λέξη «ισλάμ» (αραβικά: إسلام) σημαίνει «υποταγή», και χρησιμοποιείται από τους μουσουλμάνους ως «υποταγή στον Θεό» και εκείνοι που αποδέχονται την θρησκεία του ισλάμ, (τη στάση υπακοής, εξάρτησης και αφοσίωσης στον Θεό) ονομάζονται μουσλίμ (muslim), που σημαίνει «υποταγμένος» δηλαδή: «υποταγμένος στον Ύψιστο».

Το Ισλάμ δεν έχει μόνο θρησκευτική αλλά και πολιτική υπόσταση, όπως και άλλες θρησκείες. Έχουν χρησιμοποιηθεί διάφορες ονομασίες για να το προσδιορίσουν, όπως «Ισλαμισμός», «Μουσουλμανισμός» και «Μωαμεθανισμός». Ο τελευταίος όρος θεωρείται απορριπτός από τους μουσουλμάνους μιας και θεωρούν εαυτούς όχι λάτρεις του Μωάμεθ αλλά απλώς ακόλουθους της διδασκαλίας του.

6. Η ΠΕΡΣΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Σήμερα, ύστερα από την επικράτηση του μουσουλμανισμού στη Μεσοποταμία, οι Πέρσες γράφουν με τους χαρακτήρες του αραβικού

αλφάβητου και όχι με στη σφηνοειδή γραφή που έγραφαν παλιότερα. Ετσι στην σημερινή περσική, όπως και στην αραβική και φοινικική γραφή:

1) Οι λέξεις γράφονται σε οριζόντιες στήλες από δεξιά προς τ' αριστερά, δηλαδή αντίθετα από την ελληνική.

2) Η κάθε λέξη γράφεται με τόσα γράμματα όσα μόνο τα σύμφωνα, τα οποία μάλιστα προσκολλούνται μεταξύ τους. Και επειδή τα σύμφωνα στη γραφή αυτή προσκολλούνται μεταξύ τους, τα γράμματα αυτά έχουν αποκτήσει τέσσερις παραλλαγές. Αυτή που έχουν όταν είναι αρκτικά (initial) στη λέξη, αυτή που έχουν μέσα στη λέξη (medial), αυτή που έχουν στο τέλος (final) της λέξης και αυτή που έχουν όταν είναι μόνα (isolated) τους.

Τα φωνήντα σημειώνονται με σημεία που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα που έχουν φωνήεν και αν έχουμε αρκτικό φωνήεν βαζουμε ένα από τάρμα, το άλεφ ή το αγιν, και πάνω από αυτό βαζουμε το αναλογο φωνήεν που υπάρχει εκεί κλπ

3) Δεν υπάρχουν κεφαλαία και μικρά γράμματα.

4) Από τα γράμματα των συμφώνων τρία (3) είναι δισσυμφωνικά, για τα συμπλέγματα των συμφώνων: μπ(b), ντ(d), ντζ (j).

Υπάρχουν και τα εξής ομόφωνα (παραλλαγές):

Ze, zal, zad, za, που προφέρονται ζ και αυτό που χρησιμοποιείται περισσότερο είναι το «ze».

se, sin, sad, που προφέρονται σ και αυτό που χρησιμοποιείται περισσότερο είναι το «sin».

te, ta , που προφέρονται τ,

kaf, qaf, που προφέρονται κ

Με τα ομόφωνα αυτά γράμματα γίνεται διάκριση είτε της χώρας καταγωγής μιας λέξης είτε η διάκριση της από κάποια άλλη ομόηχη, κάτι ως γίνεται στη λατινική. Στην λατινική π.χ. οι ελληνικής καταγωγής λέξεις γράφονται με τα γράμματα ΡΗ, ΤΗ... και οι λατινικής καταγωγής με F, D..., πρβλ π.χ.: alphabeta, thesis, Philadelphia & futura, fortuna...

ΠΕΡΣΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Here are some notes for the letters:

It is written from right to left.

Letters each can have up to four forms:

Detached - the letter as it appears by itself, no letters joining to it either before or after.

Initial - the letter as it appears when not preceded by a joining letter.

Medial - the letter as it appears when there are joining letters both before and after the letter.

Terminal - the letter as it appears when it is preceded, but not followed by joining letters.

These letters never join to letters after them - alef, dál, zál, re, ze, zhe, and váv.

When two letters are underlined together (in the Roman script), they represent one sound.

Persian Alphabet / الفبای فارسی											
Detached	Initial	Medial	Final	Roman	Name	Detached	Initial	Medial	Final	Roman	Name
ا	ا	ا	ا	ā	alef	ص	ص	ص	ص	s	sād
ب	ب	ب	ب	b	be	ض	ض	ض	ض	ḍ	zād
پ	پ	پ	پ	p	pe	ط	ط	ط	ط	t	tā
ت	ت	ت	ت	t	te	ظ	ظ	ظ	ظ	z	zā
ث	ث	ث	ث	th	se	ع	ع	ع	ع	'	ayn
ج	ج	ج	ج	j	jim	غ	غ	غ	غ	gh	ghayn
چ	چ	چ	چ	ch	che	ف	ف	ف	ف	f	fe
ح	ح	ح	ح	h	he	ق	ق	ق	ق	q	qāf
خ	خ	خ	خ	kh	khe	ک	ک	ک	ک	k	kāf
د	د	د	د	d	dāl	گ	گ	گ	گ	g	gāf
ذ	ذ	ذ	ذ	dh	zāl	ل	ل	ل	ل	l	lām
ر	ر	ر	ر	r	re	م	م	م	م	m	mim
ز	ز	ز	ز	z	ze	ن	ن	ن	ن	n	nún
ژ	ژ	ژ	ژ	zh	zhe	و	و	و	و	vú	vāv
س	س	س	س	s	sin	ه	ه	ه	ه	h	he
ش	ش	ش	ش	sh	shin	ی	ی	ی	ی	y/i	ye

The letters ze, zál, zad, and za are all pronounced like "z", but "ze" is used the most frequently. The letters se, sin, and sad are all pronounced like "s" in Persian, but "sin" is used the most frequently. The letters te, and ta are both pronounced like "t", but "te" is used the most frequently. "Váv" and "ye" can be used both as consonants and as vowels. Written vowels are indicated in Roman transcription by an accent over the vowel. Words that begin with a vowel sound are always written beginning with either an "alef" or an "ayn".

1	نان	nán (bread)	Notes on words: Notice the different forms that the letter nún takes at the beginning and end of the word.
2	علی	'Alí (a name)	Notice the apostrophe is transcribed as an ayn and since the "A" is not accented, no other vowel is written. Also notice the difference between lām and alef(1) when appearing in the medial positions.
3	روز	rúz (day)	Notice these three letters do not connect to each other. Notice again how accented vowels are written. This word could also be written kitáb.
4	کتاب	ketáb (book)	Notice and learn the difference between be and nún(1). An unaccented "a" is pronounced like in "cat".
5	بابا	bábá (dad)	Notice the form he takes at the end of a word. Notice the use of vāv as a vowel.
6	بله	baleh (yes)	Notice beginning the word with an alef. Without an alef, the word would be something like "yarán" or "yerán."
7	نه	nah (no)	So, the word "ú" in Persian meaning he or she, has to be written with an alef.
8	خوب	khúb (good)	Váv written by itself would be "va".
9	ایران	Írán (Iran)	
10	او	ú (he/she)	
11	و	va (and)	

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5° Η ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

ΑΡΧΑΙΕΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ: ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ, ΙΕΡΑΤΙΚΗ , ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

1. Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Ο Πλάτωνας, σχετικά με τον εφευρέτη των γραμμάτων, λέει τα εξής (σε νέα ελληνική από τις εκδόσεις «Κάκτος»):

«Επειδή φωνήν άπειρον κατενόησεν είτε τις Θεός είτε και Θειος άνθρωπος, ως λόγος εν Αιγύπτω Θεουθ τινά τούτον γενέσθαι λέγων, ος πρώτος τα φωνήεντα εν τω απείρω κατενόησεν.....» (Πλάτων, «Φίληβος 18 c»)

«Άκουσα λοιπόν να λένε ότι γύρω από την Ναύκρατι της Αιγύπτου γεννήθηκε κάποιος από τους εκεί θεούς, στον οποίο ανήκει και το ιερό πηινό που ονομάζουν Ίβη. Το όνομά μάλιστα του Θεού αυτού είναι Θεουθ. Λένε λοιπόν ότι αυτός πρώτος ανακάλυψε τους αριθμούς και τους λογαριασμούς (αρίθμηση) και την γεωμετρία και την αστρονομία και ακόμη το παιγνίδι με τους πεσσούς και το παιγνίδι με τους κύβους και επί πλέον τα γράμματα. Και καθώς τότε ήταν βασιλεύς όλης της Αιγύπτου ο Θαμούς, κοντά στη μεγάλη πόλη της επάνω χώρας (της Άνω Αιγύπτου), που οι Έλληνες την ονομάζουν Αιγυπτιακές Θήβες και τον θεό της Άμμωνα, αφού ήλθε σ' αυτόν ο Θεουθ του επέδειξε τις εφευρέσεις του και υπεστήριξε ότι πρέπει να διαδοθούν στους άλλους Αιγυπτίους.Όταν έφθασε στην περίπτωση του γραπτού λόγου, είπε ο Θεουθ, «αυτή λοιπόν η μάθηση, βασιλιά μου, θα καταστήσει τους Αιγυπτίους περισσότερο σοφούς και με πιο καλό μνημονικό, γιατί ευρέθη το φάρμακο για την μνήμη και την σοφία». Και κείνος απήντησε: «Εφευρετικότερα Θεουθ, άλλος έχει την δύναμη να εφευρίσκει τα σχετικά με τις τέχνες, άλλος όμως να κρίνει, πόσο θα βλάψουν και πόσο θα ωφελήσουν εκείνους, που πρόκειται να τις χρησιμοποιήσουν. Και εσύ τώρα, επειδή είσαι ο πατέρας των γραμμάτων, εξ αιτίας προσωπικού σου ενδιαφέροντος ανέφερες το αντίθετο απ' όσα μπορεί αυτή η τέχνη των γραμμάτων.!». (Πλάτων, «Φαίδρος 274 - 275»)

Και επειδή ο Πλάτωνας είπε τα ως άνω, σήμερα κάποιοι ισχυρίζονται ότι τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου είναι έργο των Αιγυπτίων, οι οποίοι σχημάτισαν το αλφάβητο από τα εξής ιδεογράμματα: *A = αετός - άλφα*, *B = πόδι = βήτα*, *D = χείρα*, *F = φίδι, όφια*, *m = κουκουβάγια*, *Λ = λιοντάρι...* (βλέπε πίνακα) .

Ωστόσο αυτό είναι μια λάθος υπόθεση, γιατί:

1) Ο Αιγυπτιακός μύθος μιλά για το ποιος ήταν ο εφευρέτης του Αιγυπτιακού αλφάβητου και όχι του ελληνικού . Έπειτα εδώ ο Πλάτωνας λέει ότι άκουσε να λένε και όχι ότι το διαπίστωσε ο ίδιος.

2) Από την Αιγυπτιακή γραφή έχουν προκύψει πολλές άλλες γραφές και ως εξ αυτού κάποιοι λαοί θα λένε, και σωστά, όμως το ότι ισχύει αυτό δε σημαίνει και οι Αιγύπτιοι ανακάλυψαν πρώτοι τα γράμματα ή ότι η ελληνική γραφή έχει προήλθε από την Αιγυπτιακή, όπως υποθέτουν μερικοί. Θα ίσχυε αυτό, αν οι δυο γραφές είχαν και την ίδια τεχνική (σύστημα, μηχανισμό) γραφής και τα ίδια σε αριθμό και χρήση γράμματα, κάτι που δεν ισχύει.

3) Άλλο σύστημα γραφής το ελληνικό και άλλο το αιγυπτιακό, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ο Πάπυρος του Άνι, 19η Δυναστεία 1240 π.Χ., Θήβες

2. Η ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΚΗ, Η ΙΕΡΑΤΙΚΗ (ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ) ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΓΡΑΦΗ

Μέσα στη μακραίωνη ιστορία της, η αιγυπτιακή γλώσσα διένυσε πέντε στάδια μορφολογικής και σημασιολογικής εξέλιξης – τα αρχαία, μέσα, νέα, δημώδη αιγυπτιακά και τα κοπτικά – και ανέπτυξε τέσσερις διαδοχικές ή παράλληλες γραφές: την ιερογλυφική, την ιερατική, τη δημώδη και την κοπτική.

Ειδικότερα η αιγυπτιακή γραφή έχει τρία στάδια εξέλιξη. Το αρχικό στάδιο είναι η ιδεογραφική ιερογλυφική γραφή, του οποίου η αρχή χάνεται στα βάθη του χρόνου. Το δευτερο στάδιο λέγεται ιερατική γραφή ή ιερογλυφική φωνογραφία και το οποίο υπήρχε έως και το 650 π.Χ.. Το τρίτο στάδιο, το οποίο άρχισε από το 660/650 π.Χ. και εξής λέγεται δημοτική γραφή, δηλαδή λαϊκή. Από τους ντόπιους λεγόταν και «sekh shat» (= γραφή για επίσημα έγγραφα). Διαφέρει της ιερατικής βασικά μόνο στο σχήμα των γραμμάτων, επειδή τώρα τα γράμματα είναι πιο απλά, πιο τυποποιημένα, πιο εύκολα στη γραφή και όχι οι σκίτσα ή εικόνες όντων που ήταν πριν.

Η αρχαία αιγυπτιακή γραφή ξεκίνησε ως ιδεογραφία, δηλαδή με σκίτσα ή εικόνες ζώων, ανθρώπων, πραγμάτων κ.α., που κατέγραφε όχι τον προφορικό λόγο, αλλά το νόημά του. Μετά έγινε φωνογραφική με γράμματα που αντιπροσώπευαν φθόγγους, μόνο που ως τέτοια δεν ήταν αφηρημένα ή απλές γραμμές, όπως γίνονταν στις άλλες γραφές, αλλά κάποια από τα ιδεογράμματα, όμως πιο μικρά και πιο λεπτά και προ αυτού πολλοί νομίζουν ότι και η γραφή αυτή ήταν ιδεογραφία, ενώ δεν είναι.

Η δημώδης αιγυπτιακή γραφή ήταν σύστημα γραφής που υπολογίζεται ότι χρησιμοποιήθηκε στην αρχαία Αίγυπτο από τον 7ο αι. π.Χ. και εξής. Εξελιχτηκε από την ιερατική γραφή. Ο Ηρόδοτος την

αποκαλεί δημόδη (δηλαδή λαϊκή ή δημοτική), ενώ ο Πορφύριος την αποκαλεί επιστολογραφική. Η δημοτική αιγυπτιακή γραφή αποτελεί μια γραφική απλούστευση της ιερογλυφικής, η οποία χρησιμοποιήθηκε από τους ιερείς για την ταχεία συγγραφή των κυβερνητικών αρχείων, της επιστολογραφίας, των λογοτεχνικών, θρησκευτικών, μαγικών και ιατρικών κειμένων, όπως και των μαθηματικών. Η ιερατική γραφή συντάσσεται πάντα από τα δεξιά προς τα αριστερά και χρησιμοποιείται μόνο σε παπύρους. Η μορφή των ιερατικών σημείων εξελίσσεται καθ' όλη τη διάρκεια της αιγυπτιακής ιστορίας και ποικίλλει ανάλογα με τον γραφέα, τον γραφικό χαρακτήρα του οποίου πολλές φορές είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε.

Σημειώνεται ότι:

Α) Με την ονομασία «ιερατική γραφή» ή «ιερογλυφικά» βάπτισε ο Ηρόδοτος τις επιγραφές με τη μυστηριώδη γραφή που είδε στα ιερά της αρχαίας Αιγύπτου, όταν την επισκέφτηκε. Συνεπώς η ονομασία «ιερατική γραφή» ή «ιερογλυφικά» είναι ελληνική και σύνθετη από τις λέξεις «ιερός» και «γλύφω» (= σκαλίζω, χαράσσω), επειδή τα ιερογλυφικά αποτελούν τα γραμματικά σκαλίσματα των ιερέων ή στα ιερά.

Β) Η ιερατική γραφή (ιερογλυφικά) από ένα σημείο και εξής είναι φωνογραφική, όπως και η σφηνοειδής γραφή ή η γραφή με φοινικικούς χαρακτήρες. Απλά, επειδή στα αιγυπτιακά ιερογλυφικά τα γράμματα είναι εικόνες ζώων ή άλλων αντικειμένων και δίδεται η εντύπωση ότι η γραφή αυτή είναι ιδεογραφική, ενώ δεν είναι.

Επιγραφή με ιερογλυφικά επί εποχής Πτολεμαίων.

Επιγραφή με ιερογλυφικά και Ελληνικά επί εποχής Πτολεμαίου (Μουσείο Αλεξάνδρειας)

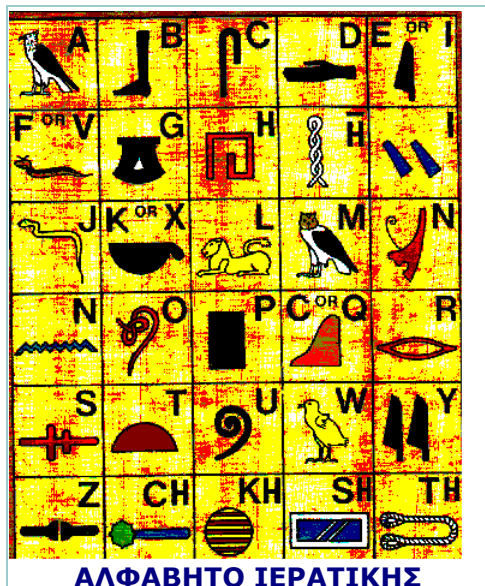
Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Από τον 3ο π.Χ. αιώνα και μέχρι τον 13ο μ.Χ. αι., η περίοδος του ελληνικού βασιλείου της Αιγύπτου, η αιγυπτιακή γραφή λέγεται

«**κοπτική**» . Στο στάδιο αυτό η αιγυπτιακή γραφή αντικαταστάθηκε από την ελληνική γραφή, δηλαδή μια γραφή που χρησιμοποιεί το ελληνικό αλφάβητο. (Περισσότερα βλέπε «Κοπτική γλώσσα και κοπτική γραφή»)

Από τον 13 αι. μ.Χ. και μέχρι σήμερα λέγεται **αραβική γραφή**. Η γραφή αυτή κατά βάση είναι η ιερατική γραφή. Διαφέρει μόνο στο σχήμα των γραμμάτων. Τα γράμματα τώρα είναι ακόμη πιο μικρά και πιο απλά.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΚΑΙ Η ΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ

Το φωνογραφικό αιγυπτιακό αλφάβητο αποτελείται από 24 σύμβολα (βλέπε παρακείμενο πίνακα) από τα οποία δεν υπάρχει κανένα φωνήεν, και από τα οποία τα 20 είναι για τα σύμφωνα και τα 2 είναι άφωνα, το άλεφ και το αγίν, όμως βοηθητικά για τη γραφή των φωνηέντων με ειδικό τρόπο.

Κυριαρχούν οι μορφές των ζώων, όπως τα πουλιά και τα ερπετά. Βρίσκουμε επίσης πολλά μέρη του ανθρώπινου σώματος, όπως το πόδι, το χέρι ή το χέρι.

Ειδικότερα στην αρχαία ιερατική και δημοτική αιγυπτιακή γραφή (ιερογλυφικά):

Α) Τα γράμματα έχουν σχήμα (βλέπε πίνακα) ως εξής: Α = αετός, Β = πόδι/μπότα, D = χείρα, F = φίδι, m = κουκουβάγια, Λ = λιοντάρι...

Β) Οι λέξεις γράφονται είτε σε οριζόντιες γραμμές είτε σε κάθετες στήλες, ανάλογα με το τι βολεύει, από δεξιά προς αριστερά, δηλαδή αντίθετα ως προς την ελληνική, χωρίς κενό μεταξύ τους.

Γ) Στο αλφάβητο (ιερατικής και δημοτικής) γραφής, όπως και στη φοινικική, εβραϊκή κ.α., υπάρχουν γράμματα μόνο για τα σύμφωνα, καθώς και δυο βοηθητικά άφωνα γράμματα, το άλεφ και το αγίν, τα οποία βοηθούν να γράφονται τα φωνήεντα και συνάμα να διακρίνονται κάποιες ομόηχες λέξεις. Σύμφωνα λογίζονται και τα δισυμφωνικά (συμπλέγματα): μπ, ντ, γκ, κσ = λατινικά b, d, g, χ). Τα φωνήεντα σημειώνονται με σημεία (μικρότερα σε μέγεθος σύμβολα από αυτά για τα σύμφωνα).

Η τεχνική γραφής της ιερατικής και της δημοτικής γραφής είναι ίδια και ίδια με αυτή των σημιτικών γραφών (Φοινικικής, Εβραϊκής, Αραμαϊκής, Αραβικής κ.τ.λ.). Διαφέρουν βασικά μόνο στο σχήμα των γραμμάτων και των σημείων τους.

Οι λέξεις εδώ γράφονται ως εξής: α) Αν η λέξη που πάμε να γράψουμε δεν αρχίζει από φωνήεν, γράφουμε μόνο τα σύμφωνα της λέξης και πάνω ή κάτω από το σύμφωνο που έχει φωνήεν βάζουμε ένα ανάλογο με το φωνήεν σημαδάκι, Β) Αν έχουμε λέξη που αρχίζει από φωνήεν και συνεπώς δεν έχει σύμφωνο, π.χ. το Α στη λέξη Α-λέξανδρος, του βάζουμε το άφωνο γράμμα άλεφ είτε το άφωνο γράμμα αγίν που υπάρχουν ως

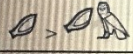
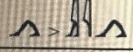
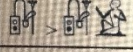
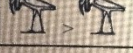
βοηθητικά στο αλφάβητο και πάνω από αυτά βάζουμε το ανάλογο σημείο του φωνήεντος (Το γράμμα άλεφ το βάζουμε σε μια συγκεκριμένη ομάδα λέξεων και το γράμμα αγιν σε μια άλλη συγκεκριμένη ομάδα λέξεων για διάκρισή τυχόν ομόηχων λέξεων. Τα γράμματα άλεφ και αγίν μπαίνουν μόνο στην αρχή των λέξεων και είναι άσχετα με τα ελληνικά άλφα και γιώτα ή άλλο ελληνικό γράμμα). Ακολουθώς γράφονται τα σύμφωνα και συνάμα αν κάποιο έχει φωνήεν μπαίνει και σ' αυτό ανάλογο σημάδακι, όπως συμβαίνει επίσης στη Φοινικική και στην Εβραϊκή γραφή. Για παράδειγμα η λέξη ΤΑΣΑ στην ιερατική γραφή γράφεται ως εξής:

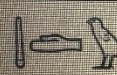

Η αιτία που σε πολλές αρχαίες γραφές υπήρχαν δισυμφωνικά (βραχυγραφίας) σύμφωνα, ήτοι τα b=μπ, d= ντ, g=γκ, z= τζ... και επίσης τα φωνήεντα γράφονται όχι με γράμματα, αλλά με σημεία, που αυτά παραλείπονταν στις γραφές για τους έμπειρους, ήταν για εξοικονόμηση γραφικού χώρου, επειδή τότε δεν ήταν εύκολο να γίνουν μικρά τα γράμματα λόγω του ότι δεν είχαν επινοηθεί ακόμη τα μολύβια, οι πένες κ.α. Για τον ίδιο λόγο δεν αφήνεται κενό μεταξύ των λέξεων, τα σύμφωνα ενίοτε ενώνονται μεταξύ τους κ.α.

Η σημείωση των σημείων των φωνηέντων παραλείπονταν στα κείμενα για έμπειρους, γιατί με το τρόπο που γράφονται εδώ οι λέξεις τα φωνήεντα για τους έμπειρους στη γλώσσα εννοούνται. Γράφοντας το αρκτικό φωνήεν της λέξης, αν έχει, και όλα τα σύμφωνα, τα υπόλοιπα φωνήεντα εννοούνται (αυτό και από τις άλλες λέξεις που υπάρχουν πριν και μετά τη λέξη αυτή), πρβ π.χ. στην ελληνική γραφή: «Μγσ Αλκσντρς, γνκ αλκσντρ, νσ Κρτ, κρτκς αντρ= Μέγας Αλέξανδρος, γυναίκα Αλεξάνδρα, νησί Κρήτη, κρητικός άντρας...

Και επειδή οι αρχαίοι Αιγύπτιοι δε σημείωναν στις πανακίδες τα φωνήεντα, οι αιγυπτιολόγοι εισάγουν συνήθως ένα ε ανάμεσα στα σύμφωνα. Για παράδειγμα το μν προφέρεται ως μεν, το βμνν ως βεμπεν, το νφρτ ως νεφρετ. Ωστόσο για την κάπως αυθεντική προφορά των αρχαίων αιγυπτιακών οι σωστοί αιγυπτιολόγοι συμβουλεύονται την κοπτική γραφή, καθώς και σε άλλες αρχαίες γλώσσες όπου τα φωνήεντα σημειώνονταν όπως τα ασσυριακά, βαβυλωνιακά κ.α.

Ιερογλυφικό > λέξη που σχηματίζει	Μεταγραφή (φωνηματική αξία)	Ερμηνεία
	sdm (προφέρεται σέτζεμ)	«ακούω»
	jj ή jw(j) (προφέρεται ίου ή γιου)	«έρχομαι»
	ss (προφέρεται σεεε)	«γρᾶφᾶεε»
	dsr (προφέρεται ντζέσερ) ¹	«κόκκινος/-ο»

Ιερογλυφική	Μεταγραφή	Κοπτική	Απόδοση
	mn	ΜΟJN	μόουν
	mntw	ΜΟJTE	μόοντε
	mtt	ΡJTE	πίτε
	nfr	ΝΟJFE	νόουνφε
	rmt	ΡWME	ρόμέ

Το ποια ήταν επακριβώς τα σημεία με τα οποία σημειώνονταν τα φωνήεντα στις αρχαίες αιγυπτιακές γραφές (ιερατική κα δημοτική) δεν τα γνωρίζουμε, γιατί αυτά παραλείπονταν στα κείμενα για έμπειρους και κείμενα για μη έμπειρους δε διασώθηκαν για να δούμε το πως και ποια ήταν αυτά. Ωστόσο στην εβραϊκή γραφή, που είναι γραφή που γίνεται με τον ίδια τεχνική (μηχανισμό, όμως με άλλα γραμματα, βλέπουμε ότι αυτά τα σημεία υπάρχουν και είναι όχι τόσα όσα τα 5 φωνήεντα, αλλά 13, γιατί υπάρχουν και τα διπλά ή άλλως μακρά φωνήεντα: αα, εε, οο, ιι, ουου, καθώς και τα συνεχόμενα διαφορετικά ή άλλως δίχρονα φωνήεντα: αε, εα, οα, ει... Και επειδή από τη μια η αρχαία αιγυπτιακή γλώσσα είναι νεκρή και προ αυτού δεν ξέρουμε πως επακριβώς προφέρονται οι λέξεις της και από την άλλη έχουν παραλειφθεί τις πινακίδες τα σύμβολα σημεία των

φωνηέντων, δε μπορούμε να διαβάσουμε πιστά σήμερα τις λέξεις που έχουν γραφτεί με την αρχαία αιγυπτιακή γραφή.

ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕ ΑΙΓΥΠΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Μελετώντας και συγκρίνοντας την ελληνική με την αρχαία αιγυπτιακή φωνογραφική γραφή, ιερατική και δημώδη, βλέπουμε ότι διαφέρουν ριζικά στην τεχνική και στην απόδοση.

Η αιγυπτιακή γράφει μόλις και μετά βίας την προφορά, ενώ η ελληνική και την

Α) Τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου είναι πανεύκολα στη γραφή τους, γιατί είναι απλές γραμμές και δεν είναι εικόνες ζώων ή πραγμάτων, όπως συμβαίνει στην Αιγυπτιακή γραφή (βλέπε πίνακα ιερογλυφικού αλφάβητου).

Β) Η αιγυπτιακή φωνογραφική γραφή έχει γράμματα (εικόνες που παριστάνουν φθόγγο) μόνο για τα σύμφωνα και σημεία (μικρότερες σε μέγεθος εικόνες) για τα φωνήεντα, κάτι ως γίνεται στη Φοινικική γραφή. Απλώς στην Αιγυπτιακή γραφή τα γράμματα είναι εικόνες όντων, ενώ στη Φοινικική είναι γραμμές. Αντίθετα η ελληνική γραφή είναι φθογγική και συνάμα ετυμολογική.

Γ) Στην αιγυπτιακή γραφή δεν υπάρχουν: α) Τα κεφαλαία και μικρά γράμματα: Α(α), Β(β), Γ(γ) ..., με τα οποία διακρίνονται οι περίοδοι και τα κύρια ονόματα από τα κοινά, π.χ.: νίκη & Νίκη, αγαθή & Αγαθή... , β) Τα ομόφωνα γράμματα: ο & ω, η & υ & ι & οι... με τα οποία, βάσει κανόνων, υποδειχνουμε στη γραφή την ετυμολογία των λέξεων, δηλαδή αν αυτό που μιλούμε είναι αρσενικό ή θηλυκό, ουσιαστικό ή επίθετο κ.τ.λ., ώστε να έχουμε βοήθεια και στην κατανόηση των λέξεων (εύρεση της έννοιας των λέξεων) και διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ.: καλώ & καλώ, καλό & καλό, καλός & καλώς .., γ) Τα ορθογραφικά σημεία (τονικό σημάδι, διαλυτικά και απόστροφο) με τα οποία σημειώνονται οι τονιζόμενες και άτονες συλλαβές και τα φθογγικά πάθη των λέξεων στον λόγο (= η προφορά με έκθλιψη, με συναίρεση, με αποκοπή, με συνίζηση κ.τ.λ.), πρβ π.χ.: πότε & ποτέ, μία και μια, σε όλα & σ' όλα & σόλα, θεϊκός & θεϊός, υιός & δυϊκός, ότι & ό,τι...

Δ) Στην αιγυπτιακή γραφή υπάρχουν πρόσθετα ενδεικτικά σημεία για υπόδειξη του γένους και του αριθμού της λέξης και όχι τα ομόφωνα Ω & Ο, Ι & ΟΙ & Η ... , όπως συμβαίνει στην ελληνική. Για παράδειγμα το ορθόγραμμο Ι δίπλα απο ένα ιδεόγραμμα – λέξη δηλώνει τον ενικό αριθμό του σημαίνοντος (σε αντιδιαστολή με τα δύο, τρία ορθογράμματα, ΙΙ, ΙΙΙ... που είναι δηλωτικά του πληθυντικού αριθμού. Το επίθημα C t (προφέρεται ετ) που ακολουθεί το δισυμφωνικό σημείο/ρίζα sw (προφέρεται σου) προσδιορίζει το θηλυκό γένος.

Το όνομα ΕΛΛΑΣ με ιερογλυφικούς χαρακτήρες

Εδώ το όνομα ΕΛΛΑΣ είναι γραμμένο με δυο λλ, όμως τα δυο ΛΛ, ΚΚ, ΣΣ... στις αιγυπτιακές και σημιτικές γραφές γράφονται μόνο, αν προφέρονται και τα δυο, κάτι που δε συμβαίνει εδώ. Απλώς το όνομα Ελλάς γραφεται στα ελληνικά με δυο λλ για ετυμολογικούς λόγους, άλλο το «έλα» και άλλο το «Ελλάς»

ΤΑ ΕΙΔΗ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Στην αιγυπτιακή ιερατική γραφή τα γράμματα χωρίζονται από τους ερευνητές σε τέσσερις κατηγορίες, τις εξής:

α) Τα σύμβολα που παραστούν τα σύμφωνα (alphabetic signs) των λέξεων. Ως σύμφωνα λογίζονται και τα δυσυμφωνικά b=μπ, d= ντ, g=γκ, z= τζ... Τα γράμματα αυτά βλέπε στο ιερογλυφικό αλφάβητο.

Τα φωνήεντα (οι φθόγγοι: α, ε, ο, ι, ου) εδώ σημειώνονται με σημεία (= μικρότερα σε μέγεθος σύμβολα από αυτά των συμφώνων), τα οποία ως εξ αυτού δεν εμφανίζονται στο αλφάβητο. Η αιτία που σε πολλές αρχαίες γραφές υπήρχαν δυσυμφωνικά (βραχυγραφίας) σύμφωνα, ήτοι τα b=μπ, d= ντ, g=γκ, z= τζ... και επίσης τα φωνήεντα γράφονται όχι με γράμματα, αλλά με σημεία, που αυτά παραλείπονταν στις γραφές για τους έμπειρους, ήταν για εξοικονόμηση γραφικού χώρου, επειδή τότε δεν ήταν εύκολο να γίνουν μικρά τα γράμματα λόγω του ότι δεν είχαν επινοηθεί ακόμη τα μολύβια, οι πένες κ.α.

β) Τα σύμβολα που παραστούν κάποιες συγκεκριμένες συλλαβές (τις: ουρ, μαν, νεμπ,... βλέπε σε σχετικό πίνακα), είτε για λόγους συντομογραφίας είτε για λόγους ειδικής προφοράς. Είναι κάτι, όπως τα συλλαβογράμματα: γιο, για, ... στο ρωσικό αλφάβητο.

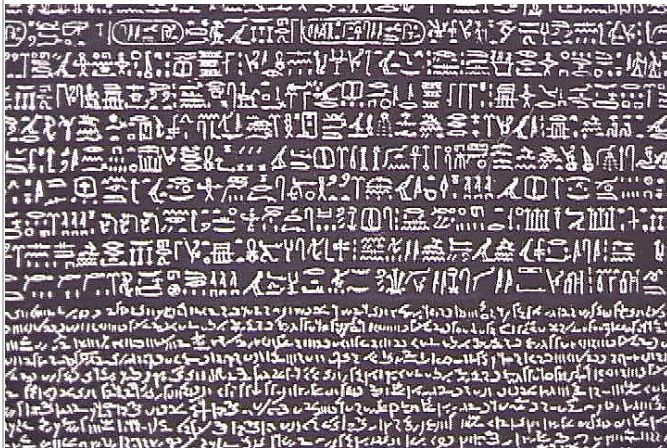
γ) Τα σύμβολα που παραστούν λέξεις για λόγους

βραχυγραφίας (= σημεία λέξεων, Word signs), κάτι όπως γίνεται και σήμερα με τις λέξεις που πολυχρησιμοποιούνται ή που επαναλαμβάνουμε πολλές φορές στο λόγο ή το κείμενό μας, δηλαδή τα: δρ = δραχμή, \$ = δολάριο, & = και,....

δ) Τα σύμβολα που καθορίζουν – αποσαφηνίζουν το είδος μιας λέξης. Τα προσδιοριστικά σημεία είναι ιδεογραμματικά σημεία που προστίθενται στο τέλος των φωνογραμμάτων, για να τονίσουν τη σημασία μιας λέξης ή για να ξεχωρίσουν δύο ή περισσότερες σημασίες, όπου αυτό είναι δυνατόν. Αρκετές φορές αυτά παραλείπονται ή όταν εμφανίζονται δεν χρειάζονται φωνητική μεταγραφή, αφού δεν προσφέρουν τίποτα στη φωνητική λέξη. Για παράδειγμα το ορθόγραμμα Ι δίπλα απο ένα ιδεόγραμμα – λέξη δηλώνει τον ενικό αριθμό του σημαίνοντος (σε αντιδιαστολή με τα δύο, τρία ορθογράμματα, II, III... που είναι δηλωτικά του πληθυντικού αριθμού. Το επίθημα C (προφέρεται ετ) που ακολουθεί το δισυμφωνικό σημείο/ρίζα sw (προφέρεται σου) προσδιορίζει το θηλυκό γένος.

ΣΤΗΛΗ ΡΟΖΕΤΑΣ (THE ROSETTA STONE)

Η ανάγνωσή των ιερογλυφικών έγινε για πρώτη φορά από το Σαμπολιόν το 1822. Ο Σαμπολιόν (Jean-Francois Champollion, 1790-1832) βοήθηθηκε σ’ αυτό από τη στήλη της Ροζέτας, η οποία περιείχε το αυτό κείμενο και στα ελληνικά και στα Αιγυπτιακά (ιερογλυφικά και δημοτική). Επί μ. Αλεξάνδρου και πριν η ελληνική γλώσσα ήταν διεθνής (Ελληνιστική περίοδος 323 π.Χ. - 31 π.Χ.) και πολλές πινακίδες τότε είχαν γραφεί δίγλωσσα, όπως π.χ. η στήλη της Ροζέτας με ελληνικά και αιγυπτιακά, η επιγραφή Ράμπαδ στο 'Αλεπ με ελληνικά, συριακά, και αραβικά, η επιγραφή Αρράν στο Αουράν με ελληνικά και αραβικά... κ.α.

από το 1822. Ο Σαμπολιόν (Jean-Francois Champollion, 1790-1832) βοήθηθηκε σ’ αυτό από τη στήλη της Ροζέτας, η οποία περιείχε το αυτό κείμενο και στα ελληνικά και στα Αιγυπτιακά (ιερογλυφικά και δημοτική). Επί μ. Αλεξάνδρου και πριν η ελληνική γλώσσα ήταν διεθνής (Ελληνιστική περίοδος 323 π.Χ. - 31 π.Χ.) και πολλές πινακίδες τότε είχαν γραφεί δίγλωσσα, όπως π.χ. η στήλη της Ροζέτας με ελληνικά και αιγυπτιακά, η επιγραφή Ράμπαδ στο 'Αλεπ με ελληνικά, συριακά, και αραβικά, η επιγραφή Αρράν στο Αουράν με ελληνικά και αραβικά... κ.α.

από το 1822. Ο Σαμπολιόν (Jean-Francois Champollion, 1790-1832) βοήθηθηκε σ’ αυτό από τη στήλη της Ροζέτας, η οποία περιείχε το αυτό κείμενο και στα ελληνικά και στα Αιγυπτιακά (ιερογλυφικά και δημοτική). Επί μ. Αλεξάνδρου και πριν η ελληνική γλώσσα ήταν διεθνής (Ελληνιστική περίοδος 323 π.Χ. - 31 π.Χ.) και πολλές πινακίδες τότε είχαν γραφεί δίγλωσσα, όπως π.χ. η στήλη της Ροζέτας με ελληνικά και αιγυπτιακά, η επιγραφή Ράμπαδ στο 'Αλεπ με ελληνικά, συριακά, και αραβικά, η επιγραφή Αρράν στο Αουράν με ελληνικά και αραβικά... κ.α.

ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Σ or Ϝ	ϙ	ϛ	ι	η	γ	φ	δ	δ	ω	ε	ζ
m	k	i	h	h	g	f	d	d	w	e	z
q	h	h	t	t	s	s	s	s	r	n	

Πίνακας με το αλφάβητο της δημοτικής αιγυπτιακής γραφής, ο οποίος δείχνει παράλληλα και πως προήλθαν τα γράμματα της γραφής αυτής από αυτά της ιερατικής γραφής (ιερογλυφικών)

Στη δημοτική αιγυπτιακή γραφή (= το δεύτερο στάδιο από τα δυο της αιγυπτιακής) ο τρόπος (ο μηχανισμός, το σύστημα) γραφής παραμένει περίπου ο ίδιος με αυτό της ιερατικής. Απλώς τώρα αφενός το αλφάβητο έγινε με μικρότερα και πιο απλά γράμματα. Δηλαδή τα γράμματα δεν είναι πλέον πιστές εικόνες όντων, όπως ήταν πριν, αλλά το απλουστευμένο περίγραμμα (ιδεόγραμμα) τους, κάτι ως τη φοινικική γραφή.

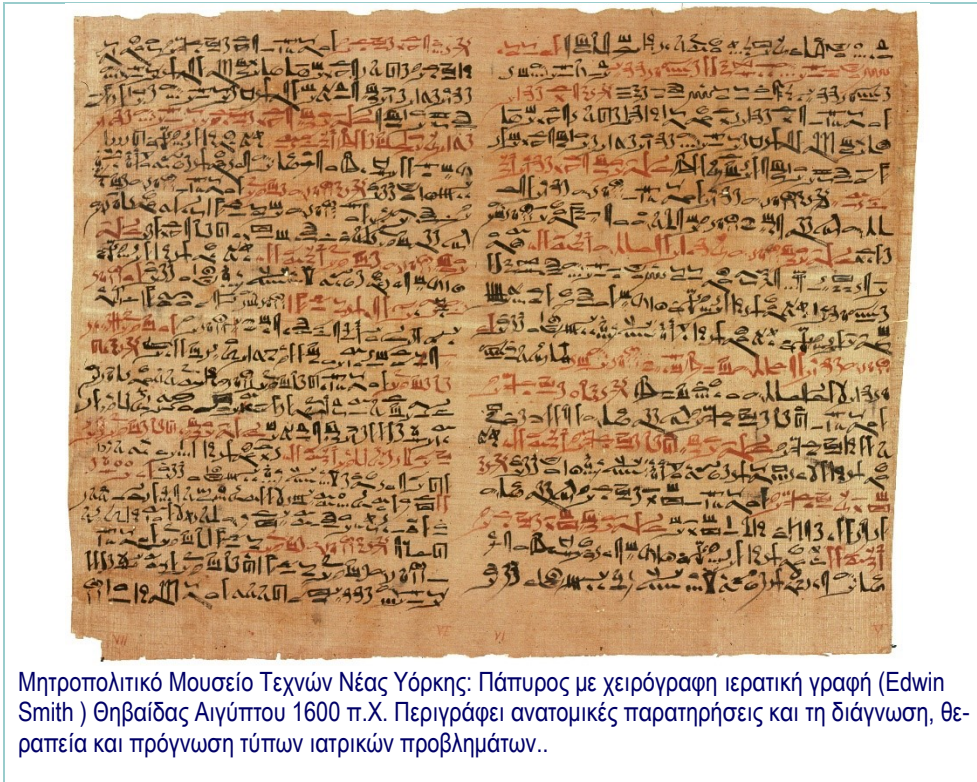
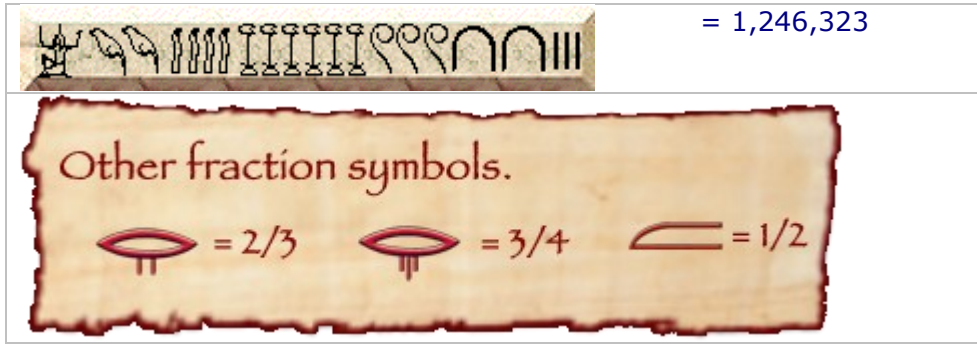
Δημοτική και κοπτική γραφή απο τη στήλη της Ροζέτας.

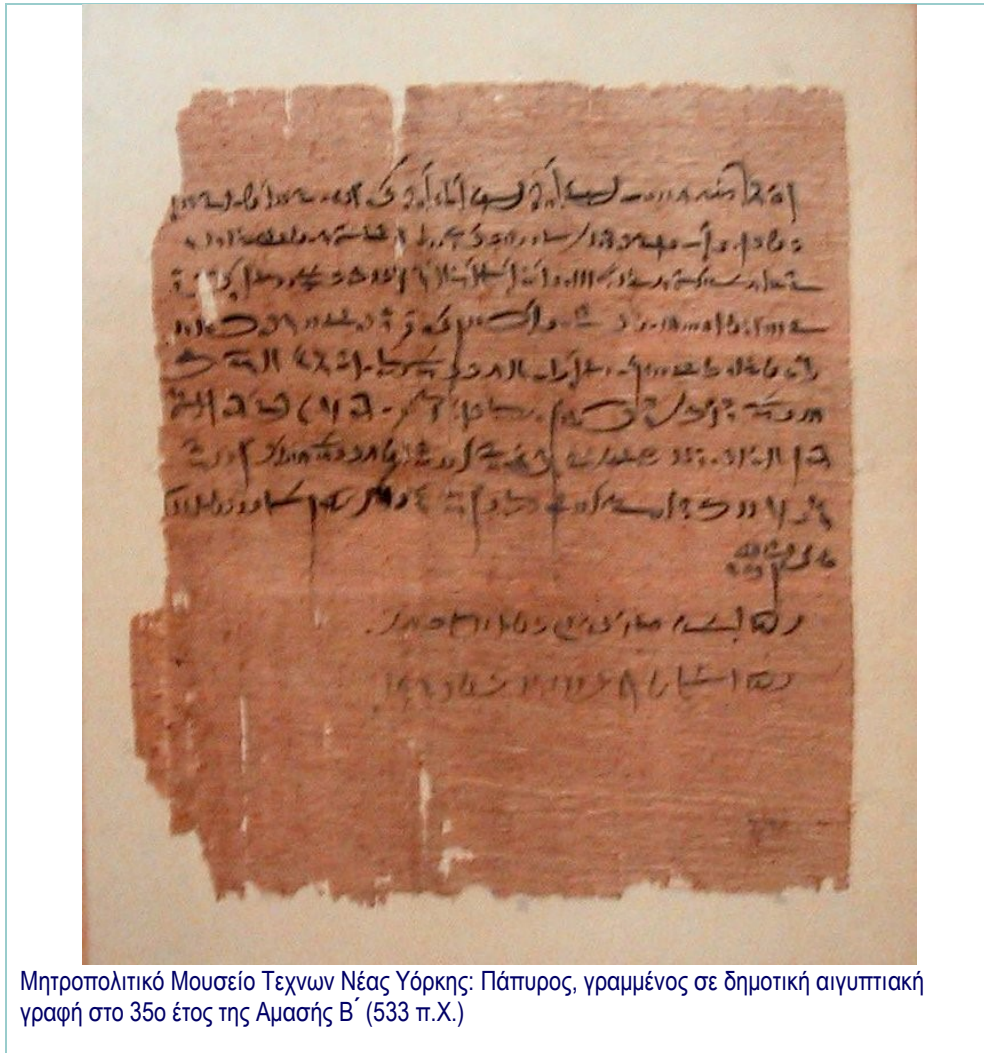

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

	=3,244		
	=21,237		
	12,425 παπες Ο αριθμός π.χ.:		

Μητροπολιτικό Μουσείο Τεχνών Νέας Υόρκης: Πάπυρος με χειρόγραφη ιερατική γραφή (Edwin Smith) Θηβαΐδας Αιγύπτου 1600 π.Χ. Περιγράφει ανατομικές παρατηρήσεις και τη διάγνωση, θεραπεία και πρόγνωση τύπων ιατρικών προβλημάτων..

Μητροπολιτικό Μουσείο Τεχνων Νέας Υόρκης: Πάπυρος, γραμμένος σε δημοτική αιγυπτιακή γραφή στο 35ο έτος της Αμασής Β΄ (533 π.Χ.)

«Τώρα, όμως, πρέπει να μιλήσουμε και για τα αιθιοπικά γράμματα που στους Αιγυπτίους καλούνται ιερογλυφικά, ώστε να μην παραλείψουμε τίποτα από την αρχαιότητα τους. Τυχαίνει, λοιπόν, οι χαρακτήρες της γραφής τους να μοιάζουν με ζώα κάθε είδους, με ανθρώπινα άκρα, ακόμα και με εργαλεία και μάλιστα ξυλουργικά-διότι, στη γραμματική τους, δεν αποδίδεται με τη σύνθεση των συλλαβών η έννοια που εκφράζουν, αλλά με την εμφάνιση των αντικειμένων που αντιγράφονται και τη μεταφορική σημασία που, με την εξάσκηση, εντυπώνεται στη μνήμη τους. Ζωγραφίζουν, ας πούμε, ένα γεράκι, έναν κροκόδειλο, ένα φίδι ή, από το ανθρώπινο σώμα, το μάτι, το χέρι, το πρόσωπο ή άλλα παρόμοια. Σ' αυτούς, λοιπόν, το γεράκι σημαίνει κάθε τι που γίνεται γρήγορα, επειδή τούτο το ζ ο είναι το πιο γρήγορο από τα πτηνά. Έτσι μεταφέρεται η έννοια, με την κατάλληλη μεταφορά, σε κάθε τι που είναι ταχύ και σε κάθε τι που επιδέχεται την έννοια της ταχύτητας, με τον ίδιο τρόπο σχεδόν που γίνεται και στα λόγια. Ο κροκόδειλος, τώρα, σημαίνει κάθε τι κακό, ενώ το μάτι είναι ο τηρητής της δικαιοσύνης και ο φύλακας ολόκληρου του σώματος. Από τα άκρα, δεξί χέρι με ανοικτά δάχτυλα σημαίνει προσπορισμό των αναγκαίων για τον βίο, ενώ το αριστερό κλεισμένο σημαίνει διατήρηση και φύλαξη χρημάτων". Η ίδια λογική

ισχύει και για τους υπόλοιπους χαρακτήρες, που αντιπροσωπεύουν τα μέρη του σώματος, τα εργαλεία και όλα τ' άλλα. Παρακολουθώντας προσεκτικά τις έννοιες που ενυπάρχουν στο καθένα, μετά από πολύχρονες μελέτες και μνημονικές ασκήσεις του μυαλού, διαβάζουν με τη συνήθεια κάθε τι που έχει γραφτεί.
(Διόδωρος Σικελιώτης 3, 4-10)

Ιερογλυφικά, Μεδυμ, Αίγυπτος 4th Δυναστεία, 2600 π.Χ.

**ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
& ΣΥΝΑΜΑ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ**

Man, male.

Woman, female.

People.

Official, authority,
effort

King.

Force,

Child, young.
Praise

Enemy.

Lie down, death, bury,
dead

God.

Exalted person, the
dead

		
Village, town.	Desert, foreign land. Animal.
		
Bird.EnemyFish
		
Water, liquid.Road.Sky, above
		
Sun, light, time.Stone.Star.

4. Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Κόπτες λέγονται οι ντόπιοι κάτοικοι της Αιγύπτου που ασπάστηκαν το Χριστιανισμό κατά την περίοδο της εξάπλωση του Χριστιανισμού. Η Αίγυπτος ήδη από τον 3^ο αι. π.Χ. ήταν ελληνικό βασίλειο με πρωτεύουσα την Αλεξάνδρεια, πόλη που έκτισε ο ίδιος ο Μ. Αλέξανδρος, όταν κατέλαβε την Αίγυπτο. Οι κόπτες ανήκουν στη μονοφυσική αίρεση, συνέπεια του οποίου ήταν αρχικά να κυνηγηθούν από του Βυζαντινούς και κατόπιν από τους Άραβες και Τούρκους. Σήμερα, αν και μιλούν αραβικά, γράφουν ακόμη με το ελληνικό - κοπτικό αλφάβητο. Το όνομα «Κόπτης» λέγεται ότι προήλθε από το ελληνικό (Αί)γύπτιος > (γ)κύπτης = λατινικά *Copt*.

Κοπτική γλώσσα λέγεται η επίσημη γλώσσα της Αιγύπτου από τον 3ο αι. π.Χ., δηλαδή όταν η Αίγυπτος κατακτήθηκε από τους Έλληνες, μέχρι τον 13ο αι. μ.Χ. που αντικαταστάθηκε από την Αραβική. Σήμερα οι κόπτες μιλούν αραβικά, όμως κατ' ιδίαν μιλούν και κοπτικά.

Κοπτική γραφή λέγεται η επίσημη γραφή της Αιγύπτου κατά τη χριστιανική περίοδο της Αιγύπτου. Η γραφή αυτή χρησιμοποιεί το ελληνικό αλφάβητο με μικρές παραλλαγές και οι λέξεις γράφονται όπως και στην ελληνική, δηλαδή από δεξιά προς αριστερά και ορθογραφικά με ίδιους κανόνες ως στην ελληνική. Ειδικότερα, στο κοπτικό αλφάβητο πλην των ελληνικών γραμμάτων υπάρχουν και μερικά γράμματα ακόμη από την τοπική δημοτική ιερογλυφική γραφή, για ιδιαίτερες συλλαβικές προφορές που δεν υπήρχαν στην ελληνική.

Σημειώνεται ότι μετά το θάνατο του Μ. Αλέξανδρου το 323 π.χ., ένα από τα βασίλεια που ιδρύθηκαν ήταν και αυτό της Αιγύπτου με έδρα την Αλεξάνδρεια και πρώτο βασιλιά το στρατηγό του Μ. Αλέξανδρου Πτολεμαίο. Υποτάχθηκε στους Ρωμαίους το 30 π.Χ. Ειδικότερα μετά το θάνατο του Μ. Αλέξανδρου το 323 π.Χ., η συνέλευση του στρατού στη Βαβυλώνα όρισε ως τυπικό βασίλιά τους κράτους του το Φίλιππο Αριδαίο, ετεροθαλή αδελφό του Μ. Αλέξανδρου και διανοητικά ανάπηρο και μέχρι η γυναίκα

του Μ. Αλέξανδρου Ρωξάνη να φέρει στον κόσμο το παιδί του Μ. Αλέξανδρου (τον Αλέξανδρο Δ). Παράλληλα, επειδή οι εν λόγω δεν ήταν σε θέση να κυβερνήσουν, την εξουσία μοιράστηκαν οι μεγάλοι στρατηγοί. Ο Αντίπατρος πήρε την εποπτεία του ευρωπαϊκού τμήματος, ο Κρατερός τη διοίκηση των στρατευμάτων της Ασίας και ο Περδίκας την εποπτεία του ασιατικού τμήματος.

Νόμισμα Πτολεμαίου του Α' (360-284 B.C.).

Επίσης ανατέθηκε η διοίκηση της Αιγύπτου στον Πτολεμαίο, της Φρυγίας στον Αντίγονο, στο Λυσίμαχο της Θράκης κ.α. Ωστόσο ο Περδίκας δολοφονείτε κατά τη διάρκεια μιας εκστρατείας εναντίον του Πτολεμαίου της Αιγύ-

πτου και προ αυτού, ο Αντίγονος αυτοανακηρύσσεται, το 306 π.Χ., βασιλιάς και τον ίδιο τίτλο έδωσε και στον γιο του Δημήτριο, που έγινε αργότερα γνωστός με την επωνυμία Πολιορκητής. Όμως η ενέργεια αυτή του Αντίγονου είχε ως συνέπεια να συνασπιστούν εναντίον του οι άλλοι στρατηγοί, με αποτέλεσμα να αρχίσει μια σειρά συγκρούσεων μεταξύ των ως άνω διαδόχων, που διεξάγονταν από την Ασία μέχρι την Ελλάδα. Στη διάρκεια των πολέμων αυτών, ύστερα και από διάφορες αντιμακεδονικές αναταραχές που έγιναν στην ηπειρωτική Ελλάδα, δολοφονήθηκαν και ο Φίλιππος Αριδαίος και ο γιος του Μ. Αλέξανδρου. Τελικά το 301 π.Χ., οι αντίπαλοι συγκρούστηκαν σε μια αποφασιστική μάχη στην Ιψό. Ο Αντίγονος στη μάχη αυτή και νικήθηκε και σκοτώθηκε και το αποτέλεσμα της μάχης αυτής ήταν η δημιουργία των εξής νέων κρατών, που το καθένα αναγνώριζε το άλλο, το εξής:

Το βασίλειο της Μακεδονίας, με βασιλιά τον Κάσσανδρο, γιο του Αντίπατρου.

Το βασίλειο της Συρίας, με βασιλιά το Σέλευκο, που περιλάμβανε όλες τις ασιατικές κτήσεις, και έδρα την Αντιόχεια. Υποτάχθηκε στους Ρωμαίους το 64 π.Χ.

Το βασίλειο της Αιγύπτου, με βασιλιά τον Πτολεμαίο και έδρα την Αλεξάνδρεια. Υποτάχθηκε στους Ρωμαίους το 30 π.Χ.

Το Βασίλειο της Θράκης, που περιλάμβανε και μεγάλα τμήματα της Ασίας, με βασιλιά το Λυσίμαχο. Το βασίλειο της Θράκης διαλύθηκε γρήγορα, επειδή ο Λυσίμαχος συγκρούστηκε με το Σέλευκο και στη μάχη που έγινε στο Κουροπέδιο της Λυδίας το 281 π.Χ. νικήθηκε και σκοτώθηκε. Τα εδάφη του τα πήραν η Συρία και η Μακεδονία.

Στα ως άνω βασίλεια προστέθηκαν αργότερα και άλλα μικρά βασίλεια, όπως **το βασίλειο της Περγάμου**, **το βασίλειο της Βακτριανής** στο Αφγανιστάν – Ινδίες κ.α.

ΚΟΠΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

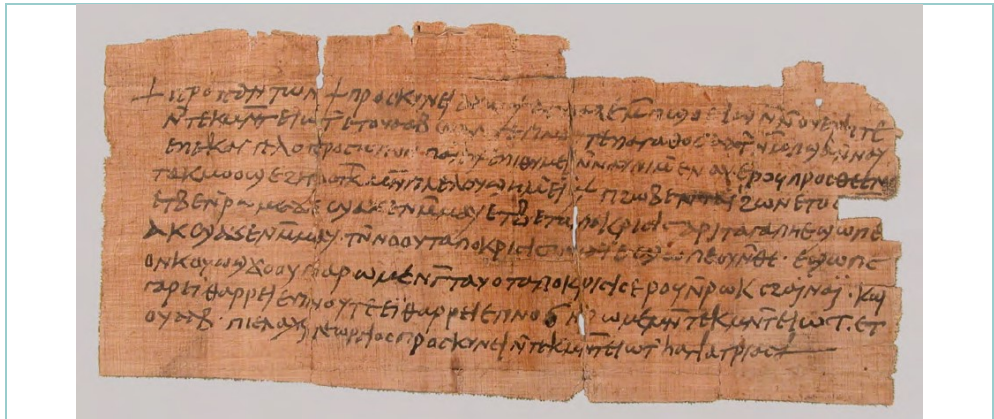
Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ	Ν	Ξ	Ο
alpha	vēta	kamma	taita	ei	sata	hata	thita	iōta	kappa	lauta	mē	ne	ksi	ou
a	v	k	t	e	s	ē	th	i	k	l	m	n	ks	o
[a]	[v]	[k]	[t]	[e]	[s]	[e:]	[th]	[i]	[k]	[l]	[m]	[n]	[ks]	[o]
Π	Ρ	Σ	Τ	Υ	Φ	Χ	Ψ	Ω	Ϟ	ϙ	Ϛ	ϛ	Ϝ	ϝ
pi	rō	sēmna	tau	he	phi	khi	psi	ō	šai	fai	hori	gāngia	qima	ti
p	r	s	t	u	ph	kh	ps	ō	š	f	h	g	q	ti
[p]	[r]	[s]	[t]	[u]	[ph]	[kh]	[ps]	[o:]	[ʃ]	[f]	[h]	[dʒ]	[q]	[ti]

ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ā	Ḃ	Ḅ	Ḍ	Ḙ	Ḛ	Ḙ	Ḩ	Ḝ	Ḙ
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Το κοπτικό αλφάβητο ήταν το πρώτο αιγυπτιακό σύστημα γραφής με χρήση φωνήεντων γραμμάτων. Είναι ιδιαίτερα χρήσιμο για την αποκρυπτογράφηση των αρχαιότερων Αιγυπτιακών κειμένων, επειδή διασώθηκαν πινακίδες γραμμένες ταυτόχρονα και με την κοπτική και με τις άλλες γραφές.

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Μητροπολιτικό Μουσείο Τεχνών Νέας Υόρκης: Πάπυρος από τη Θηβαίδα της Αιγύπτου, 580-640 π.Χ. π.Χ., γραμμένος σε κοπτική γραφή

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ: ΙΤΑΛΙΚΗ, ΑΓΓΛΙΚΗ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΛΠ

1. Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ: ΑΛΦΑΒΗΤΟ, ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΚΛΠ

Στη Λατινική Γραφή οι λέξεις γράφονται όχι ιστορικά, όπως συμβαίνει στις σημερινές γραφές που χρησιμοποιούν το λατινικό αλφάβητο (Αγγλική, Γαλλική κ.α.), αλλά όπως περίπου στην Ελληνική. Δηλαδή φθογγικά και συνάμα ετυμολογικά με τα κεφαλαία: A, B, C... και μικρά γράμματα: a, b, c..., καθώς και με τα ομόχα γραμματα I(i) = Y(y) = EE(ee) = OE(oe), AE(ae) = E(e), M (m) & MM(mm),.... , π.χ.: Italia, comma, mensa – mensae... , όμως με λιγότερη ορθογραφία. Στη Λατινική Γραφή δεν υπάρχουν τα ομόχητα γράμματα Ω(ω), Η(η) με τα οποία διακρίνονται βασικά τα ρήματα από τα πτωτικά, το τονικό σημάδι και τα προσηγορικά (ορθογραφικά) σημεία (τονικό σημάδι, διαλυτικά, απόστροφος κλπ), επειδή αυτά επινοήθηκαν μετά που οι Λατίνοι αντέγραψαν το ελληνικό αλφάβητο. Έτσι η Λατινική γραφή είναι πιο εύκολη από την ελληνική, όμως υποδεέστερης αξίας.

ΛΑΤΙΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ	
:	
A(a) = α	N(n) = εν
B(b) = μπε	O(o) = ο
C(c) = κα ή τσε	P(p) = πε
D(d) = ντε	Q(q) = κ(ι)ού
E(e) = ε	R(r) = ερ
F(f) = εφ	S(s) = ες
G(g) = γκε	T(t) = τε
H(h) = χα	U(u) = ου,
I(i) = ι	V(v) = βε
J(j) = γιώτ-λούγκο	X(x) = ιξ
K(k) = καρ	W(w) = βε
L(l) = ελ	Y(y) = ί γκραίκουμ
M(m) = εμ	Z(z) = ζέτα

Κεφαλαία γράμματα:

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Μικρά γράμματα:

a b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u v w x y z

Γράμματα φωνήεντα: **A(a), U(u), E(e), O(o), Y(y) = I(i)**

Γράμματα σύμφωνα:

Ημίφωννα: N(n), M(m), L(l), R(r), S(s), Z(z) = ν, μ, λ, ρ, σ/ς, ζ

Ουρανικά: C(c), J(j), H(h) = κ, γ, χ

Χειλικά: P(p), V(v), F(f) = π, β, φ

Οδοντικά: T(t) = τ, TH(th) = θ/δ

Συμπλεγματικά: B(b), D(d), G(g), X(x) = *mp, nt, nk, ks*
 Ομόφωνα: E(e) = AE(ae), I(i) = Y(y), PH(ph) = F(f), C(c) = K(k), CH = H(h)
 Διπλά και δίψηφα: PH(ph) = φ, TH(th) = θ/θ, CH(ch) = χ, AE(ae) = ε
MM(mm), NN(nn), LL(ll), RR(rr), SS(ss) = μμ, νν, λλ, ρρ, σσ
CC(cc), TT(tt), PP(pp), BB(bb) = κκ, ππ, ππ, ββ

Στη Λατινική Γραφή:

1. Οι λέξεις γράφονται κατά φθόγγο από αριστερά προς δεξιά, όπως ακριβώς και στην ελληνική, όμως με ολιγότερη ορθογραφία, π.χ. *L-a-t-i-o, I-t-a-l-i-a*.

2. Υπάρχουν γράμματα για όλους τους φθόγγους της γλώσσας και μερικά από αυτά είναι και δίψηφα, τα: PH(ph) = F(f) = φ, TH(th) = θ/θ, CH(ch) = H(h) = χ, AE(ae) = E(ε) = ε, M(m) = MM(mm),...

Το γράμμα H(h) προφέρεται όπως το ελληνικό X(x), *hora = ώρα, όμως ταυτόχρονα* μ' αυτό σχηματίζουμε και μερικά δίψηφα γράμματα, όπως τα: PH(ph), TH(th), DH(dh) = F(f) ή Φ(φ), Θ(θ), Δ(δ).

3. Υπάρχουν τα ομόφωνα γράμματα (κάτι όπως και στην ελληνική): E(e) = AE(ae), I(i) = Y(y) = OE(oe), PH(ph) = F(f), C(c) = K(k), CH = H(h) με τα οποία υποδεικνύεται υποτυπωδώς η ετυμολογία ή η καταγωγή κάποιων λέξεων. Για παράδειγμα:

Με το δίψηφο γράμμα AE(ae) γράφεται η κατάληξη του πληθυντικού των πρωτοκλίτων και με ε οι άλλες περιπτώσεις: *nauta – nautae,...*

Με τα δίψηφα γράμματα CH(ch), Ph(ph) γράφονται οι λέξεις με ελληνική καταγωγή: *Chios = Χίος, Chist, philosophia, mathematica, θέμα > thema...* και με H(h), F(f) των λατινικών: *habeo, homo, futura, fumo, fonto..*

Με τα διπλά όμοια γράμματα *MM(mm), NN(nn), LL(ll), RR(rr), SS(ss) = μμ, νν, λλ, ρρ, σσ, CC(cc), TT(tt), PP(pp), BB(bb) = κκ, ππ, ππ, ββ* υποδεικνύονται τα φθολογικά πάθη των συμφώνων που συμβαίνουν στις λέξεις κατά την παραγωγή και σύνθεση, όπως στην ελληνική. Κανόνες: *n + n,r,l,m = nn,rr,ll,mm: in-rideo > irrideo, committo > committo, con-loquor > colloquor.... n + p,b = mp, mb: in-pius > impius, in-port > importer... b + c = cc: ab-cedo > accedo,...*

Με τα γράμματα B(b), D(d), G(g) γράφονται οι απλές λέξεις και με τα MP(mp), NT(nt), NC(nc) οι σύνθετες, (έτσι διακρίνονται οι σύνθετες), π.χ.: *bucca & compare, dominus & contract, gario & concinno..*

3) Στη Λατινική Γραφή για υπόδειξη της ετυμολογίας πολλών λέξεων χρησιμοποιούνται και κάποια ομόηχα σύμφωνα, τα: Q = C = K, F = PH, V = W ..., όπου και π.χ. με το γράμμα F(f) γράφονται οι λέξεις λατινικής καταγωγής: *Forum, Forza..* και με το PH(ph) τις ελληνικής: *pharmacy, Phaedon,...*

4) Οι λέξεις από την ελληνική γλώσσα και γραφή κρατούν την ελληνική ορθογραφία: *ελληνικά: μύθος, πυραμίδα, γράμμα, Γραικία, Φοίνιξ... = λατινικά: mythus, pyramis, gramma, Graecia, Phoenix,...*

Σημειώνεται ότι:

1) Κάποια γράμματα της λατινικής δεν υπάρχουν στην ελληνική, όπως τα εξής:

α) Τα δισυμφωνικά (βραχυγραφία): B(b), D(d), G(g) = μπ, ντ, γκ/γγ, αφού αυτά είναι διαφορετικά από τα ελληνικά γράμματα Β(β), Γ(γ), Δ(δ). Τα B (b), G(g), D (d) προφέρονται όχι β, δ, γ, αλλά: μπ, γκ, ντ, τζ, που στην ελληνικά γραφονται αναλυτικά, δηλαδή ΜΠ(μπ), ΝΤ(ντ), ΓΚ/ΓΓ(γκ/γγ): *συλλαβή > syllaba (προφορά «σίλαμπα»), δάκτυλος > dactylus, (προφορά «ντάκτυλως») δέμα > dema («ντέμα»), βήτα > beta («μπέτα»), γραμματική > grammatica («γκραμάτικα»), δράμα > drama.....*

β) Το γράμμα U(u) = ελληνικά (εκεί γράφεται δίψηφα) ΟΥ(ου): *Eurota* = «ευροτόπα»

γ) Το σύμπλεγμα qu προφέρεται κβ: *Quies* (“κβίεζ” = ησυχία), *aqua* («άκουα» = νερό)

2) Στη λατινική μερικά γράμματα έχουν ιδιαιτερότητες στην προφορά, π.χ.:

Το γράμμα Z(z) προφέρεται όπως το ελληνικό Ζ(ζ), όμως ανάμεσα σε δυο φωνήεντα προφέρεται και τζ/τσ: *maza* (“ματζα») = μάζα, *Zephyrus* = ζέφυρος.

Το γράμμα S(s) προφέρεται κανονικά όπως το ελληνικό Σ(σ,ς): *dominus, super...*, όμως ανάμεσα σε δυο φωνήεντα προφέρεται (νεώτερος ιδιωτισμός) και ως ζ: *rosa* («ρόζα»), *asinus* («αζίνους»), όπως και το ti- ως τς: *latium - Latio* («λάτιουμ & λάτσιο»).

Το γράμμα C(c) προφέρεται όπως το ελληνικό Κ(κ), όμως προ των ae, oe, eu προφέρεται (ιδιωτισμός νεώτερος) και ως τς: *cecidi, cycinus, caedo*

3) Τα λατινικά ΑΕ(ae), ΟΕ(oe) είναι ίδια με τα ελληνικά ΑΙ(αι), ΟΙ(οι), δηλαδή τότε είναι δίφθογοι (= δυο φθόγγοι) και τότε δίψηφα γράμματα (ένας φθόγγος).

Στην ελληνική αυτά ξεχωρίζουν με τα **διαλυτικά**, βλέπε αϊ & αι, οϊ & οι. Στη λατινική, όμως, δεν υπάρχουν τα διαλυτικά και έτσι εκεί δεν ξεχωρίζουν τότε είναι δίφθογγοι και τότε δίψηφα γράμματα, πρβλ: *Aeneas* (“ενέας = Αινέας») & *aer* (“αερ = αήρ”), *aeneus* (“αένεους = χαλκούς”), *Foenix* = Φοίνιξ, *Boeotia* = Βοιωτία & *coerceo* (“κοέρκεο”).

4) Τα ΑU(au), ΕU(eu) προφέρονται «ου, ευ»: *nauta, laudo* και μερικά από αυτά προέρχονται από τα ελληνικά au, eu: *Euróπη > Eurota* («ευροτόπα»), *Λευκάς > Leucas* («λευκάς»), ο λόγος που πολλοί τα λένε και δίφθογγοι.

5) Με το γράμμα «γιώτ» J(j) γράφεται κανονικά ο φθόγγος γ και με το γράμμα «γκε» G(g) γράφεται το σύμπλεγμα γκ. Ωστόσο αυτό πολλές φορές δεν τηρείται και J(j) = «γι/γκι»: *Jupiter* = “γκιούπιτερ ή γιούπιτερ”, *judico* “γ(κ)ιούδικο”, *Jordanes* = “γιουρδάνες ή γκιουρδάνες = Ιουρδάνης... και *Gu(gu)* = γκβ/γκ: *lingua* (“λίγκβα”), *arguo* (“αργκου”)

2. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕ ΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Στη λατινική γραφή δεν υπάρχουν: Α) Τα γράμματα δ, γ του ελληνικού αλφάβητου, επειδή εκεί δε συνηθίζονται και τόσο οι φθόγγοι αυτοί. Οι από ξένες λέξεις τρέπονται σε d, g. Το γράμμα θ γράφεται δίψηφα TH(th). Β) Τα ορθογραφικά σημεία (τονικό σημάδι, απόστροφος κ.τ.λ.) και τα ομόφωνα γράμματα: Ω Η, ΕΙ, ΥΙ... επειδή οι Λατίνοι αντέγραφαν το ελληνικό αλφάβητο πριν επινοηθούν αυτά. Έτσι στη λατινική γραφή δε σημειώνονται:

Α) Οι τονιζόμενες συλλαβές, οι συνηρημένες και ασυναίρετες συλλαβές, καθώς και η προφορά με συνίζηση, αποκοπή, έκθλιψη κ.τ.λ. Στην ελληνική λέμε – γράφουμε: σόλα & σ’ όλα = σε όλα, μία & μια, Μάιος & μαία (μέα), γαία & γαία, θεϊκός & θείος, έξοχη & εξοχή.... Κάτι που δε μπορεί να γίνει στη λατινική.

Το πού τονίζεται η λέξη καταλαβαίνεται από πείρας: *latium* = «λάτιουμ», *problema* = «πρόμπλεμα» ...

Το πότε τα ae eu, au, oe είναι δίφθογγοι και πότε δίψηφα γράμματα φαίνεται από πείρας: *Φοίνιξ > foenix* («φίνιξ», oe = oi = [i]) & *coergeo* («κοέρκεο», oe = [o-ε]), *αένεος > aeneus* («αένεους», ae = [a-ε] & *γραικία > graecia* («γκρεκία», ae = ai = [ε]), *Βοιωτία > Boeutia* («μπεουσιτία»), *κωμωδία > comoedia* («κομεούντια»), *αουρικίλα > auricila* («αουρικίλα» > «ορικίλα»),...

Β) Κάποια νοηματικά στοιχεία, όμως τα θηλυκά με –η, τα ρήματα με –ω,ει, η γενική πληθυντικού με –ω κ.α.: *lego, legis*.. = λέγω, λέγεις..

Για τον ίδιο λόγο στη λατινική δε σημειώνονταν τα φθογγικά πάθη της συναίρεσης και εναλλαγής φωνηέντων, πρβλ: *facio - perficio, rapio - diripio, statuo - instituo, caedo - occido, sacro - obsecro, scado - descedo, spargo - dispergo*..

Στην ελληνική θα γράφαμε: *Facio (φάκιο) > perficio (περφήκιο), rapio (ράπιο) > deripio (ντερήπιο), instatuo > instituo (ινστήτουο)*... Δηλ. στην ελληνική γράφουμε με η την τροπή των α ή του ε σε ι, με οι την τροπή του ο σε ι, με αι την τροπή του α σε ε.... Όσες λατινικές λέξεις έχουν τα γράμματα ae, oe, eu.. είναι από την ελληνική γραφή: *Phoenix, Aegium*,...

Από τις πτώσεις σημειώνεται μόνο ο πληθυντικός αυτών που λήγουν σε -α με το -ae (όπως στην ελληνική με το -αι): *dea - deae (θεά, θεαί), mensa - mensae (τράπεζα, τράπεζαι), poeta - poetae*

3. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Σύμφωνα με την παράδοση οι Λατίνοι πήραν τη γραφή από τους Έλληνες μέσω των Ετρούσκων, κάπου τον 7-6^ο π.Χ. αι., κάτι που πιστοποιείται σαφώς και από τα εξής:

1) Στη λατινική και γενικώς στις ιταλικές γλώσσες και διαλέκτους δεν υπάρχει η λέξη «φθόγγος». Απλώς στη λατινική γραφή υπάρχουν γράμματα για τα σύμφωνα και τα φωνήεντα.

2) Οι γραμματικοί όροι της λατινικής γραμματικής είναι ελληνικές λέξεις, πρβλ: *γραμματική > grammatica, αλφάβητο > alfabeto, ορθογραφία > orthografia, κόμμα > comma, δίφθογγοι > diphthogi, συλλαβή > syllaba*....

3) Τα γράμματα του λατινικού αλφάβητου είναι ίδια ακριβώς με αυτά του αρχαίου Αττικού και Χαλκιδικού αλφάβητου.

4) Η λατινική γραφή, ενώ δεν έχει ορθογραφικό σύστημα γραφής (τα ομόφωνα γράμματα ω & ο, ε & αι, ι & η & υ & οι...) καταγράφει πολλές λέξεις για λόγους ετυμολογικής κατανόησης ή διάκρισής τους από άλλες ομόηχες ως έχουν στην ελληνική γραφή: *Γραικία > Graecia, Φοίνιξ > Phoenix, γραμματική > grammatica*....

ΑΡΧΑΙΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ

Ancient Latin (Από επιγραφές του 7^{ου} - 6^{ου} π.Χ. αι.)

Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ	Ν
A	B	C	D	E	F	Z	H	I	K	L	M	N
Ο	Ρ	Q	R	S	T	V	X					
O	P	Q	R	S	T	V	X					

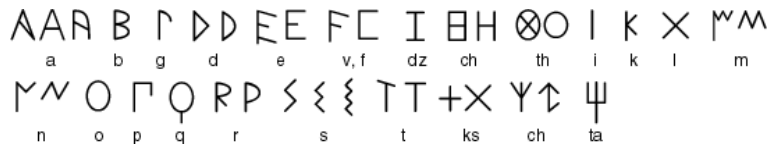
Faliscan (Από επιγραφές του 400 – 250 π.Χ.)

Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ	Ν	Ο	Ρ	Φ	Ρ
a	g	d	e	dz	ch	th	i	k	l	m	n	o	p	q	r	
Σ	Ξ	Ξ	Τ	V	Χ	↑										
s	t	u	ks	f												

Middle Adriatic / South Picene

Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ	Ν	Ο	Ρ	Μ		
a	b	g	d	e	v,f	dz	ch	th	i	k	l	m	n	sh	o	p	sh
Ο	Ρ	Σ	Τ	Υ	Χ	Φ	Υ										
q	r	s	t	u	ks	ph	kh										

Oscan (Από επιγραφές του 400 – 79 π.Χ.)

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΡΩΜΑΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ:

Έχει 23 ψηφία τα εξής:

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z

4. ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ (ΟΙ ΓΡΑΦΕΣ ΜΕ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥΣ ΧΑΡΑΧΤΗΡΕΣ): ΑΓΓΛΙΚΗ, ΓΑΛΛΙΚΗ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ Κ.ΛΠ.

Οι σημερινές γραφές που χρησιμοποιούν το λατινικό αλφάβητο (Αγγλική, Γαλλική κλπ.) λέγονται ιστορικές, επειδή πολλές λέξεις εκεί γράφονται όπως προφέρονταν κάποτε, είτε στην αρχαία ελληνική και λατινική γραφή είτε στις εν λόγω γλώσσες. Ειδικότερα στις γραφές με τους λατινικούς χαρακτήρες (αγγλική, γαλλική, γερμανική, ιταλική...) κάποιες λέξεις γράφονται όπως έχουν ακριβώς έχουν φθογγικά με τα αντίστοιχα γράμματα του αλφάβητου και οι υπόλοιπες ως εξής:

1) Οι λέξεις που προέρχονται από την αρχαία ελληνική ή τη λατινική γραφή γράφονται όπως έχουν εκεί, φωτογραφικά με λατινικούς χαρακτήρες, άσχετα αν η προφορά τους εκεί μπορεί να είναι και διαφορετική, πρβ π.χ.:

ελληνική: *πρόβλημα, τιτάν(ας), Γεωργία, Ευρώπη, ιδέα, τυπώ(νω), φωτοτυπία, νέο, Ολυμπιακός, φιλοσοφία, τηλέφωνο.....*

& αγγλική: *problem* ("πρόμπλεμ"), *titan* («ταϊταν»), *George* («τζόρτζια»), *Europe* («γιούροπε»), *idea* («αϊντία»), *type* («τάϊπ»), *prototype*, *new*, *Olympia philosophy*, *telephone*,...

ελληνική: *ακ(τ)ίς, Γεωργιανός, Συριανός, Λατίνος...*

& γαλλική: *action* («αξόν»), *Georgien* («ζεορζάν»), *Syrien* («σιριάν»), *Latin* («λατάν»)..

λατινική: *cluba* (κλούμπα -κλούβα), *cupa* (κούπα), *America*, *plus* (πλους), *imperial* («ιμπέριαλ»), *lina* («λίνα»), *douo* > *double* («ντουμπλέ»), *catae* («κάτε - γάτες»)..

& αγγλική: *club* («κλάμπ»), *cup* («κάπ»), *America*, *plus* («πλας»), *imperial* («ιμπίριαλ»), *line* («λάϊν»), *double* ("ντάμπλ"), *gates* (γκέϊτς)...

Με την ελληνική και λατινική γραφή - ορθογραφία γράφονται και λέξεις άλλων γλωσσών (αραβικές, εβραϊκές...), πρβλ π.χ, ελληνικά: *άλγεβρα, Εμμανουήλ, Δαβιήλ....* = αγγλικά: *algebra, Emmanuel, Daniel....*

2) Οι παράγωγες λέξεις γράφονται στο θέμα όμοια με τις πρωτότυπές τους, άσχετα αν καμιά φορά η προφορά της παράγωγης λέξης είναι διαφορετική από την πρωτότυπη, λόγω φθογγικού πάθους (συναίρεσης κ.α.), πρβλ π.χ.: *volcano* («βολκείνουν») > *volcanic* («βολκανικ»), *athlete* ("άθλιτ") > *athletic* ("αθλέτικ"), *busy* ("μπάζι») > *business* ("μπίζνες»), *day* ("ντέι") > *Sunday* ("σάντι"), *live* («λάϊβ») > *living* ("λίβινκ"), *εδώ i = [α & αϊ], no* ("νόου"), *not* ("νότ") > *nothing* ("νάθινκ"), *εδώ o = [ου & α]*.

3) Οι λέξεις που η γραφή τους δεν υπάρχει στην ελληνική και συνάμα είναι ομόφωνη (ομόηχη) με κάποια άλλη, γράφεται με πρόσθεση τυχαίου γράμματος, σύμφωνα με τη σκέψη αυτού που την καθιέρωσε γραφικά, που, αν και γράφεται, δεν προφέρεται, πρβ π.χ.:

γαλλική: *grave* (στον ενικός) & *graves* (στον πληθ.)

(Εδώ το -es δεν προφέρεται, αλλά μπαίνει για διάκριση του πληθυντικού από τον ομόηχο ενικό.

αγγλική: *to & t(w)o & to(o), rit(e) & (w)rit(e) & ri(g)t(h)*..

(Εδώ τα: w o w e g h δεν προφέρονται, μπήκαν για διάκριση των ομόφωνων λέξεων)

John, εδώ μπήκε το γράμμα h, αν και δεν προφέρεται, επειδή στην ελληνική και στην εβραϊκή προφορά υπάρχει ο φθόγγος - γράμμα χ: Ιωάννης < Ιοχάναν.

Ομοίως: *sent & cent & scent, pare & pair & pear, boy & buoy.. no & know, sail & sale, grown & groan, fought & fort, war & wore, side & sighed, made & maid, night & Knight, soared & surd, hole & whole, morning & mourning*

Ας σημειωθεί και ότι:

1) Η γραφή μιας λέξης με τον ως άνω τρόπο παραμένει στο χρόνο ακόμη και αν η προφορά της αλλάξει ή αν η λέξη λέγεται με δυο ή περισσότερες προφορές. Πρβλ π.χ. στην αγγλική που ενώ άλλοι λένε π.χ.: "δε λαντον, μπάτι, σον κόνερ, ουάτ..." και άλλοι "δι λόντον μπόντι, σιν κόνερι, χουάτ ή γουάτ..", ωστόσο και οι μεν και οι δε γράφουν ίδια, δηλ.: *the London, body, Sean Coneri, what..* Ομοίως η λέξη π.χ. *minute* προφέρεται "μίνιτς", όταν δηλώνει ουσιαστικό (το λεπτό της ώρας) και "μινιουτ ή μαϊνιουτ", όταν δηλώνει επίθετο (λεπτομερής). Αυτό συμβαίνει σε πάμπολλες λέξεις.

2) Στη γραφή αυτή λέξη μπορεί να προφέρεται αλλιώς π.χ. στα αγγλικά και αλλιώς στα γαλλικά, πρβλ π.χ. τις λέξεις: *BEAUTE* = αγγλική προφορά «μπιούτι» και γαλλική «μποτέ».

Όλα αυτά είναι και η αιτία που στη γραφή αυτή:

1) Στις εν λόγω γραφές υπάρχει δυσαρμονία μεταξύ γραφής και προφοράς, λέμε π.χ. στην αγγλική "αϊντία" και γράφουμε "ιντέα" (Idea). Παρουσιάζεται δηλ. το φαινόμενο για το ίδιο γράμμα να έχουμε πέντε, έξι.. προφορές και όχι μια, όπως στην ελληνική, ή με ένα γράμμα να παριστάνουμε ένα ή δυο ή τρεις.. φθόγγους και όχι ένα πάντα, όπως στην ελληνική. Παρέβαλε π.χ. στην αγγλική::

i = αϊ = ι = ε = εε = ιι: titan (ταϊτάν), prize (πράϊζ), girl (γκέρλ), pig (πιγκ), ability (αμπίλιτι)..

e = ι = ee = ea = ie = ui = ay = u... = [i]: feel, seen, fit, sin, least, beat, city, cities («σιτις»), built («μπίλτ»), sanday («σαντι»), business («μπίζνες»),...

o = o = oo = α = ου = οα = οου = ε...: go (γκόου), come (καμ), one (ουάν), to (του), God (γκοντ), lotus (λοτους)..

a = o = εϊ = α = ε = οου.....: was (γουόζ), America (αμέρικα), hand (χέντ), table (τέϊμπλ)..

e = ι = ε = α.....: me (μι), every (έβρι) love (λαβ), peter (πέτερ)..

u = ου = α = ε = γιου....: cup (κάπ), use (γιούζ), run (ραν), Murphy (μέρφι)..

w = ου = γου = χου....: Washington (Ουάσινγκτον), web (γουέμπ), west (γουέστ), whiskey, & wrist (ρίστ), two (του)....

th = δ/θ: the (δε), mother (μάδε), thing (θίνκ)..

cc = κ/κσ: accompany (ακόμπανι), acces (αξέξ)..

sc = σ/σκ: scenario ("σενάριο") & Scorpio ("σκόρπιο"),...

.....

Όπως βλέπουμε από τα πιο πάνω παραδείγματα άλλα λέμε και άλλα γράφουμε ή άλλα βλέπουμε και άλλα προφέρουμε!

Εδώ "ορθογραφία" είναι η δημιουργία για κάθε λέξη ενός ορισμένου "οπτικού ινδάλματος", το οποίο γι' αυτούς που ξέρουν από γραφή αποτελεί την "ιδεατή εικόνα" γραφής κάθε λέξης. Η ιδεατή αυτή εικόνα συνάπτεται στο νου του ομιλούντος προς την ακουστική "εικόνα, δηλ. προς τον τρόπο προφοράς μιας δεδομένης λέξεως, καθώς και προς τη σημασία της.

2) Δε μπορεί να υποδειχτεί στις εν λόγω γραφές η σωστή προφορά μιας λέξης. Για να δούμε εδώ πως προφέρεται μια γραπτή λέξη που βλέπουμε πρώτη φορά δε διαβάζουμε τα γράμματα, αλλά ρωτούμε τους άλλους πως προφέρεται ο συνδυασμός των γραμμάτων της γραπτής αυτής λέξης ή ψάχνουμε σε λεξικό! Αν θέλουμε να γράψουμε μια λέξη που ακούμε για πρώτη φορά, πάλι ρωτούμε τους άλλους ή ψάχνουμε στο λεξικό!

3) Δε βοηθιόμαστε στην ετυμολογία των λέξεων, αφού εδώ ούτε το μέρος λόγου υποδειχνεται ούτε το γένος ούτε ο τύπος ούτε τα φθογγικά πάθη...

4) Απαιτείται τόσο χρόνος για την εκμάθηση της γραφής, όσος χρειάζεται για να απομνημονεύσεις τη γραφή μια μια των λέξεων.

5) Δε μπορεί κάποιος να μελετήσει σωστά τις γλώσσα σε φθόγγους, συλλαβές..., πρβλ π.χ.: why = προφορά «χου-ά-ϊ» = 3 συλλαβές και όχι 1 ως δείχνει, titan = προφορά «τα-ϊ-ταν» = 3 συλλαβές και όχι 2, go = προφορά "γκό-ου" = 2 συλλαβές, ενώ φαίνεται ως 1, come = προφορά "κάμ" = 1 συλλαβή ενώ φαίνεται ως 2, too = προφορά "του" = 1 συλλαβή, ενώ φαίνεται ως 2..

6) Για να υποδειχθεί η σωστή προφοράς μιας λέξης χρησιμοποιούνται τα καλούμενα PHONETICS SYMBOLS.

Όλα αυτά είναι και ο λόγος που κάποιοι (Έρασμος, ο Saussure κ.α.) ζητούν την κατάργηση της γραφής με λατινικούς χαρακτήρες και την καθιέρωση μιας άλλης γραφής που να έχει τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι, κάτι που είναι λάθος, γιατί με φθογγική και μόνο γραφή δεν είναι δυνατόν να διακρίνουμε τις ομόηχες λέξεις. Η μόνη σωστή λύση είναι η καθιέρωση της ελληνικής γραφής ως διεθνούς.

5. Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Το αγγλικό αλφάβητο έχει τα 26 ψηφία του λατινικού με την ονομασία τους (τα ίδια έχουν και το γερμανικό, γαλλικό, ιταλικό..., μόνο που εκεί ονομάζονται αλλιώς):

ΑΓΓΛΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

A(a) = έι,	B(b) = μπι,
C(c) = σι,	D(d) = ντι,
E(e) = ι,	F(f) = εφ,
(g) = τζι,	H(h) = έιτσ,
I(i) = άι,	J(j) = τζέι,
K(k) = καπ,	L(l) = ελ,
M(m) = εμ,	N(n) = εν,
O(o) = ο,	P(p) = πι,
Q(q) = κιού,	R(r) = άρ,
S(s) = ες,	T(t) = τι ,
U(u) = γιού,	V(v) = βι,
W(w) = νταπλ γιου,	X(x) = εξ,
Y(y) = ουάι,	Z(z) = ζετ

Στην αγγλική γραφή, εκτός αυτών που είπαμε πιο πριν για τη γραφή με λατινικούς χαρακτήρες:

1) Σε ορισμένες λέξεις τα γράμματα έχουν την ίδια προφορά που έχουν και τα αντίστοιχα λατινικά, π.χ.: *every* (έβρι), *Athens* (άθενς), *Italy* (ίταλι), *pig* (πιγκ), *ability* (αμπίλιτι), *morning* (μόρνινγκ), *yale* (γιάλε),..... Σε άλλες, στις περισσότερες, τα ίδια γράμματα είναι αδύνατο να πεις ποια ακριβώς προφορά έχουν ή βγαίνει μόνο εάν

ξέρεις η όλη λέξη πως προφέρεται, πρβλ: *was* (προφορά "γουόζ") και *America* ("αμέρικα") και *must* ("μάστ") & *come* ("κάμ") & *cup* ("καπ") & *use* ("γιούζ")... όπου π.χ. το γράμμα *a* πότε προφέρεται *a* πότε *o*.. κάτι το ίδιο και με το *u*.....

2) Αν αλλάξει η προφορά μιας λέξης στο χρόνο ή κατά την παραγωγή και σύνθεση λόγω φθογγικού πάθους, αυτή γράφεται πάλι όμοια: *live* (λάιβ) > *living* (λίβινκ), *not* (νοτ) > *nothing* (νάθινκ)...

Κάτι που δε συμβαίνει στη λατινική και ελληνική γραφή, αφού εκεί:

1) Οι λέξεις γράφονται αφ' ενός ως έχουν επακριβώς φθογγικά και αφ' ετέρου ανάλογα με την ετυμολογία τους. Εδώ με τα ομόφωνα γράμματα *O(o)* & *Ω(ω)*, *I(i)* & *H(η)* & *Y(y)*... υποδειχνεται η ετυμολογία (= το μέρος λόγου, ο τύπος κ.τ.λ.) των λέξεων και έτσι έχουμε και βοήθεια στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομοήχων, πρβλ π.χ.: *καλή* & *καλοί* & *καλεί*, *φιλί* & *φυλή*, *καλώ* & *καλό*...

2) Αν αλλάξει η προφορά μιας λέξης, αλλάζει και η γραφή της σύμφωνα με τους κανόνες των φθογγικών παθών (συναίρεσης, σύνθλιψης..), ώστε και την πιστή φωνητικότητα να υποδείχνουμε και την καταγωγή της (= την πρωτότυπη ή ριζική λέξη), άρα και το ακριβές της νόημα: πλέον, *χρέματα*... > *πλήθος*, *χρήματα*... (η τροπή του *ε σε ι* γράφεται με *η*), *κόβω* > *κόβμα* – *κόμμα*, *γράφω*, *γράμμα* > *γράμμα*... (π β φ + μ = μμ)...

6. ΤΑ PHONETICS - ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΗ ΑΠΟ ΤΑ PHONETICS SYMBOLS ΚΑΙ ΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ = Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Επειδή στη γραφή με λατινικούς χαρακτήρες υπάρχει δυσαρμονία μεταξύ προφοράς και γραφής λόγω ιστορικής γραφής (πρβλ π.χ. στην αγγλική τη λέξη *idea*, λέξη προερχόμενη από την ελληνική λέξη «ιδέα», η οποία ενώ προφέρεται «αϊντία», γράφεται *idea*), πολλά λεξικά των γραφών αυτών για υποδείξη της ορθής προφοράς των λέξεων έφτιαξαν - χρησιμοποιούν τα καλούμενα φωνητικά σύμβολα (**Phonetic symbols**). Τα σύμβολα αυτά είναι κάπου 20 για τα φωνήεντα και κάπου 30 για τα σύμφωνα, ενώ όλοι κι όλοι οι φθόγγοι είναι μόλις 20!

Φυσικά τα φωνητικά σύμβολα είναι ανοησία, γιατί θα ήταν πιο εύκολο και πιο απλό αντί αυτών να χρησιμοποιήσουμε την ελληνική γραφή. Υπενθυμίζουμε ότι:

A) Με τα 20 γράμματα του ελληνικού αλφάβητου: **α, ε, ο, ι, ου = υ, τ, δ, θ, π, β, φ, κ, γ, χ, μ, ν, λ, ρ, σ, ζ** υποδείχνουμε πιστότατα μόνο την προφορά (τους φθόγγους) των λέξεων, π.χ.: «καλό, ψιλί, μπομπ, γκαζ, νταντ»..,

B) Με επιπλέον τα κεφαλαία γράμματα: **A, B, Γ...**, καθώς και ομόφωνα: **O(o) & Ω(ω), H(η) & I(i) & Y(y)**... υποδείχνουμε και την ετυμολογία των λέξεων (μέρος λόγου, τύπο κ.τ.λ.), άρα έτσι έχουμε και διάκριση των ομοήχων, πρβλ π.χ.: *καλό* & *καλώ*, *αγαθή* & *Αγαθή* & *αγαθοί*, *ψιλή* & *ψιλοί* & *ψηλοί* & *ψηλή*...

Γ) Με τα ορθογραφικά σημεία (τονικό σημάδι, απόστροφο κ.τ.λ.) υποδείχνουμε και τις τονισμένες και άτονες συλλαβές, την προφορά με συναίρεση, συνίζηση, έκθλιψη κ.τ.λ., πρβλ π.χ.: *σ' όλα* & *σε όλα* & *σόλα*, *κάλος* & *καλός* & *καλώς*, *καλώ*, *μία* & *μια*, *θείος* & *θεικός*..

Η προφορά π.χ. της αγγλικής ομόφωνης λέξης «ράϊτ» στην ελληνική γραφή θα γράφονταν με διαφορετικό ομόφωνο γράμμα, π.χ.: *ράϊτ* & *ράητ* & *ράϋτ* (το με ποιο γράμμα γράφεται το θέμα κανονίζει η πρωτότυπος λέξη) και όχι με πρόσθεση τυχαίου γράμματος ή ιστορικά, δηλαδή (*w*)*rite* & *ri(gh)t* & *rite*.... όπως γίνεται στην αγγλική. Επίσης, η λέξη αυτή θα μπορούσε να γραφεί όμοια σε όλες τις περιπτώσεις, δηλαδή «ραϊτ», όμως με διαφορετικό τονικό σημάδι για κάθε περίπτωση (σήμερα αυτό έχει καταργηθεί)

Τα φωνητικά σύμβολα είναι πάρα πολλά (πάνω από 50), επειδή εκεί από τη μια υπάρχουν σύμβολα και για τα δισυμφωνικά (συμπλέγματα): μπ, ντ, γκ, τζ, τσ, κς, πς, αα, εε, οο, ιι, ουου... (στην ελληνική γράφονται αναλυτικά, εκτός των ξ, ψ) και από την άλλη για κάποια σύμβολα υπάρχουν επιπλέον γράμματα για αυτά που προφέρονται με συνίζηση, έκθλιψη κ.τ.λ. Στην ελληνική γραφή γράφουμε π.χ.: μια & μία, δύο & δυο, σ' όλα & σόλα & σε όλα... και ανάλογα με τη θέση που βρίσκεται το τονικό σημάδι ή η απόστροφος στις λέξεις αυτές καταλαβαίνουμε- διακρίνουμε πότε τα γράμματα υ, ι προφέρονται με συνίζηση ή τονισμένα και πότε όχι, πότε το γράμμα σ προφέρεται με έκθλιψη και πότε όχι κ.τ.λ. Στα φωνητικά σύμβολα, αντί αυτού του απλού τεχνάσματος, έχουμε άλλο γράμμα, όταν το γράμμα ι προφέρεται με συνίζηση, άλλο όταν αυτό προφέρεται χωρίς συνίζηση και άλλο όταν αυτό επαναλαμβάνεται (όταν έχουμε δυο ι μαζί, όπως π.χ. στη λέξη δι-ίσταμαι). Κάπως έτσι συμβαίνει και με τα γράμματα που παθαίνουν έκθλιψη ή συναίρεση κ.τ.λ.

PHONETICS																
	Front		Central		Back		Labial	Alveolar	Alveolo-dental	Dental	Palato-alveolar	Palato-labial	Palato-velar	Velar	Glottal	
	Unrounded	Rounded	Unrounded	Rounded	Unrounded	Rounded										
High	i	y = ü	i = u		ɯ	ʉ										
Lower high	ɪ		ɪ			ʊ										
Higher-mid	e	ø = œ			ɤ	ɘ										
Mean-mid	ɛ		ə	ɚ		ɞ										
Lower-mid	ɛ	œ		ʌ		ɔ										
Higher-low	æ				(ʌ)											
Low	ɑ		ɑ			ɒ										

	Labial	Alveolar	Alveolo-dental	Dental	Palato-alveolar	Palato-labial	Palato-velar	Velar	Glottal
voiceless	p	f	θ	s	ʃ	ç	k	q	ʔ
voiced	b	v	ð	z	ʒ	ʝ	g	ɢ	
voiceless	pʰ	fʰ	θʰ	sʰ	ʃʰ	çʰ	kʰ	qʰ	
voiced	bʱ	vʱ	ðʱ	zʱ	ʒʱ	ʝʱ	gʱ	ɢʱ	
nasal	m	n	ɲ	ɳ	ɳ̠	ɳ̠	ŋ	ɴ	
voiceless	ɱ								
voiced									
Liquids				l	r				
voiceless				ɬ					
voiced									
Stop									
voiceless	w						ɣ		
voiced	w						ɣ̞		

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7°

ΟΙ ΚΥΡΙΛΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ:

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ, ΡΩΣΙΚΗ, ΣΕΡΒΙΚΗ ΚΛΠ

Α. ΤΟ ΚΥΡΙΛΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Οι ορθόδοξοι Σλάβοι: Ρώσοι, Βούλγαροι, Σέρβοι, Ουκρανοί, και Λευκορώσοι γράφουν με το καλούμενο κυριλλικό αλφάβητο, που είναι παραλλαγή του ελληνικού. Οι ρώσοι και οι Βούλγαροι γράφουν με το ίδιο ακριβώς αλφάβητο και οι Σέρβοι με κάποια μικρή διαφορά.

Οι καθολικοί Σλάβοι: Πολωνοί, Τσέχοι, Σλοβάκοι και Σλοβένοι χρησιμοποιούν το ρωμαϊκό αλφάβητο με κάποια μικρή παραλλαγή.

Κυριλλικό αλφάβητο ονομάζεται το αλφάβητο που επινόησε ο λόγιος του Βυζαντίου και ιεραπόστολος των Σλάβων Κύριλλος (827 -869 μ.Χ. με σκοπό να μεταφράσει το Ευαγγέλιο στους Σλάβους. Τα παλαιότερα χειρόγραφα που είναι γραμμένα με την κυριλλική γραφή ανήκουν στον 11° αι. μ.Χ.

Κυριλλικό αλφάβητο (ρωσικό)			
А	а	Р	р
Б	б	С	с
В	в	Т	т
Г	г	У	у
Д	д	Ф	ф
Е	е	Х	х
Ж	ж	Ц	ц
З	з	Ч	ч
И	и	Ш	ш
Й	й	Ъ	ъ
К	к	Ы	ы
Л	л	Ь	ь
М	м	Э	э
Н	н	Ю	ю
О	о	Я	я
П	п		

Το κυριλλικό αλφάβητο έχει φτιαχτεί από τα κεφαλαία γράμματα του ελληνικού βυζαντινού αλφάβητου: Α Β Γ Δ Ε Η Θ Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ... είτε αυτούσια είτε με μικρές παραλλαγές.

Εκείνοι που χρησιμοποίησαν πρώτοι το κυριλλικό αλφάβητο ήταν οι Βούλγαροι και μετά οι Σέρβοι.

Στη ρώσικη και βουλγάρικη γραφή οι πιο πολλές λέξεις γράφονται ως έχουν φθογγικά με τα ανάλογα γράμματα του αλφάβητου και οι άλλες ιστορικά, δηλαδή είτε όπως προφέρονταν κάποτε στις γλώσσες – γραφές αυτές (και από συνήθεια συνηθίζεται να γράφονται έτσι ακόμη) είτε ως έχουν (φωτογραφικά) από τη γλώσσα από όπου προέρχονται. Απλώς

εδώ αντί για ελληνικούς ή λατινικούς χαρακτήρες έχουμε κυριλλικούς.

Για παράδειγμα η γραπτή λέξη *хляб* (bread), ενώ σήμερα προφέρεται [hl'ap], γράφεται ακόμη με το γράμμα б και όχι με το γράμμα п, επειδή με β προφερόταν πριν. Ομοίως η λέξη *красив* (= handsome, masc. sing.), ενώ σήμερα προφέρεται [krasif], γράφεται με в και όχι φ. Ομοίως η λέξη *тяжка* (heavy, fem. sing.), ενώ προφέρεται [teška], γράφεται με ж και όχι ш. Η ρίζα της λέξης είναι *тяж-* [tež-], όπου το ж διατηρείται.

Πιο απλά, επειδή στις σλαβικές γραφές δεν υπάρχει καλός μηχανισμός για υπόδειξη της ετυμολογίας των λέξεων και διάκριση των ομοήχων, όπως συμβαίνει στην ελληνική γραφή με τα ομόηχα κεφαλαία και μικρά γράμματα γράμματα: Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι), Μ= ΜΜ, ΝΝ(=ΝΝ(νν)... (βλέπε «Ελληνική Γραφή»), κάποιες λέξεις γράφονται είτε ως έχουν (φωτογραφικά) στην ελληνική ή λατινική είτε με την

πρόσθεση επιπλέον κάποιου γράμματος, που αν και γράφεται δεν προφέρεται, όπως στην αγγλική γραφή.

Έτσι εδώ άλλες λέξεις γράφονται - διαβάζονται όπως υποδείχνει το αλφάβητο: Греция (γκρέτσια» = η Ελλάδα), Колонаки - Κολωνάκι, Катерина - Κατερίνα, Еклексиаст («εκλεσιαστ») - εκκλησιαστής, Светлана - Σβετλάνα,.. και άλλες όχι (δηλαδή σ' αυτές υπάρχει διάσταση μεταξύ προφοράς και γραφής), πρβλ: ОТКУДА = «ατκούντα», ПРИЕЧАЛ = «πριγιέχαλ»...

Ομοίως: пиша [piša] (to write), умён [umen] (smart), вятёр [v'atɛr] (wind).

ΡΩΣΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Η Ρωσική γλώσσα (ρωσικά: русский язык, λατινικά: russkiy yazyk, προφορά: [ˈruskʲɪj jɪˈzɨk]) είναι η πιο διαδεδομένη γεωγραφικά γλώσσα της Ευρασίας, η περισσότερο ομιλούμενη των Σλαβικών γλωσσών, και η μεγαλύτερη μητρική γλώσσα στην Ευρώπη. Ανήκει στην ανατολική ομάδα των σλαβικών γλωσσών είναι η επίσημη γλώσσα της Ρωσίας και κατατάσσεται στη πέμπτη θέση στον κόσμο κατ' αριθμό ομιλητών μετά την κινέζικη, την αγγλική, την Χίντι και την ισπανική.

Β. ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Η βάση του αλφάβητου της Ρωσικής γλώσσας είναι το Κυριλλικό αλφάβητο

а	б	в	г	д	е	ё	ж	з	и	й
/a/	/b/	/v/	/g/	/d/	/jɛ/	/jo/	/z/	/z/	/i/	/j/
к	л	м	н	о	п	р	с	т	у	ф
/k/	/l/	/m/	/n/	/o/	/p/	/r/	/s/	/t/	/u/	/f/
х	ц	ч	ш	щ	ъ	ы	ь	э	ю	я
/x/	/ts/	/tɕ/	/ʃ/	/ɕ:/	/-/	/i/	/o/	/ɛ/	/ju/	/ja/

(Εδώ: Н = [N] & И [= i], Д = «ντ», Г = «γκ», У = «ου», β = «v»)

Москва = Μόσβα - Μόσχα, **ВОДКА** = βόντκα,
БАР = μπαρ,
ДОКТОР - ντόκτορ.

Στο ρωσικό και βουλγάρικο κυριλλικό αλφάβητο τα μικρά γράμματα με πιο μεγάλο σχήμα γίνονται κεφαλαία και το αντίθετο.

Γράμματα φωνήεντα:

А(а), Е(е), О(ο), У(υ), И(ι) = α, ε, ο, ου, ι

Γράμματα τα με συμπλεγματική προφορά:

Д, Г, Ъ = ντ(b), γκ(g), μπ(b)

Я, Ю = για, γιου

ВАМ ПРАВИНТСА у Нас (“βαμ νραβίτσα ου νας”) = σας αρέσει εδώ;

ЯНОПУЛОС = Γιαννόπουλος, КОГДА = «καγκντα»,

КИЕВ = «κίεβ», РОССИИ = «ροσι», МНОГО = «μνόγκο»...

Russian Letter	Name Pronunciation	Vowel	Pronunciation	Symbol
А	а	ah	• a in car	ah
Б	б	beh	b in bit	b
В	в	veh	v in vine	v
Г	г	geh	g in go	g
Д	д	doh	d in do	d
Е	е	Yeh	• ye in yet	Yeh
Ё	ё	Yo	• yo in yonder	Yo
Ж	ж	zheh	zh as in pleasure	zh
З	з	zeh	z in zoo	z
И	и	ee	• ee in see	ee
Й	й	ee krahtkoYeh	• y in boy	y
К	к	kah	k in kitten	k
Л	л	ehl	l in lamp	l
М	м	ehm	m in my	m
Н	н	ehn	n in not	n
О	о	o	• o in hot	o
П	п	peh	p in pot	p
Р	р	ehr	trilled (like scottish r)	r
С	с	ehs	like s in see	s/ss
Т	т	teh	t in tip	t
У	у	oo	• oo in boot	oo
Ф	ф	ehf	f in face	f
Х	х	khah	ch in Scottish loch	kh
Ц	ц	tseh	ts in sits	ts
Ч	ч	chYeh	ch in chip	chY
Ш	ш	shah	sh in shut	sh
Щ	щ	shchYeh	sh followed by ch	shchY
Ъ	ъ	tv'ordiy znahk	symbol - makes preceding consonant soft	
Ы	ы	i	• i in ill	i
Ь	ь	m'Yakhkeey znahk	symbol - used to separate two words	
Э	э	eh ahbahrotnahYeh	• e in met	eh
Ю	ю	Yoo	• u in duke	Yoo
Я	я	Yah	• ya in yard	Yah

ΡΩΣΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΦΡΑΣΕΙΣ:

Греческий язык (Γκρέτσσεσκί γιαζίκ): Η Ελληνική γλώσσα

Привет! (Πρίβγετ!) : Γεια!

До свидания (Ντα σβιντάνια) : Αντίο

Пожалуйста (Παζάλουστα) : παρακαλώ

Извините (Ιζβινίτιε) : συγγνώμη

Спасибо (Σπασίμπα) : ευχαριστώ

Это (Ετα) /Что (στο) : Αυτό/Οτι

Сколько стоит? (Σκόλ'κα στόϊτ) : Πόσο κάνει;

Да (Ντα) : Ναι

Нет (Νιετ) : Όχι

Я не понимаю (Για νιε πανιμάγιου) : Δεν καταλαβαίνω

ВАМ ПРАВИНТСА γ Ηας ("βαμ νραβίτσα ου νας") = σας αρέ-
σει εδώ;

Νικολάι Μιχάιλοβιτς Καραμζίν , ρωσική γραφή: Николай Михайлович
Карамзин , προφορά στα ρωσικά: Νικαλάι Μιχάιλαβιτς Καραμζίν.

Ομοσπονδιακή Πόλη της Αγίας Πετρούπολης = ρωσικά: Санкт-Петербург =
Σανκτ-Πετερμπούργκ

Σημειώνεται ότι:

1) Επειδή οι φθόγγοι είναι 20 και το ρωσικό και βουλγάρικο κυριλλικό αλφάβητο έχει 33 γράμματα, βλέπε σε ειδικό πίνακα, πολλοί νομίζουν ότι αυτό οφείλεται στο ότι ο Κύριλλος πρόσθεσε γράμματα στο αλφάβητο για φθόγγους που έχει η σλαβική γλώσσα και δεν είχε η ελληνική. Ωστόσο αυτό είναι λάθος. Οι φθόγγοι είναι οι ίδιοι σε όλες τις γλώσσες. Απλώς εδώ, στο κυριλλικό αλφάβητο υπάρχουν γράμματα και για κάποια συμπλέγματα φθόγγων, κάτι ως τα δισυμφωνικά λατινικά b, d, g, j... που στην ελληνική γράφονται με τα επιμέρους γράμματα, δηλαδή μπ, ντ, γκ, τζ, καθώς και γράμματα για ορισμένες συλλαβές (βλέπε πιο κάτω). Επίσης υπάρχουν και μερικά βοηθητικά γράμματα για διάκριση ομοίων λέξεων, κάτι που υπάρχει και στο ελληνικό αλφάβητο, όμως εκεί μπαίνουν με κανόνες και όχι τυχαία, όπως γίνεται εδώ. Ειδικότερα εδώ:

Το γράμμα Ж προφέρεται ως παχύ ζ. Το γράμμα Бб προφέρεται ως λαρυγγικό α προς ε. Το γράμμα Цц προφέρεται ως παχύ στ στα βουλγάρικα και ως παχύ «σιου» στα ρώσικα: Це («γιούε»), влажниЯ («βλαζνίγια»).

Το Е πολλές φορές γράφεται ανάποδα, δηλ. З και στο ρωσικό αλφάβητο το γράμμα е προφέρεται [ο].

Τα γράμματα u = [ι], w = [ι] είναι αντί του И και είναι συνήθως για διάκριση μερικών ομοίων λέξεων.

Τα συμπλέγματα пс кс γράφονται κανονικά, δηλ. кс пс και όχι ξ ψ, όπως στην ελληνική γραφή.

Τα γράμματα Г, Δ προφέρονται ως τα g, d, ενώ το γράμμα В προφέρεται ως το ελληνικό Β(β). Ο φθόγγος φωνήεν ου γράφεται γ, δηλ. μονοψήφια: тγк («τουκ»).

2) Εδώ δεν υπάρχει το τονικό σημάδι. Έτσι δε σημειώνεται η τονιζόμενη συλλαβή και το που τονίζεται η λέξη μαθαίνεται από πείρα, όπως στην λατινική.

3) Επειδή οι φθόγγοι γ δ θ βρίσκονται μόνο σε λίγες συλλαβές και επειδή για τις συλλαβές "για, γιο, γιου" υπάρχουν αντίστοιχα συλλαβογράμματα, γι αυτό και δεν έχουν γράμματα στο αλφάβητο. Συνήθως οι φθόγγοι γ δ θ των ξένων λέξεων τρέπονται στα συμπλέγματα γκ/κ, ντ/τ, φ/τ: Декември - («ντεκέμπρι») = Δεκέμβριος, bonsai > бонЗай, Тодор (Θεόδωρος), Аθήна - АФИН ("Αφίν"), Дагоπούλου - Дагорулу.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο Η ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

1. Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΙΔΕΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ

Ιδεογραφία λέγεται η γραφή με την οποία αποδίδεται όχι κατ' ανάγκη η προφορά των λέξεων του προφορικού λόγου, αλλά το νόημά του. Με ιδεογραφία σήμερα γράφουν μόνο όσοι λαοί (Κινέζοι, Ιάπωνες κ.α.) έχουν σχετικά λίγες απλές και πάρα πολλές σύνθετες λέξεις που είναι συνάμα και άκλιτες. Οι απλές λέξεις στις Κινέζικες γλώσσες-διαλέκτους, όπως θα δούμε πιο κάτω, είναι κάπου 250, που με τη σύνθεσή τους δημιουργούν τις άλλες οπότε έχοντας στην κινέζικη ιδεογραφία για κάθε μια από τις εν λόγω απλές λέξεις και από ένα ιδεόγραμμα γράφονται όλες οι λέξεις, απλές και σύνθετες.

Κινέζικα: «νι-τσάο, ουό γιάο χου ί πε σουέ» = Καλημέρα (καλό πρωί), εγώ θέλω να πιω ένα ποτήρι νερό. (Οι κινέζικες λέξεις «ουό, γιάο, χου...» έχουν στην κινέζικη γραφή κάθε μια και το δικό της λεξόγραμμα)

Το κινέζικο ιδεόγραμμα >I< παριστά την λέξη «νερό», και ακολούθως οι σύνθετες λέξεις (π.χ. «νερο-κουβαλητής, ανθό-νερο», ...) γράφονται με ανάλογα, ιδεογράμματα - λεξογράμματα.

Η ιδεογραφία, όπως προαναφέραμε, δεν αποδίδει κατ' ανάγκη τον προφορικό λόγο παρά μόνο το νόημά του. Και επειδή στην ιδεογραφία το κάθε ιδεόγραμμα έχει συνδυαστεί και με μια λέξη- έννοια, όποιος ξέρει τα ιδεογράμματα, μπορεί να καταλάβει και τι λέει ένα ιδεογραφικό κείμενο, ακόμη και αν δε γνωρίζει τη γλώσσα εκείνου που το έγραψε.

Ειδικότερα οι ιδεογραφικές γραφές διαβάζονται όπως διαβάζουμε παντού τις χημικές, μαθηματικές και εμπορικές παραστάσεις, πρβ: Χημεία: $H + O_2$ («Ένα άτομο υδρογόνου συν δυο άτομα οξυγόνου μας κάνει το είναι νερό»). Εμπόριο: $Λ.Τ. 16 e$ («λιανική τιμή 16 ευρώ το κιλό/μέτρο»). Μαθηματικά: $100 ΚΛ - 16 ΚΛ + 20 ΚΛ \times 2 \delta\rho\chi. = 208 \delta\rho\chi.$ («Εκατό κιλά λάδι μείον 16 κιλά λάδι συν 20 κιλά λάδι επί δυο δραχμές το κάθε κιλό μας κάνει 208 δραχμές»).

Σημειώνεται ότι:

1. Η κινέζικη γραφή υπολογίζεται ότι έχει ιστορία τέσσερις χιλιαετηρίδες περίπου και τόσο η εσωτερική όσο και η γραφική της εξέλιξη είναι ουσιαστικά ανεπαίσθητη.

2) Εξυπηρετεί ένα σύνολο από λαούς, όμως με μικρές αλλαγές, που αποτελούν το 1/5 της υδρογείου: Κίνα, Ιαπωνία, Κορέα κ.α.

3) Γράφει τις λέξεις σε κολόνες από πάνω προς τα κάτω και αρχίζοντας από δεξιά προς τ' αριστερά. Στην καθημερινή χρήση και στα ευρωπαϊκά λεξικά γράφεται και από αριστερά προς δεξιά, σε οριζόντιες γραμμές. Όλα τα γράμματα της κινέζικης γραφής είναι ίδιου μεγέθους και τετραγωνισμένα (σαν να γράφονται μέσα σε ένα αόρατο τετράγωνο).

4) Τα κινέζικα ιδεογράμματα διακρίνονται σε διάφορες ομάδες, όπως αυτά που σημαίνουν- παραστούν αντικείμενα («σιανγκ χινγκ») και τα οποία είναι μορφήματα, όπως τα σκίτσα σε σμίκρυνση, αυτά που παραστούν

αφηρημένες έννοιες και ενέργειες («τσε τσε») και τα οποία είναι δακτυλογράμματα κ.α.

5) Η Κινέζικη γραφή είναι μια πολύ δύσκολη γραφή, γιατί έχει κάπου 50.000 λεξογραμματα-ιδεογράμματα (που λέγονται «τόγιο καντζι»), κάτι που δίδει και το μέτρο της δυσκολίας της. Από τα ιδεογράμματα αυτά τα 881 είναι κοινά για όλες τις διαλέκτους της Κίνας και για να διαβάσει κάποιος μια εφημερίδα, πρέπει να ξέρει τουλάχιστον 3.000 ενώ, για να διαβάσει λογοτεχνία, 6.000 περίπου! Για τον λόγο αυτό, η κινέζικη γραφή απαιτεί χρονοβόρα διδασκαλία και αυξημένες πνευματικές ικανότητες.

6) Η κινέζικη γραφή έχει και ένα καλό, μπορεί και διαβάζεται και από αναγνώστες διαφορετικής γλώσσας. Στην Κίνα υπάρχουν πάρα πολλές διάλεκτοι, που διαφέρουν πάρα πολύ μεταξύ τους στην προφορά και στο λεξιλόγιο, ώστε κάνουν αδύνατη την προφορική συνεννόηση. Όμως όλοι οι Κινέζοι μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους με την γραφή τους. Αυτό, επειδή τα ως άνω ιδεογράμματα είναι κοινά για όλες τις φυλές της Κίνας (τα διδάσκονται όλοι) και αυτά που γράφονται από μια φυλή νοούνται από τις άλλες, όχι φθογγικά, αλλά οφθαλμικά και κάτι όπως καταλαβαίνουμε ή κάτι όπως γίνεται και στις μαθηματικές παραστάσεις, π.χ.: $1 + 2 = 3$, όπου το σύμβολο 1 μας υποδεικνύει ότι είναι η λέξη "ένας - μια - ένα" = αρχαία "εις- μια -εν" = αγγλικά one = λατινικά una..., το 2 την λέξη "δυο, δις" = λατινικά-ιταλικά due, αγγλικά "two"...

7) Τα κινέζικα ιδεογράμματα ή χαρακτήρες έχουν, κατά κανόνα, αυτόνομο νόημα. Για παράδειγμα, τα δύο *κάντζι* που με το συνδυασμό τους συνθέτουν την ονομασία της χώρας του Ανατέλλοντος Ηλίου (εικ.1, Νιχον) απαντούν και μεμονωμένα: Το αριστερό, ως σύμβολο του ήλιου, της ημέρας, του φωτός. Το δεξιό, με διάφορες έννοιες, μεταξύ των οποίων αυτή του βιβλίου.

8) Το κινέζικο ιδεογράμμα προήλθαν από το εικονο-γράμματα - σύμβολα που βρισκόταν σε στενή οπτική αντιστοιχία με την εικόνα του αντικειμένου ή του νοήματος που απέδιδε. Τούτο φαίνεται καθαρά σε αρχαία κινεζικά αντικείμενα, π.χ. αγγεία και άλλα σκεύη ή πινακίδες, που διασώζουν τις πρώτες μορφές της ιδεογραφικής γραφής. Για παράδειγμα το ιδεογράμμα >I< παριστάνει το κύμα το ρεύμα του νερού και από εκεί τη λέξη «νερό»

Βαθμιαία, τα σχήματα γίνονται όλο και πιο αφαιρετικά κι έτσι τα ιδεογράμματα που βλέπουμε σήμερα, γραμμένα με μολύβι ή τυπωμένα ή και καλλιγραφημένα σε πολλές περιπτώσεις, μας φαίνονται σαν ένα σύνολο από ευθείες και ελαφρά καμπύλες γραμμές. Η εξοικείωση με τις "γραμμές" αυτές είναι πολύ σημαντική, γιατί η σωστή μέτρησή τους, σε συνδυασμό με την επισήμανση της "ρίζας" ή του "θέματος" ενός ιδεογράμματος, καθιστούν δυνατή την αναζήτηση της έννοιας του στα λεξικά.

2. Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Στην κινέζικη γλώσσα δεν υπάρχουν καταλήξεις και ως απ' αυτό δεν υπάρχουν: άρθρα, γένη, πτώσεις, καταλήξεις ρηματικών τύπων, ενικού ή πληθυντικού αριθμού.

Υπάρχουν κάπου 250-300 απλές, κυρίως μονοσύλλαβες και άκλιτες λέξεις, απ' όπου προκύπτουν με σύνθεση οι υπόλοιπες λέξεις, π.χ.: «πε»

= κύπελλο, «τσιμ» = χρυσός, η, ο, «τσιμ πε» = χρυσό κύπελλο, «τσάου» = μέρα, «νι τσάου» = καλημέρα, «σιαμ-σουέ» = το άρωμα (το αρωματόνερο), «σεν» = ο θεός, «σί-λά» = η Ελλάδα, «τσούν-κούο» = η Κίνα, «μεί-κό» = η Αμερική..

Ο λόγος που κινέζικη γραφή ξεκινά με τόσα ιδεογράμματα όσα και οι ως άνω απλές λέξεις.

Οι περισσότερες από τις απλές κινέζικες λέξεις αλλάζουν έννοια ι με τη διαφορετική ένταση του τόνου τους, κάτι όπως συμβαίνει στην ελληνική μόνο στις λέξεις η/οι =το άρθρο και ή το διαζευκτικό (στην ελληνική δημιουργούνται νέες λέξεις όχι με την αύξηση του τονισμού, αλλά με την αλλαγή συλλαβής τονισμού, επειδή έχει πολυσύλλαβες λέξεις, π.χ. τότε και ποτέ, κάλος και καλός ...)

Προ αυτού οι απλές λέξεις έχουν αποκτήσει πάρα πολλές έννοιες, για να καλύψουν τις ανάγκες της έκφρασης. Στην κινέζικη γλώσσα: "σι" = γνωρίζω, είμαι, ισχύς, κόσμος, όρκος, αφήνω, θέτω, αγαπώ, βλέπω, φροντίζω, περπατώ, σπίτι κ.τ.λ., «πα» = μπαλέτο, οκτώ, κλέφτης, κλέβω... «πάϊ» = άσπρο, εκατό, εκατοστό, χάνω.... Αυτός είναι και ο λόγος που στη κινέζικη γραφή ενώ οι απλές λέξεις είναι σχετικά λίγες τα ιδεογράμματα είναι πολύ περισσότερα.

Η έννοια της κάθε κινέζικης λέξης στον προφορικό λόγο κανονίζεται όχι από τα συστατικά της στοιχεία, αφού δεν έχει, αλλά:

α) από την ένταση του τόνου (η κινέζικη γλώσσα έχει 4 τόνους, τέσσερις εντάσεις φωνής, ενώ η ελληνική δυο, τις τονιζόμενες και άτονες συλλαβές), π.χ.: "κιο" (τονισμένα) = νερό & "κιο" (πιο άτονα) = ερωτώ...

β) από την θέση που έχει η εν λόγω λέξη μέσα στην πρόταση (από τι άλλη λέξη έχει πριν ή μετά από αυτή), κάτι ως γίνεται στην αγγλική και π.χ. με την λέξη love, όπου η λέξη αυτή (ή οποιαδήποτε άλλη), αν ειπωθεί με αντωνυμία γίνεται ρήμα: *i love* = αγαπώ, αν ειπωθεί με το άρθρο «*the*» γίνεται ουσιαστικό: *the love* = η αγάπη... αν ειπωθεί με τη λέξη «of» γίνεται γενική ουσιαστικού: *of love* = της αγάπης κ.τ.λ.

Στην κινέζικη γλώσσα δεν υπάρχουν καταλήξεις και αυτό που φανερώνουμε με τις καταλήξεις, παραγωγικές και κλιτικές, στην ελληνική γλώσσα το κάνουμε στην Κινέζικη γλώσσα βάζοντας πριν από μια λέξη μια άλλη λέξη, **κάτι** όπως θα λέγαμε στην ελληνική π.χ. «ανδ/γίαν αγαπ» αντί άνδρας / Γιάννης αγαπά, «γιναικ/Μαρ αγαπ» γυναίκα/Μαρία αγαπά, «ηλ πόλ» αντί Ηλιούπολη κ.α.

3. Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΦΩΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Στην κινέζικη και ιαπωνική γραφή παράλληλα υπάρχουν και συλλαβικά ή σωστότερα συμφωνικά αλφάβητα. Ειδικότερα και σύμφωνα με του ειδικούς:

1) Η ιαπωνική ιδεογραφική γραφή (δείγματα: εικ. 1) είναι η αντίστοιχη κινέζικη γραφή, που μεταδόθηκε στην Ιαπωνία από την Κορέα τον 4ο αι. μ.Χ. Τούτο υποδηλώνει και η ονομασία "κάντζι", που σημαίνει "γράμματα των Χαν", δηλαδή κινεζικά γράμματα (τα οποία είχε επίσης υιοθετήσει και η Κορέα).

1. KANJI

日本	Nihon	Ιαπωνία
桜	Sakura	κερασιά
文化	Bunka	Πολιτισμός

2) Τα συλλαβογράμματα (βλέπε δείγματα) διαμορφώθηκαν στην ίδια την Ιαπωνία, μερικούς αιώνες αργότερα, και προήλθαν από απλοποιημένα ιδεογράμματα. Όπως φαίνεται από την ονομασία τους, καθένα από τα συλλαβογράμματα αντιστοιχεί σε μία συλλαβή (δεν απαιτούνται δηλαδή δύο ή και τρία από αυτά για τη συγκρότηση μιας συλλαβής, όπως συμβαίνει με τις περισσότερες ελληνικές συλλαβές).

2. HIRAGANA

にほん	N i - χ ο - ν	Ιαπωνία
さくら	Σ α - κ ο υ - ρ α	κερασιά
ぶんか	Μ π ο υ - ν - κ α	Πολιτισμός

3) Σήμερα, η συλλαβική γραφή (ιαπ. *κανά*) αποτελείται από δύο διακριτά συλλαβικά αλφάβητα των πενήντα περίπου στοιχείων. Το ένα από αυτά, η *κατακάνα*, χρησιμοποιείται σε ορισμένες μόνο περιπτώσεις, κυρίως για την απόδοση λέξεων ξένης προέλευσης (όπως π.χ. για την λέξη **GIRISHA**, που προέρχεται από την αγγλική **GREECE**), ενώ το άλλο, η *χιραγάνα* (εικ.2), είναι το βασικό αλφάβητο γενικής χρήσεως.

3. KATAKANA

ギリシャ	Girisha	Ελλάδα
アテネ	Atene	Αθήνα
テレビ	Terebi	Τηλεόραση

Chinese: Bopomofo**Japanese: Katakana**

ㄅ	ㄆ	ㄇ	ㄏ
ㄉ	ㄊ	ㄋ	ㄌ
ㄍ	ㄎ	ㄏ	
ㄐ	ㄑ	ㄒ	
ㄓ	ㄔ	ㄕ	ㄖ
ㄗ	ㄘ	ㄙ	
ㄚ	ㄛ	ㄜ	
ㄝ	ㄞ	ㄟ	ㄠ
ㄡ	ㄢ	ㄣ	ㄤ
ㄥ	ㄨ	ㄩ	
ㄨ	ㄩ	ㄩ	ㄩ

	R	M	H	N	T	S	K	
わ	ら	ま	は	な	た	さ	か	あ
	り	み	ひ	に	ち	し	き	い
ん	る	む	ふ	ぬ	つ	す	く	う
	れ	め	へ	ね	て	せ	け	え
を	ろ	も	ほ	の	と	そ	こ	お

	P	B		D	Z	G	
ば	ば		だ	ざ	が	あ	
び	び		ぢ	じ	ぎ	い	
ぶ	ぶ		づ	ず	ぐ	う	
べ	べ		で	ぜ	げ	え	
ぼ	ぼ		ど	ぞ	ご	お	

	R(Y)	M(Y)	H(Y)	N(Y)	CH	SH	K(Y)	
り	り	み	ひ	に	ち	し	き	や
り	り	み	ひ	に	ち	し	き	ゆ
り	り	み	ひ	に	ち	し	き	よ

	P(Y)	B(Y)		J(Y)	J	G(Y)	
び	び		ぢ	じ	ぎ	や	
び	び		ぢ	じ	ぎ	ゆ	
び	び		ぢ	じ	ぎ	よ	

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ ΚΑΙ ΠΙΟ ΑΞΙΟΛΟΓΗ ΓΡΑΦΗ, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Οι Κινέζοι θέλησαν κάποτε να καταργήσουν την ιδεογραφική γραφή και να γράφουν αλφαβητικά με το λατινικό αλφάβητο, όμως αυτό δεν πραγματοποιήθηκε, επειδή οι ειδικοί που ασχολήθηκαν με το θέμα αντιμετώπισαν πάρα πολλές ομόηχες λέξεις και δεν ήξεραν πώς να ξεπεράσουν αυτό το πρόβλημα αυτό. Έτσι δεν εισήχθη το λατινικό αλφάβητο στη γλώσσα και γραφή αυτή. Αντί αυτού κατασκεύασαν ένα συλλαβικό αλφάβητο με κάπου 44 διαφορετικά συλλαβο-γράμματα, για να υποδείχνουν την προφορά των ιδεογραμμάτων, ενώ οι φθόγγοι της λέξης είναι μόνο 20, κάτι που δείχνει και την αποτυχία αυτού του αλφάβητου.

Φυσικά αυτό το πρόβλημα για το ελληνικό σύστημα γραφής είναι παιγνίδι, επειδή από τη μια διαθέτει γράμματα για όλους τους φθόγγους και από την άλλη διαθέτει:

Α) τα ορθογραφικά σημεία (την απόστροφο, τονικά σημάδια, διαλυτικά) με τα οποία υποδεικνύεται η προσωδία (= οι τονισμένες και άτονες συλλαβές, η προφορά με έκθλιψη, συναίρεση, συνίζηση κ.τ.λ.), κάτι που δεν υπάρχει στο λατινικό αλφάβητο,

Β) τα ομόφωνα γράμματα ο & ω, η & υ & ι... με τα οποία βάσει κανόνων υποδεικνύεται η ετυμολογία των λέξεων, ώστε να έχουμε βοήθεια στην κατανόηση των λέξεων και διάκριση των ομοήχων, κάτι που επίσης δεν υπάρχει στο λατινικό αλφάβητο.

Οι ομόηχες λέξεις μιας γλώσσας δεν είναι ίδιου μέρους λόγου και αν είναι δεν είναι ίδιας πτώσης ή αριθμού, οπότε γράφοντας κάθε μέρος λόγου με ένα συγκεκριμένο γράμμα από τα ομόφωνα γράμματα ο & ω, η & υ & ι... (όπου δε φθάνουν αυτά χρησιμοποιούμε και τα διαφορετικά τα τονικά σημάδια ή τα πνεύματα) άνετα λύεται το πρόβλημα, δηλαδή έτσι έχουμε βοήθεια και στην διάκριση των ομοήχων και στην κατανόησή τους, πρβλ π.χ.: σε όλα & σε όλα & σόλα, καλός & κάλος & καλώς, *καλώ* & *καλό*, *αυτόν* & *αυτών*...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο Η ΣΦΗΝΟΕΙΔΗΓΡΑΦΗ

1. ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ, Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΔΗ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΣΦΗΝΟΕΙΔΟΥΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η σφηνοειδής γραφή (CUNEIFORM SCRIPT), που υπολογίζεται ότι είναι μια από τις αρχαιότερες στον κόσμο, εφευρέθηκε από τους Σουμέριους στη Μεσοποταμία, όμως άγνωστο πότε. Κατόπιν τη δέχθηκαν και την τροποποίησαν οι Ασσύριοι, οι Βαβυλώνιοι, οι Ελαμίτες, οι Πέρσες, οι Χιτιίτες...

Διατηρήθηκε μέχρι τον 1ον μ.Χ. αι. Η αποκρυπτογράφησή της έγινε από τους Γκρότεφεντ (1802) και Ρώλινσον (1846). Σ' αυτό βοήθησαν οι τρίγωνες πινακίδες που βρέθηκαν στη Νινευή και είχαν κατασκευαστεί με διαταγή του Ασούρ-Ναρ-Σιρπάλ (Ασουρμπανιμπάλ) για διευκόλυνση των υπηκόων του. Είδη σφηνοειδούς γραφής είναι η γραφή Ουγγαρίτ (στις ακτές της Συρίας) με 22 συμφωνογράμματα και η της Περσέπολης με 36 συμφωνογράμματα. Ξέπεσε σε αχρησία τον 3ο - 5ο π.Χ. αι.

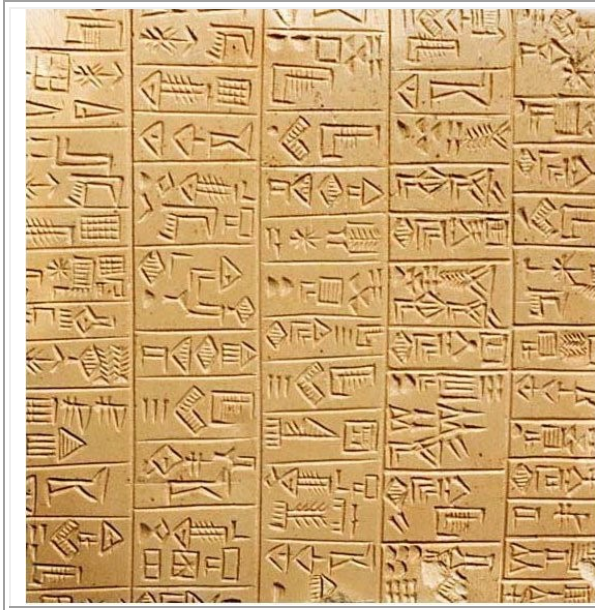

Η σφηνοειδή γραφή ονομάστηκε έτσι, δηλαδή σφηνοειδής, επειδή τα γράμματά της είναι ως οι σφήνες (καρφιά) και όχι γραμμές ή εικόνες πραγμάτων, όπως συμβαίνει στις άλλες γραφές. που γραφόταν σε πήλινες πλακέτες που χρησιμοποιούνταν για την γραφή της, με τη χρήση ε-

νός αμβλέος καλαμιού ως γραφίδα. Στην αρχή οι σφήνες ήταν απλώς σημάδια εννοιών ή λέξεων, δηλαδή αφηρημένη ιδεογραφική γραφή.

Αργότερα άρχισαν να αντιπροσωπεύουν φθόγγους, φωνογράφηματα. Στη φωνογραφική σφηνοειδή γραφή υπάρχουν τρία είδη σφηνών, συνάμα σε μικρό και μεγάλο μέγεθος, οι συνδυασμοί των οποίων συν αθροιστικά σχηματίζουν τα γράμματα του αλφάβητου και τους αριθμούς. Οι λέξεις στη γραφή αυτή γράφονται φθογγικά και με τον ίδιο τρόπο (μηχανισμό) που ισχύει και στη φοινικική. Απλώς εδώ τα γράμματα του αλφάβητου είναι σφήνες αντί για απλές γραμμές.

Στο αλφάβητο της σφηνοειδούς γραφής υπήρχαν αρχικά 22 γράμματα, όπως και στη φοινικική και εβραϊκή γραφή και κατόπιν αυξήθηκαν, όπως θα δούμε πιο κάτω στην ουγγαρίτ

Προγονος σφηνοειδούς γραφής. Σουμεριακή σφηνοειδής επιγραφή του 26ου αι. π.Χ. με κατάλογο δώρων στην αρχιέρεια Αντάμπ με την ευκαιρία της επιλογής της

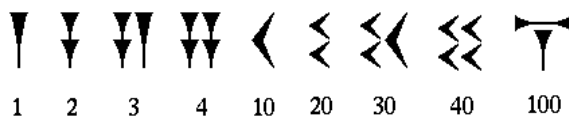
Οι λέξεις στη σφηνοειδή γραφή γραφονται όπως και στη φοινικική γραφή, δηλαδή σε οριζόντιες γραμμές και από αριστερά προς δεξιά, καμιά φορά γίνεται και το αντίθετο. Στη γραφή γράφονται μόνο τα σύμφωνα για εξοικονόμηση γραφικού χώρου, κάτι όπως γίνεται στη φοινικική με τις γραφές: ανδ νκτρς = άντρας Νεκτάριος, γν νκτρ = γυναίκα Νεκταρία

Τα φωνήεντα κανονικά σημειώνονται με σημεία (κουκίδες και παύλες) που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα, όμως αυτά συνήθως παραλείπονται ως εννοουμένων με τον τρόπο που γραφονται εδώ οι λέξεις.

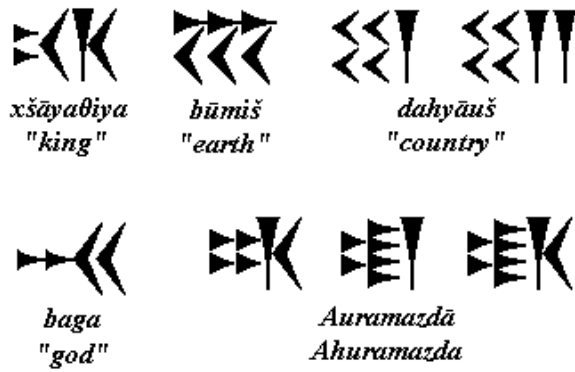
Και εδώ, όπως στη φοινικική γραφή, υπάρχουν δυο γράμματα, το άλεφ και το αγίν, που είναι άφωνα και τα οποία μπαίνουν μόνο στη θέση των αρκτικών φωνηέντων των λέξεων, επειδή αυτά δεν έχουν σύμφωνο (το ένα μπαίνει σε μια ομάδα λέξεων και το άλλο στις υπόλοιπες λέξεις που αρχίζουν απο φωνήεν για διάκριση έτσι τυχών ομόηχων) και πάνω απο αυτά μπαίνει το ανάλογο σημάδι του φωνήεντος.

2. ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΣΤΗ ΣΦΗΝΟΕΙΔΗ ΓΡΑΦΗ

Εδώ μια σφήνα = ο αριθμός 1, 3 σφήνες = ο αριθμός 3 κ.τ.λ. Επίσης εδώ το διπλό < = ο αριθμός 10, τα <<< = τριάντα κ.τ.λ.

ΔΕΙΓΜΑ ΣΦΗΝΟΕΙΔΟΥΣ ΓΡΑΦΗΣ

3. Η ΣΦΗΝΟΕΙΔΗ ΓΡΑΦΗ ΟΥΓΓΑΡΙΤ (UGARIT CUNEIFORM SCRIPT)

Η σφηνοειδή γραφή ουγγαρίτ πήρε αυτό το όνομά, επειδή χρησιμοποιούνταν στην πόλη Ουγγαρίτ που βρισκόταν στις βόρειες ακτές της Συρίας από τον 14 α. μέχρι το 12ο αι. π.Χ. Στη γραφή αυτή οι λέξεις γράφονται με τον ίδιο τρόπο (μηχανισμό) που γράφονται οι λέξεις στη φοινικική και εβραϊκή γραφή.

Στο αλφάβητο της γραφής ουγγαρίτ υπήρχαν αρχικά 22 γράμματα, όπως και στη φοινικική και εβραϊκή γραφή και κατόπιν έφθασαν στα 30, όπως στην νέα αραβική γραφή (εχει 28).

Αλφάβητο σφηνοειδούς γραφής Ουγαρίτ

30 Ugaritic Cuneiform Alphabet Letters																													
25	26	27	28	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24		
𐎀	𐎁	𐎂	𐎃	𐎄	𐎅	𐎆	𐎇	𐎈	𐎉	𐎊	𐎋	𐎌	𐎍	𐎎	𐎏	𐎐	𐎑	𐎒	𐎓	𐎔	𐎕	𐎖	𐎗	𐎘	𐎙	𐎚	𐎛		
t	g	t	i	a	b	g	h	d	h	w	z	h	t	y	k	š	l	m	d	n	z	s	'	p	s	q	r		
		29		30																									
		u		s																									

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10° ΙΝΔΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

1. Η ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΙΠΕΣ ΙΝΔΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΣ

Στην Ινδία υπάρχουν πάρα πολλές γλώσσες και ως εξ αυτού και γραφές, όπως η γραφή URDU στο Πακιστάν (ανατολική Ινδία), η BENGALI στα ανατολικά της Ινδίας, η HINDI στο Κέντρο της Ινδίας, η γραφή GUJARAT στα δυτικά της Ινδίας, η γραφή PUNJABIS στα βόρεια, η γραφή MARATHI στα νότια, η DEVANAGARATI στα βορειοδυτικά κ.α.

Σανσκριτική λέγεται η κλασική γλώσσα των Ινδιών, που σήμερα μιλιέται μόνο από τις ανώτερες κοινωνικά τάξεις.

Οι γραφές της Ινδίας είναι όλες φωνογραφικές και από αυτές άλλες είναι παραλλαγές της φοινικικής-αραβικής γραφής (= αυτές των λαών που είναι μουσουλμάνοι στο θρήσκευμα), όπως η Ουρντού (URDU) και άλλες παραλλαγές της αρχαίας Brahmi (= αυτές που είναι γραφές λαών που είναι Βουδιστές στο Θρήσκευμα), όπως η Hindi, η Devanagarati κ.α.

Στις γραφές που είναι παραλλαγή της αραβικής:

α) Οι λέξεις γράφονται σε στήλες από δεξιά προς αριστερά, δηλαδή αντίθετα από την ελληνική.

β) Στις λέξεις γράφονται με γράμματα μόνο τα σύμφωνα, γιατί τα φωνήεντα σημειώνονται με ανάλογα σημεία που μπαίνουν πάνω ή κάτω από τα σύμφωνα που έχουν φωνήεν, όπως στη Φοινικική και αραβική γραφή.

γ) Στο αλφάβητο υπάρχουν επίσης και δυο άφωνα γράμματα, το άλεφ και το αγίν, τα οποία κατά τη γραφή μπαίνουν στη θέση του κάθε αρκτικού φωνήεντος των λέξεων, επειδή αυτό δεν έχει σύμφωνο για να μπει επάνω του ανάλογο σημάδι του φωνήεντος, όπως συμβαίνει στη φοινικική και αραβική γραφή

δ) Τα σύμφωνα κολλούνε μεταξύ τους.

Στις γραφές, που είναι παραλλαγή της αρχαίας ινδικής γραφής Brahmin:

α) Οι λέξεις γράφονται σε στήλες από αριστερά προς δεξιά, δηλαδή ίδια με την ελληνική.

β) Οι λέξεις γράφονται με τόσα γράμματα όσα τα σύμφωνα και τα φωνήεντα. Για τα διπλά φωνήεντά: αα, εε, ουου, ιι, οο υπάρχουν ξέχωρα γράμματα.

γ) Τα γράμματα των φωνηέντων κολλούν με αυτά των συμφώνων και κατόπιν όλα μαζί τα γράμματα της κάθε λέξης

δ) Σε κάποιες γραφές υπάρχουν και σημεία για ειδικές προφορές.

Ι. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΥΜΦΩΝΩΝ ΣΤΑ ΙΝΔΙΚΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ

HINDI (κεντρική Ινδία), PUNJABI (Βόρεια Ινδία), BENGALI (Ανατολική Ινδία), GUJARATI (δυτική Ινδία)

Gutturals	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
K	क	ਕ	ক	ક
Kh	ख	ਖ	খ	ખ
G	ग	ਗ	গ	ગ
Gh	घ	ਘ	ঘ	ઘ
N'	ङ	ਙ	ঙ(ng)	ઙ

Cerebrals	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
T	ट	ਟ	ট	ટ
Th	ठ	ਠ	ঠ	ઠ
D	ड	ਡ	ড	ડ
Dh	ढ	ਢ	ঢ	ઢ
N'	ण	ਣ	ণ	ણ

Palatals	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
<u>Ch</u>	च	ਚ	চ	ચ
<u>Chh</u>	छ	ਛ	ছ	છ
J	ज	ਜ	জ	જ
Jh	झ/झ	ਝ	ঝ	ઝ
N'	ञ	ਞ	ঞ	ઞ

Dentals	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
T'	त	ਤ	ত	ત
Th	थ	ਥ	থ	થ
<u>Th</u>	द	ਦ	দ	દ
<u>Thh</u>	ध	ਧ	ধ	ધ
N	न	ਨ	ন	ન

Labials	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
P	प	ਪ	প	પ
F	फ	ਫ	ফ	ફ
B	ब	ਬ	ব	બ
Bh	भ	ਭ	ভ	ભ
M	म	ਮ	ম	મ

Semivowels	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
Y	य	ਯ	য়	ય
R	र	ਰ	র	ર
L	ल	ਲ	ল	લ
V	व	ਵ	—	વ
Z	ज	ਜ	য	—

Sibilants/ Aspirant	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
<u>Sh</u>	श	ਸ਼	শ	શ
<u>Shh</u>	ष	—	ষ	ષ
S	स	ਸ	স	સ
H	ह	ਹ	হ	હ

Misc.	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
ughDh	ड	ੜ	ড়	—
ughDhh	ढ	—	ঢ়	—
Ru'	—	—	—	રૂ
L'	—	—	—	ળ

Compound	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
<u>Ksh</u>	क्ष	—	—	ક્ષ
T'r	त्र	—	—	ત્ર
Gy	ज्ञ	—	—	જ્ઞ
<u>Shr</u>	श्र	—	—	શ્ર
Ri	ऋ ऌ	—	—	ઋ ૠ

II. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΦΩΝΗΤΩΝ ΣΤΑ ΙΝΔΙΚΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ

Vowels	Hindi	Punjabi	Bengali	Gujarati
A	अ स	ਅ ਸ	অ স	અ મ
Aa	आ सा	ਆ ਸਾ	আ সা	આ મા
I	इ सि	ਇ ਸਿ	ই সি	ઇ સિ
Ee	ई सी	ਈ ਸੀ	ঐ সী	ઈ સી
U	उ सु	ਉ ਸੁ	উ সু	ઉ મુ
Oo	ऊ सू	ਊ ਸੂ	ঊ সু	ઊ મૂ
E	ए से	ਏ ਸੇ	এ সে	એ સે
Ey	ऐ सै	ਐ ਸੈ	ঐ সৈ	ਐ ਸੈ
O	ओ सो	ਓ ਸੋ	ও সো	ઓ ਸો
Ou	औ सौ	ਔ ਸੌ	ঔ সৌ	ਔ ਸੌ
Un'	अं सं	ਅੰ ਸੰ	—	અં મં
An'	अँ सँ	ਅੰ ਸੰ	অঁ সঁ	અં મં

2. ΟΙ ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΙΝΔΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

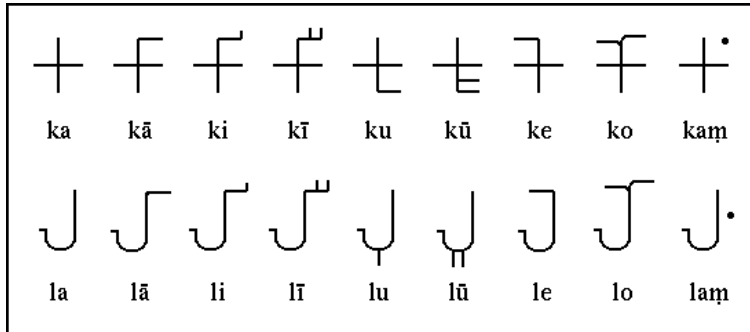
1) Η ΓΡΑΦΗ BRAHMI

(Η αρχαιότερη γραφή των Ινδιών)

Εδώ το κάθε σύμφωνο, όταν είναι χωρίς σημείο φωνήεντος, εννοείται ότι προφέρεται με το φωνήεν α. Κάτι που δίδει την εντύπωση ότι η γραφή αυτή είναι συλλαβική ενώ δεν είναι.

Το αλφάβητο της γραφής brahmi

Γράμματα συμφώνων (Consonants)

2) Η ΓΡΑΦΗ BENGALI (ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΙΝΔΙΑ)

Στην γραφή αυτή, όταν τα σύμφωνα δεν έχουν γράμμα φωνηέντος, προφέρονται με το φωνήεν ο. Τα σύμφωνα κολούνται μεταξύ τους. Τα άλλα φωνηέντα γράφονται με γράμματα μακρών και βραχέων φωνηέντων, καθώς και με γράμματα που παριστούν συνδυασμούς φωνηέντων, όπως βλέπουμε στους πιο κάτω πίνακες.

Το αλφάβητο της γραφής Bengali **বাংলা**

Γράμματα συμφώνων

ক	k	[k]	খ	kh	[kʰ]	গ	g	[g]	ঘ	gh	[gʰ]	ঙ	ṅ	[ŋ]	
চ	c	[tʃ]	ছ	ch	[tʃʰ]	জ	j	[dʒ]	ঝ	jh	[dʒʰ]	ঞ	ñ	[ɲ]	
ট	t	[t]	ঠ	th	[tʰ]	ড	ḍ	[d]	ঢ	dʰ	[dʰ]	ণ	ṇ	[ɳ]	
ত	t	[t]	থ	th	[tʰ]	দ	d	[d]	ধ	dʰ	[dʰ]	ন	n	[n]	
প	p	[p]	ফ	ph	[pʰ]	ব	b	[b]	ভ	bʰ	[bʰ]	ম	m	[m]	
য	y	[ɔ]	র	r	[r]	ল	l	[l]							
শ	ś	[ʃ, s]	ষ	ṣ	[ʃ]	স	s	[ʃ, s]	হ	h	[h]				

Γράμματα φωνηέντων, μακρών και βραχέων

অ	আ	ই	ঐ	উ	ঊ	ঋ	এ	ঐ	ও	ঔ
a	ā	i	ī	u	ū	r	e	ai	o	au
[ɔ, o]	[a]	[i]	[i]	[u]	[u]	[ri]	[e, æ]	[oj]	[o]	[ow]

Παρατήρηση: Τα γράμμα α, ι, υ = ου, ... με παύλα (στην λατινική διευκρίνιση) σημαίνει μακρό, δηλαδή με επανάληψη και χωρίς παύλα = κανονικό, βραχύ.. Μακρό α = κάτι όπως π.χ. στην λέξη Αβρααμ και βραχύ = όπως στη λέξη Αβραμόπουλος.

Το γράμμα K με φωνήεν

ক	কা	কি	কী	কু	কূ	ক্	কে	কৈ	কো	কৌ
ka	kā	ki	kī	ku	kū	kr	ke	kai	ko	kau

ΔΕΙΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ BENGALI

সমস্ত মানুষ স্বাধীনভাবে সমান মর্যাদা এবং অধিকার নিয়ে জন্মগ্রহণ করে।
 তাঁদের বিবেক এবং বুদ্ধি আছে ; সুতরাং সকলেরই একে অপরের প্রতি
 আত্মতুল্য মনোভাব নিয়ে আচরণ করা উচিত।

ΠΡΟΣΘΕΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ - ADDITIONAL SYMBOLS

- ◌̃
 — anunāsika/candrabindu - nasalises the vowel its attached to
- ◌̣
 anusvāra - adds an 'ng' [ŋ] sound to a consonant, e.g. বং = bam [baŋ]
- ◌̤
 hasanta - mutes the inherent vowel of a consonant, e.g. ব̤ = ba [ba̤] ব̣ = b [b]

Αριθμοί - Numerals

০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

3) Η ΓΡΑΦΗ DEVANAGARI (ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΗ ΙΝΔΙΑ)

Το αλφάβητο της γραφής Devanāgarī देवनागरी

अ a	आ ā	इ i	ई ī	उ u	ऊ ū
ऋ ṛ	ॠ ṝ	ऌ ḷ	ॡ ḹ		
ए e	ऐ ai	ओ o	औ au	अं aṃ	अः aḥ
क ka	ख kha	ग ga	घ gha	ङ ṅa	
च ca	छ cha	ज ja	झ jha	ञ ña	

Τα γράμμα α, ι, υ με παύλα πάνω από αυτά σημαίνει μακρό, δηλαδή δυο αα, ιι, ουου και χωρίς παύλα = κανονικό, βραχύ (μονό): α, ι, ου
Μακρό π.χ. α = κάτι όπως π.χ. στην λέξη Αβραάμ και βραχύ = όπως στη λέξη Αβραάμπος.

Σύμφωνα - Consonants

क	k [k]	ख	kh [kʰ]	ग	g [g]	घ	gh [gʰ]	ङ	ṅ [ŋ]
च	c [c]	छ	ch [cʰ]	ज	j [j]	झ	jh [jʰ]	ञ	ñ [ɲ]
ट	ṭ [ʈ]	ठ	ṭh [ʈʰ]	ड	ḍ [ɖ]	ढ	ḍh [ɖʰ]	ण	ṇ [ɳ]
त	t [t]	थ	th [tʰ]	द	d [d]	ध	dh [dʰ]	न	n [n]
प	p [p]	फ	ph [pʰ]	ब	b [b]	भ	bh [bʰ]	म	m [m]
य	y [j]	र	r [r]	ल	l [l]	व	v [v]		
श	ś [ʃ]	ष	ṣ [ʂ]	स	s [s]	ह	h [ɦ]		

Φωνήεντα - Vowels

अ	आ	इ	ई	उ	ऊ	ऋ	ॠ	ए	ऐ	ओ	औ
a	ā	i	ī	u	ū	ṛ	ṝ	e	ai	o	au
[ʌ]	[a:]	[i]	[i:]	[u]	[u:]	[r]	[r:]	[e]	[ai]	[o]	[au]
प	पा	पि	पी	पु	पू	पृ	पृ	पे	पै	पो	पौ
p	pā	pi	pī	pu	pū	pṛ	pṝ	pe	pai	po	pau

Παρατήρηση: Τα γράμμα α, ι, υ = ου, ... με παύλα (στην λατινική διευκρίνιση) σημαίνει μακρό, δηλαδή με επανάληψη και χωρίς παύλα = κανονικό,

ΣΥΝΔΕΣΗ ΣΥΜΦΩΝΩΝ

Στη γραφή hindi γράφονται απαραίτητα τα σύμφωνα, έτσι αν έχουμε να γράψουμε μια λέξη που αρχίζει από το σύμφωνο Σ και τελειώνει στο σύμφωνο Ν, π.χ. την «σαν», τότε γράφουμε τα αντίστοιχα γράμματα των συμ-

स न सन

φώνων _s συν _n Και αν τα ενώσουμε γίνονται _{SN (sun)}

Αν είχαμε μια άλλη λέξη που περιέχει τα σύμφωνα Κ, Μ, Ν, τότε γρά-

क म न

φουμε: _{k m n}

Αν είχαμε τη λέξη «ναμούκ» = το αλάτι) γράφουμε τα σύμφωνα नमक .. και αν θέλουμε προσθέτουμε και τα γράμματα των φωνηέντων.

मा मामा

Το γράμμα _{ma} = για το μακρό φωνήεν αα, το γράμμα _{ma} = το σύμφωνο Μ, και _{ma} ...= Maa (= μητέρα), ενώ _{ma} = μαα-μαα = ο θείος, στα ινδικά

Το γράμμα _{mi} = για το βραχύ _i και μπαίνει μπροστά από το σύμφωνο,

όμως διαβάζεται μετά από το σύμφωνο, π.χ. η λέξη «μης» γράφεται _{mi} स

टीम ट कर

Το γράμμα _{ti} = για το μακρό _i και μπαίνει μετά το σύμφωνο, π.χ. _{ti} = «τιιμ», το γράμμα _{ti} = για το σύμφωνο τ.

Το γράμμα _{ra} = ρ, το γράμμα _{ka} = κ και _{ka} = κρ

द मि नार ट = μιναρετ

स पी कि = σπίκι

स क म न र =.S, =.K, =.M, = N, = ρ

म र र म र न .. = (μρ) . = ρμ , = rn

नमक कम कर

Οι λέξεις:
= νμκ κμ κρ = ναμακ καμ καρ = αλάτι λιγότερο βάλε

Οι λέξεις:

रसक रन सर मसक रम

= Rusk Run... Sir Musk ... Rum

र न स सन च
 Το γράμμα = σ, το γράμμα, το γράμμα = σα, το γράμμα
 = X, το γράμμα = N, το γράμμα = Σ= ΣN (σαν)
) και = χρ

मारच = March ,

समाारट = ..Smart!,

टमााट ...= tmaatr.

सच = sch -such.

कार = Car

Οι γραφές:

राम ... माारमार न ...
कर ...
सरम कर

= οι λέξεις: Ram maramar n kr , saram (Gujrati version) kr - Ram fight dont do , shame be !

Το γράμμα ट = T, το γράμμα प = Π, το γράμμα ल = Λ, το
γράμμα द = Δ, το γράμμα ब = b = μπ, το γράμμα श = sh, το
γράμμα ज = J , το γράμμα .ज = z

बारक =μπάρκ

शारकShark

जिलJill

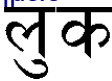
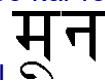
सटारज ..Stars

कलीन शीटClean Sheet.

रिच जजrich judge

करीप ...Creep

बीचBeech

Το γράμμα - σημείο = το βραχύ ου και το γράμμα – σημείο
 = το μακρό ουου και ...= «λουκ» και = «μουουν»

नून

= voun

जूस

= τζούις,

जुलम

‘ τζουλμ

Πρόταση:

नील कुकस द चिकन

Neel cooks the chicken.

Το σύμβολο μπαίνει πάνω από το σύμφωνο, για να δείξουμε ότι το γράμμα αυτό έχει το φωνήεν «ε» ή το «εϊ»,

पेपर

= πείπερ = πιπερι

Το σύμβολο μπαίνει πάνω από το σύμφωνο, για να δείξουμε ότι

पैरट

το γράμμα αυτό έχει το φωνήεν «αϊ» ,

मोर

Το σύμβολο = το φωνήεν «ο», = peacock.

Το γράμμα = δυο οο,

मौली

 = μόολι

Το γράμμα

य

 = Υ,

यमयम

 = YUMYUM

Το γράμμα

व

 = β και

मूव

 = η λέξη «μούβ»

Το γράμμα

ह

 = χ και

हट

 = η λέξη «χατ»

Το γράμμα

ग

 = γκ και

गन

 = γκουμ

Σημείωση:

1) DEV – Devanagari, GUJ – Gujarati, PUN - Punjabi (Gurmukhi), BEN – Bengali, ASS - Assamese (identical to Bengali except for two characters as noted), ORI – Oriya, TIB – Tibetan, TEL – Telugu, KAN – Kannada, TAM – Tamil, MAL - Malayalam, SIN – Sinhala, BUR – Burmese, LAO – Lao, THA – Thai, KHM – Khmer, JAV – Javanese, BAL – Balinese, TAG – Tagalog, BAT – Batak, BUG - Bugis (Buginese)

2) These charts do not contain all the letters for many scripts - just the directly derived characters. A dash indicates that the certain letter does not exist in that script. The exception is Tibetan. Tibetan has characters that are modified forms of existing letters to represent Sanskrit letters not found in the native language. So, there are forms to represent these sounds, although they are not descended from their Brahmi counterparts. Thai has the most letters not included in these charts, followed by Tamil.

Some characters presented are just used for transcribing foreign words or are obsolete and not in common use. The most obvious examples of this are the aspirated letters and retro flexes of Balinese, and the "j" and sibilants and aspirates of Tamil.

The transcription (English) is standard Indic translation. This does not mean that is how the character is pronounced. The sounds are generally comparable for Northern Indian, Southern Indian, (with the exception of Tibetan), and Indonesian Scripts. The South-East Asian scripts diverge the most from these sounds.

Consonants

Velars:

velars	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TIB	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	BUR	LAO	THA	KHM	JAV	BAL	TAG	BAT	BUG
k	क	ક	ਕ	କ	କ	ཀ	క	ಕ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ
kh	ख	ખ	ਖ	ਖ	ଖ	ཀ	ఖ	ಖ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	-	-	-	-
g	ग	ગ	ਗ	ଗ	ଗ	ཀ	గ	ಗ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ
gh	घ	ઘ	ਘ	ଘ	ଘ	ཀ	ఘ	ಘ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ
ṅ	ङ	ઙ	ਙ	ଙ	ଙ	ཀ	ఙ	ಙ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ	ꦏ

Palatals:

palatals	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TIB	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	BUR	LAO	THA	KHM	JAV	BAL	TAG	BAT	BUG
c	च	ચ	ਚ	ଚ	ଚ	ཅ	చ	ಚ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	ꦏ	-	-	ꦏ
ch	छ	છ	ਚ	ଚ	ଚ	ཅ	ఞ	ಞ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	-	-	-	-
j	ज	જ	ਜ	ଜ	ଜ	ཅ	జ	ಜ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	ꦏ	-	ꦏ	ꦏ
jh	झ	ઝ	ਝ	ଝ	ଝ	ཅ	ఞ	ಞ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	-	-	-	-
ñ	ञ	ઞ	ਞ	ଞ	ଞ	ཅ	ఞ	ಞ	ക	ക	ක	ກ	ກ	ກ	ក	ꦏ	ꦏ	-	ꦏ	ꦏ

Retroflexes:

retro.	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TIB	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	BUR	LAO	THA	KHM	JAV	BAL	TAG	BAT	BUG
t	ट	ટ	ଟ	ଟ	ଡ	-	ట	ಟ	ட	ട	ට	တ	-	ฏ	ฏ	ᬘ	ᬘ	-	-	-
th	ठ	ઠ	ઠ	ઠ	ઠ	-	ఠ	ఠ	-	ഠ	ഠ	ထ	-	ถ	ถ	ᬙ	-	-	-	-
d	ड	ડ	ડ	ડ	ଡ	-	డ	డ	-	ഠ	ഠ	တ	-	ฏ	ฏ	ᬘ	ᬘ	-	-	-
dh	ढ	ઢ	ઢ	ઢ	ढ	-	ఢ	ఢ	-	ഠ	ഠ	ထ	-	ถ	ถ	ᬙ	-	-	-	-
n	ण	ણ	ଣ	ଣ	ଣ	-	ణ	ణ	ణ	ణ	ణ	ᨀ	-	ᨀ	ᨀ	ᨀ	ᨀ	-	-	-

Dentals:

dentals	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TIB	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	BUR	LAO	THA	KHM	JAV	BAL	TAG	BAT	BUG
t	त	ત	ତ	ତ	ଡ	ཏ	త	త	த	த	တ	တ	ຕ	တ	ត	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ
th	थ	થ	ଥ	ଥ	ଥ	ཏ	ఠ	ఠ	த	த	ထ	ထ	ຕ	တ	ត	ᬙ	ᬙ	-	-	-
d	द	દ	ଦ	ଦ	ଡ	ཏ	ఠ	ఠ	த	த	တ	တ	ຕ	တ	ត	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ
dh	ध	ધ	ଧ	ଧ	ଧ	-	ఠ	ఠ	த	த	ထ	ထ	ຕ	တ	ត	-	-	-	-	-
n	न	ન	ନ	ନ	ନ	ཏ	ఠ	ఠ	த	த	တ	တ	ຕ	တ	ត	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ

Labials:

labials	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TIB	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	BUR	LAO	THA	KHM	JAV	BAL	TAG	BAT	BUG
p	प	પ	ପ	ପ	ପ	པ	ప	ప	ப	ப	တ	တ	ປ	ປ	ប	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ
ph	फ	ફ	ଫ	ଫ	ଫ	པ	ఘ	ఘ	ப	ப	တ	တ	ປ	ປ	ប	ᬙ	ᬙ	-	-	-
b	ब	બ	ବ	ବ	ବ	པ	బ	బ	ப	ப	တ	တ	ປ	ປ	ប	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ
bh	भ	ભ	ଭ	ଭ	ଭ	པ	ఘ	ఘ	ப	ப	တ	တ	ປ	ປ	ប	ᬙ	ᬙ	-	-	-
m	म	મ	ମ	ମ	ମ	པ	మ	మ	ம	ம	တ	တ	ປ	ປ	ប	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ

Glides (Semi-Vowels):

glides	DEV	GUJ	PUN	BEN/ASS	ORI	TIB	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	BUR	LAO	THA	KHM	JAV	BAL	TAG	BAT	BUG
y	य	ય	ଯ	য	ଯ	ཡ	య	య	ய	ய	တ	တ	ຢ	ຢ	យ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ
r	र	ર	ର	র/ৰ	ର	འ	ర	ర	ர	ர	တ	တ	ຣ	ຣ	រ	ᬘ	ᬘ	-	-	-
l	ल	લ	ଳ	ল	ଳ	ལ	ల	ల	ல	ல	တ	တ	ລ	ລ	ល	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ
v	व	વ	ବ	-/ব	-	ལ	వ	వ	வ	வ	တ	တ	ວ	ວ	វ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ

Fricatives:

fric.	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TIB	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	BUR	LAO	THA	KHM	JAV	BAL	TAG	BAT	BUG
ś	श	શ	ଶ	শ	ଶ	ཤ	ష	ష	ச	ச	တ	-	-	ຣ	-	ᬘ	ᬘ	-	-	-
ṣ	ष	ષ	-	ষ	ষ	ཤ	ష	ష	ச	ச	တ	-	-	ຣ	-	ᬘ	ᬘ	-	-	-
s	स	સ	ସ	স	স	ཤ	ష	ష	ச	ச	တ	တ	ຣ	ຣ	ស	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ
h	ह	હ	ହ	হ	হ	ཨ	ఱ	ఱ	ற	ற	တ	တ	ຮ	ຮ	ហ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ	ᬘ

Velars:

Gut.	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SINH	URD	SIND
k	क	ક	କ	ক	କ	క	க	க	க	ක	ڪ	ڪ
kh	ख	ખ	ਖ	খ	খ	ఖ	க	க	-	ක	ڪ	ڪ
g	ग	ગ	ଗ	গ	গ	గ	க	க	-	க	گ	گ
gh	घ	ઘ	ଘ	ঘ	ঘ	ఘ	க	க	-	க	گ	گ
ṅ	ङ	ঙ	ଙ	ঙ	ঙ	ఙ	க	க	ᨀ	ᨀ	گ	گ

Palatals:

Pal.	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	URD	SIND
c	च	ચ	च	চ	ଚ	చ	ಚ	ச	ച	ච	چ	چ
ch	छ	છ	छ	ছ	ଛ	ఛ	ಛ	-	ഛ	ච්	چھ	چھ
j	ज	જ	ज	জ	ଜ	జ	ಜ	ജ*	ജ	ජ	ج	ج
jh	झ	ઝ	झ	ঝ	ଝ	ఝ	ಝ	-	ഝ	ච්ච	چھ	چھ
ñ	ञ	ઞ	ण	ঞ	ଞ	ఞ	ఞ	ఞ	ഞ	ඞ	-	ఞ

Retro lexes:

Ret.	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	URD	SIND
t	ट	ટ	ट	ট	ଟ	ట	ಟ	ட	ട	ට	ٹ	ٹ
th	ठ	ઠ	ठ	ঠ	ଠ	ఠ	ఠ	-	ഠ	ච්ච	ٹھ	ٹھ
ḍ	ड	ડ	ड	ড	ଢ	డ	డ	-	ഞ	ඩ	ڊ	ڊ
ḍh	ढ	ઢ	ड	ড	ଢ	ఢ	ఢ	-	ഞ	ඩ්	ڊھ	ڊھ
ṇ	ण	ણ	ण	ণ	ଞ	ఞ	ఞ	ణ	ണ	ඞ	-	ఞ

Dentals:

Den.	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	URD	SIND
t	त	ત	उ	ত	ଡ	త	త	த	ത	ට	ٹ	ٹ
th	थ	થ	थ	থ	ଥ	థ	థ	-	ഥ	ච්	ٹھ	ٹھ
d	द	દ	द	দ	ଡ	ద	ద	-	ദ	ඩ	ڊ	ڊ
dh	ध	ધ	प	ধ	ଧ	థ	థ	-	ഥ	ඩ්	ڊھ	ڊھ
n	न	ન	ठ	ন	ନ	న	న	ந	ന	න	ن	ن

Labials:

Lab.	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	URD	SIND
p	प	પ	प	প	ପ	ప	ಪ	ப	പ	ප	پ	پ
ph	फ	ફ	फ	ফ	ଫ	ఫ	ಫ	-	ഫ	ච්	پھ	پھ
b	ब	બ	ब	ব	ବ	బ	ಬ	-	ബ	බ	ب	ب
bh	भ	ભ	ब	ভ	ଭ	భ	ಭ	-	ബ	බ්	پھ	پھ
m	म	મ	म	ম	ମ	మ	ಮ	ம	മ	ම	م	م

The following chart shows the only two letters that differ between the Bengali and Assamese scripts. Glides (Semi-vowels):

Sem.	DEV	GUJ	PUN	BEN/ ASS	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	URD	SIND
y	य	ય	य	য	ଯ	య	ಯ	ய	യ	ය	ی	ی
r	र	ર	र	র/ৰ	ର	ర	ರ	ர	ര	ര	ر	ر
l	ल	લ	ल	ল	ଲ	ల	ಲ	ல	ല	ල	ل	ل
v	व	વ	व	-/ব	-	వ	ವ	வ	വ	ව	و	و

Fricatives:

Sib/Asp	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	URD	SIND
ś	श	श	ਸ	শ	ଶ	శ	ಶ	-	ശ	ශ	ش	ش
ʃ	ष	ष	-	ষ	ଷ	ష	ಷ	ஷ	ഷ	ഷ	-	-
s	स	સ	ਸ	স	ସ	స	ಸ	ஸ	സ	ස	س	س
h	ह	હ	ਹ	হ	ହ	హ	ಹ	ஹ	ഹ	හ	ھ	ھ

This next chart shows the full vowel forms, they appear at the beginning of words, or when following another vowel. Note: An "S" in parentheses indicates a South Indian vowel - they sound almost identical to their Northern counterparts, but are said quicker.

The 'regular' E and O in the Southern scripts sound more drawn out. So, in Southern languages, "o(S)" sounds like Joe' and "o" sounds more like 'co-owner'.

Vowels	DEV	GUJ	PUN	BEN	ORI	TEL	KAN	TAM	MAL	SIN	URD	SIND
a	अ	अ	ਅ	অ	ଅ	అ	అ	அ	അ	අ	ا	
ā	आ	आ	ਆ	আ	ଆ	ఆ	ఆ	ஆ	അ	ආ	آ	
æ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	ඇ	-	
ǣ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	ඈ	-	
i	इ	ઇ	ਇ	ই	ଇ	ఇ	ಇ	இ	ഇ	ඊ	اِ	
ī	ई	ઈ	ਈ	ঈ	ଈ	ఈ	ಈ	ஈ	ഇ	ඈ	اِي	
u	उ	ઉ	ਉ	উ	ଉ	ఉ	ఊ	உ	ഉ	ඊ	اُ	
ū	ऊ	ઊ	ਊ	ঊ	ଊ	ఊ	ఊ	ஊ	ഉ	ඊ	اُو	
r̄	ऋ	ऋ	-	ঋ	ଋ	ఋ	ఋ	-	ഠ	ඊ	-	
r̄̄	ॠ	ॠ	-	ঠ	ଠ	ఠ	ఠ	-	ഠ	ඊ	-	
e(s)	ए*	-	-	-	-	ఎ	ఎ	எ	ഐ	ඒ	-	
e/ē	ए	એ	ਏ	এ	ଏ	ఎ	ఎ	எ	ഐ	ඒ	اِ	
ai	ऐ	ઐ	ਐ	ঐ	ଐ	ఐ	ఐ	ஐ	ഐ	ඒ	اِ	
o(s)	औ*	-	-	-	-	ఒ	ఒ	ஓ	ഓ	ඔ	-	
o/ō	ओ	ઓ	ਓ	ও	ଓ	ఒ	ఒ	ஓ	ഓ	ඔ	اِ	
au	औ	ઔ	ਔ	ঔ	ଔ	ఔ	ఔ	ஔ	ഔ	ඔ	اِ	
h	अः	अः	ਅः	অঃ	ଅଃ	అః	అః	அ.:	അഃ	අః	-	-
an	अं	અં	ਅੰ	অং	ଅଂ	అం	అం	-	അം	අං	اِ	-
am	अँ	અँ	ਅੰ	অঁ	ଅଞ୍	-	-	-	-	-	-	-

Here is how consonants normally connect with vowels. For example purposes, the letter "k" is used in all languages. Many irregularities exist when connecting vowels, especially in Southern Indian languages, so, please do not rely solely on this chart to explain how vowels connect.

Each script has a different way of creating consonants compounds, so be careful! Consonants followed by an "h" show aspiration (extra air blown out), so do not pronounce "th" like 'the', or "ph" like 'phone'.

"V" is sometimes pronounced like 'w' ,

"C" is pronounced like 'chew' - so "ch" is like 'thatch-house'

"S" is pronounced like 'shoe'

"S." is like 'sh' but the tongue is further back as in the retroflex letters.

These are the sentences: I have pain in my stomach, I need to see a doctor, I am sorry I don't understand Hindi, I live in Greece, How do I get to a hotel? I want to get off at the next stop, Where is the nearest telephone? My name is..., Are you married?, So you speak English!, What is your telephone number?, Are u free to go out tonight? I want to marry you.

Here is how they are written in Hindi.

आई हैव अ पेन इन माई स्टॉमक ।
ai h eiv a pen in mai stamk

आई नीड टु सी ए डोकटर ।
ai niid tu see e doktar

आई ऐम सौरी आई डॉट अंडरसटैं
ai em sauri ai dot andarsatē

हिन्दी । आई लिव इन गरीस ।
hindi ai live in grees

हाओ डू आइ गैट टू अ होटैल ?
haao du ai get tu a hotel

अ	a	०	0
आ	aa or A	१	1
इ	i	२	2
ई	ii or I	३	3
उ	u	४	4
ऊ	uu or U	५	5
ऋ	R~i	६	6
ॠ	R~I	७	7
ऌ	L~i	८	8
ॡ	L~I	९	9
ए	e		
ऐ	ai		
ओ	o		
औ	au		
अं	aM		
अः	aH		

Vowels

क	ka	य	ya
ख	kha	र	ra
ग	ga	ल	la
घ	gha	व	va
ङ	ṅa	श	sha
च	cha	ष	shha
छ	chha	स	sa
ज	ja	ह	ha
झ	jha	ळ	lda or La
ञ	ṅa	क्ष	ksha or xa
		ज्ञ	Gya

Digits

ट	Ta	त	ta	प	pa
ठ	Tha	थ	tha	फ	pha
ड	Da	द	da	ब	ba
ढ	Dha	ध	dha	भ	bha
ण	ṅa	न	na	म	ma

Consonants

क	qa	ग	ga.r
ख	Ka	ग	ga.n
ग	Ga	ऑ	aa.c
ज	za	ङ	Da.N
झ	fa	ड	D.h
ड	.Da	दुः	duH
ढ	.Dha	ऽ	.a
अं	AUM or OM		

Specials

Figure 1: Devanagari to English Transliteration Table.

क का कि की कु कू	ka kaa ki kii ku kuu
स सा सि सी सु सू	sa saa si sii su suu
ख खे खै खं खः खँ खैं	khR`i khe khai khaM khaH kha.c kha.N
डे डै डं डः डँ डैं	De Dai DaM DaH Da.c Da.N

Sample Letters

भाग्य	bhaagya	कस्तुरी	kasturii
राज्य	raajya	नास्तिक	naastika
विद्या	vidyaa	प्राप्त	praapta
शिश्य	shishhya	स्वतंत्र	svata.ntra
मुख्य	mkhya	स्वातंत्र्य	svaata.ntr{ }ya
गाझा	gaaldyaa	ध्वनी	dhvanii
त्याग	tyaaga	गोष्ट	goshhTa
ध्यान	dhyaana	युद्ध	yud.hdha
न्याय	nyaaya	युद्ध	yuddha
श्याम	shyaama	पश्चिम	pashchima
ज्योत	jyota	फक्त	phakta
मनुष्य	manushhya	तर्हा	tarhaa
चांदण्या	chaa.ndaNyaa	अर्थ	artha
अभ्यास	abhyaasa	कर्ता	kartaa
कल्याण	kalyaaNa	गर्दी	gardii
घड्याळ	ghaldyaaIda	निर्णय	nirNaya
कच्चा	kachchaa	पत्र	patra
खड्डा	khaD.hDaa	त्रिकोण	trikoNa
खड्डा	khaDDaa	श्रावण	shraavaNa
गद्दा	gaThThaa	आश्रम	aashrama
धक्का	dhakkaa	शुश्रूषा	shushrunshhaa
पत्ता	pattaa	ग्रंथ	gra.ntha
तिप्पत	tippata	प्रजा	prajaa
पन्नास	pannaasa	द्राक्षे	draakshe
सज्जन	sajjana	गृहस्थ	gR`ihastha
पुस्तक	pustaka	प्रकृती	prakR`itii

Sample Words

Figure 2: Examples

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το παρόν βιβλίο είναι μια πρωτότυπη μελέτη, η οποία βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε επίσημες πηγές, αρχαίες και νέες, των οποίων τα ονόματα αναφέρονται εντός του βιβλίου, εκεί όπου αναφέρονται και τα λεγόμενά τους.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

Ο συγγραφέας Αδαμάντιος (Μάκης) Γ. Κρασανάκης έχει γράψει πάρα πολλές μελέτες και άρθρα, που έχουν δημοσιευτεί στις Κρητικές και Αθηναϊκές εφημερίδες, καθώς και πάρα πολλά άλλα βιβλία, όπως τα εξής:

1. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ
2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ)
3. Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
4. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
5. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗ
6. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ: ΜΑΝΤΙΝΑΔΑ, ΚΑΝΤΑΔΑ, ΡΙΜΑ, ΡΙΖΙΤΙΚΟ, ΑΜΑΝΕΣ ΚΛΠ
7. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
8. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ (ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΦΟΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ)
9. Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ
10. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
11. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
12. ΟΙΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΟΠΟΙΙΑ (ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΙΔΗ ΠΟΤΩΝ ΚΛΠ)
13. Η ΑΘΗΝΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)
14. Η ΘΗΒΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ ΚΛΠ)
15. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΛΠ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ)
16. Η ΣΠΑΡΤΗ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)
17. Η ΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ)
18. Ο ΚΡΗΤΑΓΕΝΗΣ ΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ
19. ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ
20. ΟΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥΣ
21. Η ΜΙΝΩΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ
22. Ο ΝΟΜΟΣ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΔΡΥΣΗ, ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΔΗΜΟΙ ΚΛΠ)
23. ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
24. ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ – ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΣΗ
25. ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, ΕΙΔΗ ΚΛΠ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ- & ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ-ΧΟΡΟΙ
26. ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ (ΕΙΔΗ, ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΚΛΠ),
27. ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ
28. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ (ΕΙΔΗ ΚΛΠ)
29. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ, ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΡΕΑΤΟΦΑΓΙΑΣ
30. ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ, ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ
31. ΦΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ
32. ΜΑΘΗΣΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ: (ΔΥΣΛΕΞΙΑ, ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΣ κ.α.).
33. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ: ΘΕΟΣ, ΔΑΙΜΩΝ, ΨΥΧΗ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ
34. ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ & ΧΟΡΟΥ, ΚΙΘΑΡΑΣ, ΛΥΡΑΣ, ΑΥΛΟΥ
35. Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΙΣΤΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΛΟΥ (ΥΔΡΑΛΕΤΗ, ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΥ κ.α.).
36. Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΛΑΘΟΣ